

OSMAN ÜNLÜ
Türkiye GAZETESİ
GÖNÜL PINARI
2014 YILI MAKALELERİ

Hikmet, müminin kaybettiği malıdır
05.01.2014

Hikmet kelimesi; Peygamberlik ve Peygamber efendimizin sünneti anlamının dışında, faydalı ilim, edeb, ahlâk, güzel söz, sır, fıkıh ilmi, ilm-i ledünnî anlamlarında da kullanılmaktadır.

Bekara sûresinin 251. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Allahü teâlâ ona, Dâvûd aleyhisselâma saltanat ve hikmet verdi)** buyurulmuş ve buradaki hikmet, Peygamberlik anlamındadır.

Kâdî Beydâvî hazretleri, Nahl sûresindeki; **(Kullarıma hikmet ile ve güzel vaaz ile beni tanı!)** meâlindeki 125. âyet-i kerimeyi tefsîr ederken; “Anlayışlı, tahsîlli olanlara, fen bilgileri ile; hislerine tâbi olan cahil halka da, görünenleri anlatmakla bildir, demektir” buyuruyor.

(Hikmet, mü'minin kaybettiği malıdır. Nerede bulursa alsın) hadîs-i şerifinde buyurulan **hikmet** de, faydalı ilim, fen bilgisi anlamındadır.

Şakîk-i Belhî hazretleri, bir gün yolda giderken, karşısına bir gayr-i müslim gelir ve Şakîk-i Belhî hazretlerine;

-Bir kimse, kendisine rızık verdiği için Allahü teâlâyı iman ve ibadet ederse, o kimsenin bu yaptığı yalancılıktır der. Şakîk-i Belhî hazretleri bunu duyunca yanındakilere;

-Bu kimsenin söylediği sözü bir yere yazınız buyurur. O gayr-i müslim;

-Nasıl olur, senin gibi yüksek bir zât, benim gibi birinin söylediği sözü kaydeder mi? deyince Şakîk-i Belhî hazretleri buyurur ki:

-Evet biz, kim olursa olsun doğruyu söyleyen kimsenin sözünü alır, kabul ederiz zira Peygamber efendimiz; **(Hikmet, müminin kaybettiği malıdır. Nerede bulursa alsın)** buyurdu. Bu sözler karşısında hayrette kalan gayr-i müslim;

-Bana İslâmiyeti anlat, ben de Müslüman olacağım. Çünkü senin dînin hak dindir, tevâzu ve hakkı kabul etmeyi emretmektedir der ve Müslüman olur.

Öğrenmesi farz veya vâcib olan fıkıh bilgilerini öğrenmemek fısktır, günahtır. İbni Âbidîn'de buyuruluyor ki:

“Kur’ân-ı kerimden namaz kılacak kadar ezberlemek farzdır. Bunu öğrendikten sonra, fıkıh bilgilerinden farz-ı ayın olanları öğrenmek, Kur’ân-ı kerimin fazlasını ezberlemekten daha iyidir. Çünkü Kur’ân-ı kerimi ezberlemek, yani hâfız olmak farz-ı kifâyedir. İbadetler ve mu’âmelât için lâzım olan fıkıh bilgilerini öğrenmek ise farz-ı ayındır. Helâlden, haramdan 200 bin meseleyi ezberlemek lâzımdır. Bunların bir kısmı farz-ı ayındır. Bir kısmı da farz-ı kifâyedir. Herkese, işine göre, lüzûmlu olanlar farz-ı ayın olur. Fakat hepsini öğrenmek, Kur’ân-ı kerimi ezberlemekten daha iyidir. Tefsîr ile vakit geçirmek doğru değildir. Çünkü tefsîr ile, vaaz ve kıssa öğrenilir. Fıkıh okuyarak, helâli, haramı öğrenmelidir. Allahü teâlâ **'hikmet'**i övdü. Tefsîr âlimlerinin çoğu, **hikmet**, fıkıhtır dedi. Bir fıkıh âlimi, bin zâhiden daha kıymetlidir.”

İmâm-ı Gazâlî hazretleri, yerlerin, göklerin yaratılma sırrını, hikmetini anlatırken; “Gökyüzüne, yıldızlara, Ay’a, Güneş’e, bunların hareketlerine, doğuş ve batışlarına bir bak! İyi bil ki, her yıldızın yaratılmasında, şeklinde, renginde, bulunduğu yere konmasında binbir hikmet vardır” buyurmaktadır.

Netice olarak **hikmet** kelimesinin, kullanıldığı yere göre birçok anlamı, manâsı, kısaca hikmet kelimesinin hikmetleri vardır.

Bu nasîhati, senin iyiliğin için yapıyorum
06.01.2014

Ehl-i sünnet âlimleri, mevki, makam, şöhret peşinde koşmamış, insanlara hep doğru yolu, cenâb-ı Hakkın rızasını kazanmanın yollarını göstermişler, nasihat etmişlerdir. İmâm-ı A'zam Ebû Hanîfe hazretleri, talebelerinden İmâm-ı Ebû Yûsuf hazretlerine şu nasihatte bulunmuştur:

“Ey Yâkûb, ey Ebû Yûsuf! Sultana ve mevkisine saygı göster! İlmî bir mesele için seni çağırmadığı zaman yanına gitmekten kaçın. Ona gidip gelmeyi çoğaltırsan, یتبار etmez olur.

Sultanın dostları ve yakınları ile buluşma! Onlardan uzak durursan, şerefin ve merteben yerinde kalır. İnsanların, yalnız sorduklarına cevap ver! Halk ve tüccâr arasında da dînî ve zarurî bilgiye âit olmayan sözlerden kaçın! Zîrâ onlar, kötü zanda bulunabilirler ve yaklaşmanı kendilerinden rüşvet almaya atfederler.

Her durumda Allahü teâlâdan kork, kötülüklerden korun, emanete riâyet et! Küçük, büyük, zengin, fakir herkese iyilik ve nasihatte bulun! Hiç kimseyi küçük görme, vakârlı ol ve herkese değer ver! Ziyâretine gelenleri iyi karşıla!

Hoca ve üstâdlarına hürmet et, onlara dil uzatma! İnsanlardan dâimâ uzak dur! Allah için gizli hâlinde ne isen, açık durumda da öyle ol!

Çok gülme, çok gülmek kalbini öldürür. Vakârlı bir şekilde yürü, salına salına yürüme, işlerinde aceleci olma! Konuşurken bağırıp çağıрма, dâimâ sükûn ve sükûtu tercih et!

Nefsini her zaman kontrol et, ölümü hatırlından çıkarma! Hocaların ve kendisinden ilim aldığı zâtlar için Allahü teâlâdan af ve mağfiret dile! Kabirleri, büyük zâtları ve mübârek yerleri çokça ziyâret et! Nefsinin arzularına düşkün kimselerle düşüp kalkma, oyun ve eğlence yerlerine gitme!

Seninle istişâre etmek isteyen kimseyi dinle! Seni Allahü teâlâyâ yaklaştıracığını bildiğin şeyleri ona söyle!

Cimrilikten sakın! Zîrâ herkes cimrilere buğzeder, onları sevmez. Aç gözlülük ve yalancılıktan sakın, güzel huylu ol! İnsanları incitmekten kaçın! Her zaman her yerde temiz elbise giy! Dünya sevgisini içinden at, kalbin temiz olsun.

Yolda giderken sağa sola bakma, dâimâ önüne bakarak yürü! Münâzara âdâbını bilmeyen ve iddîalarını delilleriyle isbât edemeyen kimselerle söze girişmekten kaçın! Mevki ve makam peşinde koşan, halk arasındaki meselelere dalan ve bu sûretle kendilerine şöhret ve menfaat sağlamak isteyenlerin sözlerine ve aralarına karışma! Çünkü onlar bu hususta seni haklı bilseler de, sözlerine önem vermezler. Bir cemâat içinde bulunduğun zaman, seni saygı ile öne geçirmedikçe kendiliğinden ileri safa geçme!

Zâlim sultan ve âmirlerin yanında bulunma! Belki onlar, senin yanında, doğru olmayan bir iş yaparlar da onları menedemezsin. Senin sustuğunu görenler, onların yaptıklarının hak ve doğru olduğunu sanırlar.

İlim meclislerinde hiddet ve şiddet göstermekten sakın! Beni de hayırlı duadan unutma! Bu nasihatimi kabul et! Bu nasîhati, senin ve bütün Müslümanların iyiliği için yapıyorum.”

Netice olarak ehl-i sünnet âlimleri, siyâsete, devlet işlerine karışmamış, hiçbir Müslümanı kötülememiş, yazıları ve sözleri ile herkese nasihat vermişler, hak ve adâlet yolunu göstermişlerdir.

Zâhir, bâtının habercisidir
07.01.2014

Müslüman, iyi insan, akli başında kimse demektir. Hakikî Müslüman, Allahü teâlânın emirlerine itâat eder, kul haklarını öder. İçinde bulunduğu devletin kanûnlarına karşı gelmez. Müslüman, günah da, suç da işlemez. Herkese iyilik eder. Kötülük yapanlara nasihat verir. Böyle olan Müslümanı, Allahü teâlâ da, kulları da sever. Rahat ve huzûr içinde yaşar.

Peygamber efendimiz, vefatlarından önce, eshâb-ı kirâma ve bütün ümmetine şu vasiyette bulunur:

(Ey Muhâcirler ve ey Ensâr! Vakti belli olan bir şeye kavuşmak için acele etmenin faydası yoktur. Allahü teâlâ, hiçbir kulu için acele etmez. Bir kimse Allahü teâlânın kazâ ve kaderini değiştirmeye, irâdesinden üstün olmaya kalkışırsa, Onu kahr ve perîşan eder. Allahü teâlâyâ hîle etmek, Onu aldatmak isteyen işleri bozulup, kendi aldanır. Biliniz ki, ben sizlere karşı raûf ve rahîmim. Siz de bana kavuşacaksınız. Kavuşacağınız yer, Kevser havuzunun başıdır. Cennete girmek, bana kavuşmak isteyen, boş yere konuşmasın.

Ey Müslümanlar! Kâfir olmak, günah işlemek, ni'metin değişmesine, rızkın azalmasına sebep olur. İnsanlar, Allahü teâlânın emirlerine itâat ederse, hükûmet başkanları, âmirleri, vâîleri onlara merhamet ve şefkat eder. Fisk, fücûr, taşkınlık yapar, günah işlerlerse, merhametli başkanlara kavuşamazlar.)

İbn-i Hafîf hazretlerinin iki talebesi vardı. Bunlardan birinin ismi Ahmed-i Mih, diğerinki Ahmed-i Kih idi. İbn-i Hafîf hazretleri daha çok Ahmed-i Kih'i severdi. Sohbetine katılanlar, bu talebeyi kıskanmaya başlar. Bu durumu öğrenen İbn-i Hafîf hazretleri, Ahmed-i Kih'in daha üstün olduğunu onlara göstermek ister. Bir gün dergâhın kapısının önünde bir devenin yatmakta olduğunu gören İbn-i Hafîf hazretleri;

-Ey Ahmed-i Mih! Şu deveyi dergâhın damına çıkar deyince, Ahmed-i Mih;

-Hocam deve dama nasıl çıkarılır? diyerek itiraz eder. İbn-i Hafîf hazretleri;

-O hâlde bırak kalsın deyip, diğer talebesine;

-Ey Ahmed-i Kih! Şu deveyi dama çıkar buyurur. Bunun üzerine Ahmed-i Kih;

-Peki efendim diyerek hemen dışarı çıkar ve iki elini devenin altına sokarak kaldırmaya çalışır, fakat kaldıramaz. İbn-i Hafîf hazretleri;

-Ey Ahmed-i Kih, iş tamam olmuş ve hâlin öğrenilmiştir deyip, sohbetinde bulunanlara dönerek;

-Ahmed-i Kih, Ahmed-i Mih'den daha iyi hareket etti, emre itâat etti ve îtiraz etmedi. Bu iş yapılır veya yapılmaz diye mütâlaada bulunmadı. Ahmed-i Mih ise, kendi görüşünü, düşüncesini öne çıkararak münâkaşa, itirâz yolunu tuttu. Zâhir, dış görünüş, bâtının, kalbin habercisidir buyurmuştur.

Netice olarak, Allahü teâlâyâ, Onun Resûlüne ve Resûlünün vârislerine tâbi olan, dünyada rahat eder, huzûrlu olur, âhirette de ebedî saâdete kavuşur. Yahyâ bin Mu'âz Râzî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Herkes seni, Allahını sevdiğin kadar sever. Allahtan korktuğun kadar, senden korkarlar. Allaha itâat ettiğin kadar, sana itâat ederler. Allahü teâlâyâ hizmet ettiğin kadar, sana hizmet ederler. Hülâsa, her işin, Onun için olsun! Yoksa, hiçbir işinin faydası olmaz. Hep kendini düşünme! Allahü teâlâdan başka, kimseye güvenme!”

Muhammed aleyhisselâm doğduğu gece 12.01.2014

Mevlid, doğum zamanı demektir. Rebî'ul-evvel ayının 11. ve 12. günleri arasındaki gece, Mevlid Gecesidir. Dünyadaki bütün insanlara Peygamber olarak gönderilen, Peygamberlerin sonuncusu ve en üstünü Muhammed aleyhisselâmın doğduğu gecedir. Bu gece, Kadir gecesinden sonra, en kıymetli gecedir. Bu gece, O doğduğu için sevinenler affolur. Bu gece, Resûlullah efendimizin doğduğu zamanda görülen hâlleri, mu'cizeleri okumak, dinlemek, öğrenmek çok sevabdır. Resûlullah efendimiz, kendileri de anlatırdı. Eshâb-ı kirâm da, bu gecede, bir yere toplanıp, okurlar, anlatırlardı.

Resûlullah efendimizin annesi hazret-i Âmine, doğum zamanında gördüklerini şöyle anlatır:

“O hazretin doğacağı sırada evde yalnızdım. Abdülmuttalib, Beytullah'ı tavâf etmeye gitmişti. Abdullah dört ay önce Medîne'de vefât etmiş ve orada defnedilmişti. Evin tavanı tarafından büyük bir

şey indiğini hissettim ve beni bir korku kapladı. O anda bir ak kuşun kanadıyla beni sıvazladığını hissettim ve böylece korkum dağıldı. Sonra bana süt gibi beyâz bir şerbet verdiler. Çok susamışdım. Aldım, bu şerbeti içtim. Uzun boylu küçük yüzlü hâatunlar gördüm. Abd-i Menâfın kızlarına benziyorlardı. Etrâfımda duruyorlardı. Gökten yere kadar uzanmış beyâz ipekten bir örtü gördüm. Birisinin;

-Onu insanların gözünden gizliyoruz, dediğini işittim. Bir bölük kuşlar gördüm ki gagaları zümrütten, kanatları yâkuttan idi. O sırada gözümünden perde kaldırıldı. Doğudan Batıya kadar yeryüzünü gördüm. Biri doğuda, biri batıda, biri de Kâbe'nin damı üzerinde üç alem (sancak) gördüm. Sonra çok hâatunlar gelip çevremde oturdular. Muhammed (aleyhisselâm) doğar doğmaz başını secdeye koydu. Parmağını semâya kaldırdı. Sonra bir bulut indi ve onu kaldırıp götürdü. Baktım yerde göremedim. Gözden kaybolmuştu. Sonra;

-Muhammedi bütün âlemde dolaştırınız. Bütün mahlûkât Onu ismiyle, sûretiyle ve sıfatıyla tanısın, bilsin diye bir ses işittim. O bulut bir anda Onu geri getirdi. Onu beyâz bir yün içine sarmışlardı. Sardıkları kundak sütten ak, ipekten yumuşak idi.”

Abdülmuttalib'in kızı Safiyye Hâatun da şöyle anlatıyor:

“Muhammed aleyhisselâm doğduğu sırada hazret-i Âminenin ebesi idim. Muhammed aleyhisselâmın nûru, lambanın ışığını bastırıyordu. O gece altı alâmet gördüm:

Birincisi, doğar doğmaz secde etti.

İkincisi, başını kaldırıp, fasîh bir lisanla '**Lâ ilâhe illallah innî Resûlullah**' dedi.

Üçüncüsü, Onun nûruyla ev çok aydınlandı.

Dördüncüsü, doğduktan sonra yıkamak istediğimde; 'Zahmet etme, biz Onu yıkadık' diye bir ses işittim.

Beşincisi, oğlan mıdır, kız mıdır diye merâk ettim. Göbeği kesilmiş ve sünnet edilmiş gördüm.

Altıncısı, istedim ki Onu kundağa sarayım. Sırtında Mühr-i nübüvveti gördüm. İki küreği ortasında '**Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah**' yazılı idi.”

Netice olarak, her Peygamberin ümmeti, kendi Peygamberinin doğum gününü bayram yapmıştır. Bugün de, Müslümanların bayramıdır. Neşe ve sevinç günüdür. Âdem aleyhisselâm rûh ile cesed arasında iken, O Peygamber idi. Âdem aleyhisselâm ve her şey, Onun şerefine, hürmetine yaratılmıştır...

Muhammed aleyhisselâmın üstünlükleri **13.01.2014**

Resûlullah efendimizin üstünlüklerinden, faziletlerinden bazısı, kitaplarda şöyle bildirilmektedir: Mahlûklar içinde ilk olarak Muhammed aleyhisselâmın rûhu yaratılmıştır. Allahü teâlâ, Onun ismini Arş'a, Cennetlere ve yedi kat göklere yazmıştır.

Meleklerin Âdem aleyhisselâma karşı secde etmelerinin emredilmesi, Âdem aleyhisselâmın alnında Muhammed aleyhisselâmın nûru bulunduğu için idi.

Resûlullah efendimiz dünyaya gelince, şeytânlar göğe çıkamaz, meleklerden haber alamaz oldular ve yeryüzündeki bütün putlar, tapınılan heykeller, yüzüstü devrildiler.

Peygamber efendimiz, üç ve kırk yaşında Peygamber olduğu kendisine bildirildiği vakit ve elliiki yaşında mîrâca götürülürken, melekler göğsünü yardı ve Cennetten getirdikleri leğen içinde Cennet suyu ile kalbini yıkadılar.

Resûlullah efendimiz, önünde olanları gördüğü gibi, arkasında olanları da görür ve aydınlıkta gördüğü gibi, karanlıkta da görürdü.

Peygamber efendimizin mübârek teri, gül gibi güzel kokardı. Bir fakir kimse, kızını evlendirirken, kendisinden yardım istemişti. O ânda verecek bir şeyi yoktu. Küçük bir şişeye terinden koydurup verdi. O kızın evi misk gibi kokardı ve evi, “Güzel kokulu ev” diye meşhûr oldu.

Peygamber efendimiz, güneş ve ay ışığında yürüyünce, gölgesi yere düşmez, bedenine, elbisesine sinek, sivrisinek ve başka böcekler konmazdı.

Resûlullah efendimiz, ne zaman yürüse, arkasından melekler gelirdi. Bunun için, Eshâbını önünden yürütür ve; **(Arkamı meleklerle bırakınız)** buyururdu.

Resûlullah efendimiz, taş üstüne basınca, ayağının izi kalırdı. Kum üstünde giderken ise, hiç iz bırakmazdı.

Peygamber efendimizin büyük bir mu'cizesi de, mîrâca götürülmesidir. Mîrâcda, kendisine hiçbir gözün görmediği şeyler gösterildi. Allahü teâlâyı baş gözü ile, bilinmeyen bir şekilde gördü. Fakat bu görmesi, madde âleminin dışında yani âhiret âleminde oldu ve bir ânda tekrâr evine getirildi. Mîrâc mu'cizesi, başka hiçbir Peygambere verilmedi.

Peygamber efendimize, ömürlerinde bir kere salât ve selâm okumaları, ümmetine farz oldu. Allahü teâlâ ve melekler de, Ona salât ve selâm etmektedir.

Peygamber efendimiz ümmî olduğu hâlde, yani kimseden bir şey öğrenmemiş iken, Allahü teâlâ Ona, her şeyi bildirmiştir. Âdem aleyhisselâma her şeyin ismi bildirildiği gibi, Ona da her şeyin ismi ve ilmi bildirilmiştir.

Resûlullah efendimizin akli, bütün insanların aklından daha çoktur. İnsanlarda bulunabilecek bütün iyi huyların hepsi, Ona ihsan olundu.

Netice olarak Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselâma Habîbim buyurmuştur ki bu, üstünlüklerinin en üstünüdür. Allahü teâlâ, hadîs-i kudsîde; **(İbrâhîm'i Halîl yaptım ise, seni kendime Habîb yaptım)** buyurmuştur. **(Sana, râzı oluncaya kadar, yeter deyinceye kadar her dilediğini vereceğim)** meâlindeki Duhâ sûresinin 5. âyet-i kerimesi, Allahü teâlânın, Peygamber efendimize, bütün üstünlükleri ihsan edeceğini vâdetmektedir. Resûlullah efendimiz, bu âyet-i kerime nâzil olduğu zaman, Cebrâîl aleyhisselâma bakarak; **(Ümmetimden birinin Cehennemde kalmasına râzı olmam)** buyurmuştur.

Ümmetim, rahmet olunmuş ümmettir
14.01.2014

Muhammed aleyhisselâm, peygamberlerin en üstünü, âlemlerin rahmetidir. Söz birliği ile, bütün insanların ve cinnin Peygamberidir.

Başka Peygamberler belli bir zamanda, belli bir memlekette Peygamberlik yaptı. Muhammed aleyhisselâm ise, yeryüzündeki bütün insanlara ve cinne kıyâmete kadar Peygamber olarak gönderilmiştir. Hadîs-i kudsîde; **(Sen olmasaydın, hiçbir şeyi yaratmazdım)** buyuruldu.

Allahü teâlâ, başka Peygamberleri isimleri ile söylemiştir. Muhammed aleyhisselâmı ise, ey Resûlüm, ey Peygamberim diyerek taltîf buyurmuştur. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine, o kadar çok ikrâmda bulunmuş ve mu'cize vermiştir ki, başka hiçbir Peygamberine böyle vermemiştir. Cennete girmeden önce, cemâl-i ilâhîyi görmekle şereflenmiştir. Onun dîni, bütün dinleri neshetmiş, yürürlükten kaldırmıştır.

Dîni, bütün dinlerin en iyisi, en yükseği olduğu gibi, ümmeti de, bütün ümmetlerden üstündür. Onun ümmetinin evliyâsı, başka ümmetlerin evliyâsından daha şereflidir.

Muhammed aleyhisselâmın, bütün varlıklara rahmeti, faydası yayılmıştır. Başka Peygamberlerin zamanındaki kâfirlere, dünyada azâblar yapılır, yok edilirlerdi. Ona iman etmeyenlere dünyada azâb yapılmadı.

Ebû Hüreyre hazretleri naklediyor:

“Bir gazâda, kâfirlerin yok olması için dua buyurmasını söyledik. **(Ben, lânet etmek için, insanların azâb çekmesi için gönderilmedim. Ben, herkese iyilik etmek, insanların huzûra kavuşması için gönderildim)** buyurdu.”

Enbiyâ sûresinin 107. âyetinde meâlen; **(Seni, âlemlere rahmet, iyilik için gönderdik)** buyurulmuştur.

Bir gün, Cebrâîl aleyhisselâma;

-Allahü teâlâ benim âlemlere rahmet olduğumu bildirdi. Benim rahmetimden sana da nasîb oldu mu? buyurdu. Cebrâîl aleyhisselâm da;

-Allahın büyüklüğü, dehşeti karşısında, sonumun nasıl olacağından hep korku içindeydim. Emîn olduğumu bildiren Tekvîr sûresindeki 20. ve 21. âyetlerini getirince, bu korkudan kurtuldum, emîn oldum. Bundan büyük rahmet olur mu? dedi.

Kabirden ilk önce Resûlullah efendimiz kalkacak ve üzerinde Cennet elbisesi bulunacaktır. Elinde livâ-ül-hamd denilen bayrak olacaktır. Peygamberler ve bütün insanlar bu bayrağın altında duracaktır. Mahşer halkı, hesabın başlaması için sıra ile, Âdem, Nûh, İbrâhîm, Mûsâ ve İsâ aleyhimüsselâma gidip, şefâat etmelerini dileycekler ve en sonunda Resûlullah efendimize gelecekler. O da, secde edip, dua edecek ve şefâati kabul olacaktır.

Önce, Onun ümmetinin hesâbı görülecektir. Sırâtta ilk geçenler ve Cennete önce girenler, Muhammed aleyhisselâmın ümmeti olacaktır.

Netice olarak, Muhammed aleyhisselâmın ümmeti, başka Peygamberlerin ümmetlerinden daha üstündür. Muhammed aleyhisselâmın ümmetinin sayısı, başka Peygamberlerin ümmetlerinin sayıları toplamından daha çoktur. Onlardan daha üstün ve daha şerefli dirler. Cennete gireceklerin üçte ikisinin bu ümmetten olacağı, hadis-i şeriflerde bildirilmiştir. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Ümmetim, rahmet olunmuş bir ümmettir. Âhirette onlar için azâb yoktur. Allahü teâlâ onların cezâlarını, deprem ve benzeri şeylerle dünyada verir.)

Her nîmetin şükründen sorulacaksınız
19.01.2014

Dünya lezzetleri, eğer İslâmiyetin mubâh ettiklerinden ise, âhirette bunların hesâbı olacaktır. Allahü teâlâ, eğer merhamet etmezse, hesâba çekilenlerin vay hâline! Eğer mubâh olmayan lezzetler ise, azâb yapılacaktır.

Allahü teâlâ her şeyi görür, bilir, işitir. Her şeye gücü yeter ve gücü de sonsuzdur. Her şeyi, zamanı gelince yok etmektedir. İnsanları tekrâr dirilteceğini, hesâba çekeceğini, iman etmiş olanlara Cennette sonsuz ni'metler vereceğini, imanı olmayanlara Cehennemde sonsuz azâb yapacağını bildiriyor. Bunun için Muhyiddîn-i Arabî hazretleri; “Peygamber efendimizin, **(Hesâba çekilmeden evvel, hesâbınızı görünüz)** emirleri ile, bazı meşâyih, her gün ve her gece yaptıkları işlerden kendilerini hesâba çekiyor. Ben, hesâpta onları geçtim ve işlediklerimle berâber, düşündüklerimde de, hesâbımı görüyorum” buyurmuştur.

Hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîk, dalda bir kuş görünce; “Ne mutlu sana ey kuş! Dilediğin dala konarsın. Dilediğin meyveleri yersin. Kıyâmet günü hesâba çekilmez, azâb görmezsin. Keşke, senin gibi bir kuş olsaydım. Keşke bir yeşil ot olaydım. Hayvanlar beni yiyeydi. Böylece, kıyâmet günü yaratılıp hesâba çekilmeseydim” dediği meşhûrdur. Hazret-i Ömer'in de, bir avuç toprak olmak için söyledikleri, kitâplarda yazılıdır.

Vaktiyle Hâtîm-i Esam hazretlerini, bir kimse evine dâvet eder, fakat kabul etmezler. Dâvet sahibi çok ısrâr edince;

-Gelirim ama üç şartım var. 1-Nereye istersem oraya otururum. 2-İstediğimi yerim. 3-Ne dersem onu yapacaksınız, der. Dâvet sahibi de, bu şartları kabul eder.

Hâtîm-i Esam hazretleri, belirlenen günde dâvet edenin evine gider ve ayakkabıların konulduğu yere oturur.

-Sizin yeriniz orası değil dediklerinde;

-Ben önceden şart koşmuştum der. Sofra gelince, yanında getirdiği ekmeği çıkarıp yemeye başlar.

-Efendim buradan yiyin dediklerinde;

-Ben ne istersem onu yerim diye şart koşmuştum der.

Hâtim-i Esam hazretleri, sofraya kalktıktan sonra hizmetçiye;

-Demir tavayı ateşte kızdır getir! der. Hizmetçi söyleneni yapar ve Hâtim-i Esam hazretleri oradakilere;

-Yarın kıyâmet günü yaptığınız her işten ve yediğiniz her şeyden Allahü teâlânın sizden hesap soracağına inanıyor musunuz? diye sorar. Oradakiler;

-Evet deyince;

-Diyelim ki, burası Arasat meydanı, her biriniz sırayla gelip şu kızgın tavaya ayağınızı koyarak, burada yediklerinizin hesabını veriniz der. Bunun üzerine oradakiler;

-Buna gücümüz yetmez derler.

-Yarın kıyâmet günü Allahü teâlâyâ nasıl cevap vereceksiniz. Arasat meydanının kızgın zemini üzerinde nasıl duracaksınız? Halbuki Allahü teâlâ, Tekâsür sûresinin 8. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Her nîmetin şükründen muhakkak sorulacaksınız)** buyurmaktadır der. Bunun üzerine orada bulunanların hepsi ağlamaya başlar ve günahlarına tövbe ederler.

Netice olarak herkes, ölmeden önce kendini hesaba çekmelidir. İmâm-ı Gazâlî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Her gün yatarken, o gün yaptığı işler için nefsi hesâba çekmeli, sermayeyi, kârdan ve zarardan ayırmalıdır. Sermaye farzlardır, kâr da, sünnetler ve nafîlelerdir. Ziyân ise, günahlardır.”

Kıyâmet korkusu olmasa idi 20.01.2014

Muhammed aleyhisselâmın kıyâmetten haber verdiği şeylerin hepsi doğrudur. Kabir azâbı, kabrin ölüyü sıkması, kabirde Münker ve Nekîr denilen iki meleğin suâl sorması, kıyâmette her şeyin yok olacağı, göklerin yarılabacağı, yıldızların yollarından çıkıp dağılacakları, dağların parçalanması, herkesin mahşer yerine toplanması, kıyâmet gününün dehşeti, korkusu ve kıyâmette dünyada yapılmış olan şeylere orada, her organın şehâdet etmesi, amel defterlerinin uçarak sağ veya sol taraftan verilmesi, iyiliklerin, günahların, oraya mahsûs bir terâzîde tartılması haktır, doğrudur. Orada sevabı ağır gelen, Cehennemden kurtulacak, az gelen, ziyân edecektir. Peygamber efendimiz; **(Benim gördüğümü görseydiniz, az güler, çok ağlardınız)** buyurmuştur.

Hazret-i Ömer zamanında İrân fethedilince, çok mal ve ganimet gelir. Hazret-i Ömer, bütün ganimetleri, askerlere ve fakirlere dağıtır ama kendisi hiçbir şey almaz. Evine gece vakti gelince hanımı;

-Niçin bizim için de iki dirhem getirmedin, yemek için, bu gece evde hiç yiyecek yoktur deyince hazret-i Ömer buyurur ki:

-Ey hâtun! Allahü teâlânın Ahkâf sûresinin 20. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Dünya hayâtında güzel ni'metleri yiyerek, iyi işlerinizin sevabını giderdiniz. Onlar ile faydalandınız, yeryüzünde kibirlenip, günah işlediniz. Bugün şiddetli azâb ile cezâlanacaksınız)** buyurduğu kimselerden olmaktan korktum. Ve yine; Allahü teâlânın; **(Dünyaya mağrûr olup, aldandılar.), (Sizi dünya hayâtı aldatmasın)** buyurduğu kimselerden olmaktan korktum.

Ayrıca kıyâmet günü, Resûlullah efendimizden uzak kalmaktan korktum. Çünkü Resûlullah efendimiz zaman zaman; **(Ey Allahım! Beni fakir olarak yaşat, fakir olarak öldür. Kıyâmet günü fakir olduğum hâlde, fakirler zümresi ile haşreyle)** buyururdu.

Hanımına bunları söyledikten sonra, evde hiçbir yiyecek olmadığını anlayan hazret-i Ömer, mescide gider ve orada bulunanlara hitaben;

-Ey insanlar, kıyâmet korkusu olmasa idi, bu korktuğunuz işlerden başka işler olurdu. Lâkin, kıyâmet korkusu bizi geri çekti. Nefsimize tâbi olmadık buyurur. Daha sonra da;

-Bana iki dirhem kim borç verir. Çünkü evimde bu gece yiyecek bir nesne yoktur der. Eshâb-ı kirâm bunu işitince çok ağlarlar ve içlerinden Abdurrahman bin Avf hazretleri kalkıp, iki dirhem borç verir.

Alî bin Ma'bed hazretleri şöyle anlatır:

"Bir evde kirâcı idim. Bir gün, birisine mektûp yazmıştım. Mektûbu duvarın tozu ile kurutmak hâtırıma geldi. Sonra dedim ki, bu duvar, benim malım değildir, kurutmamalıyım. Fakat, yine dedim ki, bu kadcak şeyin zararı olmaz. Duvârdan toprak alıp mürekkebi kuruttum. O gece rüyâda, birisi;

-Duvâr toprağının zararı olmaz diyenler, yarın kıyâmet gününde anlarlar dedi."

Netice olarak, başta Peygamberler olmak üzere, eshâb-ı kirâm, ehl-i sünnet âlimleri, evliyanın ve sâlih kulların hepsi, kıyâmet gününün dehşetinden, hesâba çekilmekten korkmuşlar ve hazırlık yapmışlardır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Âhirette hesâba çekilmeden önce, dünyada iken hesâbınızı görünüz ve tartılmadan önce, kendinizi tartınız!)

Her yaptığının hesâbını vereceksin!
21.01.2014

Allahü teâlâ, insanları, öldükten sonra tekrar dirilterek, hepsini hesâba çekeceğini, iman edip, iyilik etmiş olanların Cennetlerde lezzetler içinde sonsuz yaşayacaklarını ve Peygamberlerin bildirdiklerine inanmayanların Cehennemde sonsuz azâblar, acılar içinde kalacaklarını haber vermiştir. Nitekim Nisâ sûresinin 122. âyet-i kerimesinde, meâlen; **(Kötülük yapan, bunun cezâsını bulacaktır)** buyurulmuştur.

Zilzâl sûresinin 6, 7 ve 8. âyetlerinde meâlen; **(O gün, insanlar amellerinin karşılığını görmek için, fırka fırka hesâp yerine giderler. Kim zerre miktarı kadar hayır işlemiş ise, onun mükâfâtını görür. Kim de zerre miktarı bir kötülük işlemiş ise, onun cezâsını görecektir)** buyurulmuştur.

İnanan, iman eden ve inanmayan, inkâr eden herkes kıyâmette, dünyada yapmış olduklarını ve bunların karşılığını mutlaka görür. İtikâdı doğru olan mü'minin, dünyada iken tövbe etmiş olduğu günahları affolunup, hayırlarına sevap verilir. İnkâr edenlerin ve bid'at sahibi yani itikâdı bozuk olan mü'minlerin hayırları ret olunup, kötülükleri için de cezâ görürler. En büyük ve sonsuz olan cezâ, inkâr etmekten dolayı olur. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Âhirette olaklardan, sizin bildiklerinizi hayvanlar bilselerdi, yemek için et bulamazdınız!)

Hazret-i Ömer bir gün, deve üstünde, bir sokaktan geçiyordu. Birisi Vettûri sûresinin 7. âyetini okuyordu. Bu âyet-i kerimede meâlen; **(Rabbinin azâbı elbette vardır. Onu önleyecek yoktur)** buyuruluyordu. Bu âyet-i kerimeyi işitince, aklı başından gitti, bindiği deveden düştü. Kaldırıp evine götürdüler. Günlerce hasta yattı ve herkes, ziyâretine gelirdi.

Halife Velîd bin Abdülmelik, sâlih, çok ibadet ve hayrât ve hasenât sahibi idi. İyilikleri, ihsanları hesâba sığmazdı. Mührünün üzerinde; "Yâ Velîd, öleceksin ve hesâba çekileceksin!" yazılı idi.

İmâm-ı Müstafîrî hazretleri şöyle bir hâdise nakleder:

"Bir grup insan hacca gidiyordu. Mekke'ye yakın bir yerde konakladılar. O grubun yanına bir ceylân geldi. İçlerinden biri ceylânı ayağından yakaladı. Arkadaşları her ne kadar;

-Salıver gitsin, dedilerse de, onlara güldü ve bırakmadı. Ceylân korkusundan küçük ve büyük abdestini bozdu. Sonra o kimse, ceylânı bıraktı. O şahıs öğle vakti, bir kenara çekilip uyudu. O uyurken bir yılan gelip, karnının üzerine çörekledi. Arkadaşları ona;

-Sakın hareket etme, karnının üzerinde yılan var diye, bağırdılar. O şahıs korkusundan altına büyük ve küçük abdestini yapıncaya kadar, yılan üzerinden ayrılmadı. Böylece ceylâna yaptığıının cezâsını gördü.”

Netice olarak, insanların ve her şeyin yaratıcısı, yetiştiricisi, her ân tehlikelerden koruyucusu olan Allahü teâlâ, kıyâmet günü herkesi hesâba çekecektir. İmâm-ı Gazâlî hazretlerinin, bir talebesine hitaben buyurduğu gibi:

“Keyfine göre yaşa! Fakat bu yaşaman uzun sürmeyecek, bir gün elbette öleceksin. Gece gündüz düşündüğün, sınıksız sarıldığın lezzetlerden elbette ayrılacaksın. Dünyanın nesini seversen sev, hepsine vedâ edeceksin! Elinden geleni yap! Fakat unutma ki, her yaptığıının hesâbını vereceksin!”

Evlat, büyük nimettir **26.01.2014**

Evlat, büyük ni'mettir. Ni'metin kıymeti bilinmezse, elden gider. Bunun için pedagoji, yani çocuk terbiyesi, İslâm dîninde çok kıymetli bir ilimdir. Peygamber efendimiz; **(Bütün çocuklar Müslümanlığa uygun ve elverişli olarak dünyaya gelir. Bunları, sonra anaları, babaları Hristiyan, Yahûdî ve dinsiz yapar)** buyurmuşlardır.

Bu hadis-i şerif, Müslümanlığın yerleştirilmesinde ve yok edilmesinde en mühim işin, gençlikte olduğunu bildirmektedir. Bunun için her Müslümanın birinci vazifesi, evlâdına İslâmiyeti ve Kur'ân-ı kerimi öğretmek olmalıdır. Bir hadis-i şerifte; **(Zevcesinin ve çocuklarının haklarını ifâ etmeyenin namazları, oruçları kabul olmaz)** buyuruldu.

İslâm dininin temeli, imanı, farzları ve haramları öğrenmek ve öğretmektir. Allahü teâlâ, Peygamberleri bunun için göndermiştir. Gençlere bunlar öğretilmediği zaman, İslâmiyet yıkılır, yok olur. Allahü teâlâ, Müslümanlara emr-i ma'rûf yapmayı emrediyor. Yani benim emirlerimi bildiriniz, öğretiniz diyor ve nehy-i anilmünkeri emrediyor. Yani yasak ettiğim haramları bildiriniz ve yapılmasına râzı olmayınız, diyor. Peygamber efendimiz; **(Birbirinize Müslümanlığı öğretiniz. Emr-i ma'rûfu bırakır iseniz, Allahü teâlâ, en kötünüzü başınıza musallat eder ve dualarınızı kabul etmez)** buyurmuştur.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri Eyyühel-veled kitâbında buyuruyor ki:

“Her Müslüman, terbiye edici bir üstâda muhtâttır. Üstâd onu terbiye ederek, kötü huylardan kurtarır. Bunların yerine iyi huyları yerleştirir. Terbiye etmek, çiftçinin tarladaki dikenleri, zararlı otları temizleyerek ektiği tohumların kuvvetli, iyi olmasına çalışması gibidir. Allahü teâlâ, kullarına doğru yolu göstermek için, Peygamber gönderdi. Peygamber vefât edince, Ona vekîl olarak evliyâyı yarattı. Allahü teâlânın sevgili kulu olan bir mürşid-i kâmil, yetişmiş ve yetiştirebilen bir rehber, mahâretli, mesleğinde mütehassıs bir doktor gibidir. Talebesinin ıslahı ve yetismeleri için ne lâzım olursa, ona göre muâmele eder. Kimisine sert muâmele eder. Çünkü iltifat ona zararlıdır. Bazısına da yumuşak muâmele eder. Her talebe meşrebine, yapısına, huyuna göre terbiye edilir. Eğer bunun tersi yapılırsa, rehber ne kadar mâhir olursa olsun talebe onu herhangi bir sûretle inkâra kalkışır. Buna gücü yetmezse istikâmetine zarar verir. Güneş her meyveye ve bitkiye yapısına göre parlar. Meyve tatlı ise tadını, acı ise acılığını artırır. Mürşid-i kâmiller de talebenin meşrebine, hâline bakıp ona göre yetiştirirler...”

Netice olarak evlat, ana baba elinde bir emanettir. Çocukların temiz kalbleri kıymetli bir cevher gibidir. Mum gibi, her şekli alabilir. Küçükken, hiçbir şekle girmemiştir. Temiz bir toprak gibidir. Temiz toprağa hangi tohum ekilirse, onun meyvesi hâsıl olur. Çocuklara iman, Kur'ân ve Allahü teâlânın emirleri öğretilir ve yapmaya alıştırılırsa, din ve dünya saâdetine ererler. Bu saâdetde anaları, babaları ve hocaları da ortak olur. Eğer bunlar öğretilmez ve alıştırılmaz ise, bedbaht olurlar. Yapacakları her fenâlığın günahı, ana, baba ve hocalarına da verilir.

Evlerinizde olanları ateşten koruyunuz! **27.01.2014**

İslâh etmek; terbiye etmek, iyi hâle getirmek demektir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri; “Herhangi bir kimseyi islâh etmeye çalışmak, ona İslâmiyeti bildirmekle, öğretmekle olur” buyurmuştur.

Üstâd; muallim, öğretici, rehber demektir. İnsan, yaratılıştâ iki taraflıdır. Ona hidayet, üstünlük tarafını tanıtabilmek ve bunu kuvvetlendirmeye çalışmasını sağlamak için muallim, bir üstâd lâzımdır. Bazı çocuklar, nasihatle, yumuşak sözle ve mükâfât vererek yola gelir. Bazısı, sert ve acı sözle ve cezâ vererek terbiye kabul eder. Üstâd mâhir olup, çocuğun yaratılışının nasıl olduğunu anlamalı, ona şefkat ile tatlı veya acı tesir ederek terbiye etmeli, yâni yetiştirmelidir. Böyle mâhir ve müşfik bir rehber olmadıkça, çocuk ilim ve ahlâk edinemez, yükselmez. Rehber yâni ilim ve ahlâk sunan zât, çocuğu felâketten kurtarıp, saâdete kavuşturur. Seyyid Abdülhakim Arvâsî hazretleri; “Üstâd mâhir ve müşfik, talebe de zekî ve çalışkan olursa, öğrenilmeyecek mes’ele yoktur” buyurmuştur.

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretleri; “İnsanların meşrebleri ayrı ayrıdır. Bazı çocuklar sertlikten, bazı çocuklar ise lütuftan anlar. Lütuftan anlayana iltifât etmesek, din büyüklerinin yolunu bırakırlar” buyurmuştur.

Bir babanın, evlâdını Cehennem ateşinden koruması, dünya ateşinden korumasından daha mühimdir. Cehennem ateşinden korumak da, imanı, farzları, haramları öğretmekle, ibadete alıştırmakla ve dinsiz, ahlâksız arkadaşlardan korumakla olur. Bütün fenâlıkların başı, fenâ arkadaşdır. İmâm-ı Gazâlî hazretleri de; “Çocuğun terbiyesine çok dikkat etmelidir. Onun kötü arkadaşlarla düşüp kalkmasına mani olmalıdır. Kötü arkadaş, çocuğun edeb ve terbiyesini bozar” buyurmuştur.

Ananın, babanın, okutmak ve terbiye etmek için çocuklarını zorlaması lâzımdır. İbni Âbidîn namazın mekrûhları sonunda buyuruyor ki:

“Kendisinin yapması haram olan şeyi çocuğa yaptıran kimse, haram işlemiş olur. Oğluna ipek elbise giydiren, altın takan ve içki içiren, kibleye karşı abdest bozduran, kibleye ayak uzatmasına sebep olan kimse, günah işlemiş olur.”

Fudayl bin İyâd hazretleri, bir gün küçük çocuğunu kucağına alır, okşayıp bağrına basar. Çocuk;

-Babacığım beni seviyor musun? der. Fudayl hazretleri;

-Evet der. Çocuk;

-Peki Allahü teâlâyı seviyor musun? der. Hazret-i Fudayl;

-Tâbiî seviyorum der. Çocuk;

-Peki kaç tane kalbin var? der. Fudayl hazretleri;

-Bir tane deyince, çocuk;

-Ey babacığım! Bir kalbe iki sevgiyi nasıl sığdırabiliyorsun? der.

Fudayl bin İyâd hazretleri, çocuğunun bu sözleri, kendi kendine söylemediğini, Allahü teâlânın söylettiğini anlayarak başını dövmeye başlar ve bundan sonra her an Allahü teâlâ ile meşgûl olacağına söz verir. Oğluna da;

-Ey oğlum! Sen ne güzel vâizsin deyip bağrına basar ve;

-Seni hakiki sevgilinin izni ve emri ile seviyorum buyurur.

Netice olarak her Müslüman, çocuğuna dinini öğreterek, onu felâketten, Cehennem ateşinden korumalıdır. Tahrîm sûresinin 6. âyet-i kerimesinde meâlen buyurulduğu gibi:

(Kendinizi ve evlerinizde ve emirlerinizde olanları ateşten koruyunuz!)

Terbiye; kişiyi olgunlaştırmaktır
28.01.2014

Terbiye; kişiyi yavaş yavaş rûhen ve bedenen yetiştirmek, olgunlaştırmak demektir. Hadis-i şerifte; **(Oyunun faydası olmaz. Yalnız ok atmayı öğrenmek, atını terbiye etmek ve âilesi ile oynamak haktır)** buyuruldu.

İslâmiyet, insanda bulunan şehvet ve gadabın yok edilmesini değil, her ikisine hâkim olup, dîne uygun kullanılmalarını emretmektedir. Sûvârînin atını ve avcının köpeğini yok etmeleri değil, bunları terbiye ederek, kendilerinden faydalanmalarının lâzım olduğu gibidir. Şehvet ve gadab, avcının köpeği ve sûvârînin atı gibidirler. Bu ikisi olmadıkça, âhiret ni'metleri avlanamaz. Fakat, bunlardan faydalanabilmek için, terbiye ederek, dîne uygun kullanılmaları lâzımdır. Terbiye edilmezler, dînin sınırlarını aşarlarsa, insanı felâkete sürüklerler. Riyazet yapmak, bu iki sıfatı yok etmek için değil, terbiye edip dîne uymalarını sağlamak içindir. Bunu sağlamak da, herkes için mümkündür. Ebû Amr bin Nüceyd hazretleri; “İnsanı terbiye etmek, ona ihsanda bulunmaktan daha hayırlıdır” buyurmuştur.

İnsan, önce kendini terbiye etmelidir. Nitekim Sırrî-yi Sekatî hazretleri; “Kendi nefsinin terbiye edemeyen, başkasınınkini hiç terbiye edemez” buyurmuştur.

Ebû Bekr el-Verrâk hazretleri oğlunu mektebe gönderir. Bir gün çocuğun benzinin sararıp bedeninin titrediğini görünce, sebebini sorar. Çocuk; “Babacığım, hocam bana, Müzzemmil sûresinin 17'nci âyet-i kerimesini öğretti. O âyette meâlen; **(Eğer siz, dünyada inkâr ederseniz, çocukları aksacli ihtiyarlara çevirecek olan bir günde, kıyâmet gününün şiddet ve azâbından kendinizi nasıl koruyabilirsiniz?)** buyuruluyor. Bu âyetin şiddetinden böyle oldum” der. Çocuk hastalanır ve bir müddet sonra da vefât eder.

Ebû Bekir el-Verrâk hazretleri oğlunun mezarının başında ağlayarak kendi kendine şöyle der: “Ey Ebû Bekir! Çocuğun bir âyet işitmekle hastalanıp can verdi. Bunca yıldır Kur'ân-ı kerim okur hatmedersin, sana bir şey olmuyor. Yoksa kalbin taş mıdır?”

İsmâil Hakkı Bursevî hazretleri buyuruyor ki: “Muhammed aleyhisselâma inanan, iman eden kimseye farz olan şey, Allahü teâlâdan başkasını kalbinden çıkarmasıdır. Sefere çıkan kimse, evini ve akrabâsını terk edip yola çıkar. Kalbinde evinin ve akrabâsının sevgisi fazla ise, sefere rahat gidemez, yola da çıkamaz. Meşhur sözdür:

‘Bir evde iki sarıklı olmaz!’ Çünkü her biri bir tarafa çeker. Evin huzûrunun bozulmasına sebep olur. Nefis ve şeytan kalbe vesvese verince, insanın zâhiri bozulur, kötü işler yapmaya başlar, dînî meselelerde yanılır. Çünkü kalbi, nefsinin ve şeytânın elindedir.

Olgun bir rehberin elinde terbiye olan kimse, kısa sürede maksadına kavuşur. Bunun misâli dağlardaki meyveler ile bahçelerdeki meyvelerdir. Dağda yetişen meyveler terbiye ve bakım görmedikleri için geç olgunlaşır, tatlı olmazlar. Bostanlarda bahçıvanların bakımıyla yetişen ağaçların meyveleri ise, hem kısa zamanda olgunlaşır hem de çok lezzetli olur.”

Netice olarak terbiye, insanı olgunlaştırır. Muhammed Ma'sûm hazretlerinin buyurduğu gibi: “Kulun islâhı, kalbinin islâhına, bozukluğu da kalbinin bozukluğuna bağlıdır.”

Senin ilâcın ancak budur
02.02.2014

İnsan, bir rehber olmadan karanlıkta doğru yolu bulamaz, iyiyi, kötüyü birbirinden ayıramaz ve olgunlaşamaz. Zaten Kur'ân-ı kerimde, İsrâ sûresinin 15. âyetinde de meâlen; **(Biz, Peygamber göndererek bildirmeden önce azâb yapıcı değiliz)** buyurulmaktadır.

Allahü teâlâ, kullarına verdiği akıl ve düşünme kuvvetinin nasıl kullanılacağını onlara öğretmek, kendi birliğini onlara tanıtmak, iyi işleri fenâ, zararlı işlerden ayırmak için, dünyaya Peygamberler ve bu Peygamberlerin vârisi olan âlim ve evliyâyı göndermiştir.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri buyuruyor ki: “Her Müslüman, terbiye edici bir üstada, bir rehberine muhtâktır. Üstâd onu terbiye ederek, kötü huylardan kurtarır. Bunların yerine iyi huyları yerleştirir. Terbiye etmek, çiftçinin tarladaki dikenleri, zararlı otları temizleyerek ektiği tohumların kuvvetli, iyi olmasına çalışması gibidir. Allahü teâlâ, kullarına doğru yolu göstermek için, Peygamber gönderdi. Peygamber vefât edince, Ona vekil olarak

evliyâyı yarattı. Yetişmiş ve yetiştirebilen bir rehber, mesleğinde mütehassıs bir doktor gibidir. İnsanın yetişmesi için ne lâzım olursa, ona göre muâmele eder. Kimisine sert, kimisine de yumuşak muâmele eder.”

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Tasavvuf yolunda ilerlemek için, kâmil ve mükemmil, yolu bilen bir rehberin, rehberlik etmesi lâzımdır. Böyle hakikî bir rehber bulmak, çok büyük ni'mettir. Ona istidadına, kâbiliyetine uygun olan bir vazife verir. Onun hâline uygun gördüğünü emreder. Rehberin sohbeti ve teveccühü, diğer vazifelerden daha faydalıdır.”

Bâyezîd-i Bistâmî hazretlerine bir gün bir kimse gelip;

-Efendim! Ben otuz senedir, gündüzleri oruç tutup, geceleri namaz kılıyorum. Ama, kendimde hiçbir ilerleme göremiyorum. Halbuki İtikâdım da düzgündür, dedi. Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri;

-Sen bu hâlde üç yüz sene daha devam etsen bir şeye kavuşamazsın. Çünkü nefis engelin var buyurur. O kimse;

-Efendim! Bunun bir çaresi yok mu? diye sorar. Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri;

-Var ama sen kabul etmezsin buyurur. O kimse ısrâr edip;

-Aman efendim, lütfen bildiriniz ve beni talebeliğe kabul ediniz. Ne emrederseniz yaparım der. Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri buyurur ki:

-Öyle ise şimdi evine git. Bu kıymetli elbiseleri çıkarıp, âdî ve eski bir elbise giy. Boynuna bir torba asıp içine ceviz doldur. Seni en iyi tanıyanların bulundukları sokağa git. Çocukları başına topla; “Bana bir tokat vurana bir ceviz, iki tokat vurana iki ceviz veriyorum” de. O kimse bunları duyunca;

-Sübhaneallah, ben bunları yapamam. Bana başka bir şey emretseniz deyince, Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri;

-Senin ilâcın ancak budur ve biz de baştan; sen bunları kabul etmezsin! diye söylemiştik. Yolumuzun esası nefsi terbiye etmektir buyurur.

Netice olarak insan, her zaman bir rehbera muhtaçtır. Peygamberler ve onların vârisleri, insanları yetiştiren, terbiye eden, ahlâklarını güzelleştiren, kalb, rûh hastalıklarının ilâcını sunan rehberlerdir. İnsanların çoğu, nefislerinin esîridir ve rûhları da hastadır. Bunları tedâvî edecek de, Muhammed aleyhisselâmın getirdiği dindir.

Ağlamanızın sebebi nedir? 03.02.2014

Allahü teâlâ, insanları, öldükten sonra tekrar dirilterek, hepsini hesâba çekeceğini, iman edip, iyilik etmiş olanların Cennetlerde lezzetler içinde sonsuz yaşayacaklarını ve Peygamberlerin bildirdiklerine inanmayanların Cehennemde sonsuz azâblar, acılar içinde kalacaklarını haber vermiştir.

Dünya lezzetleri, eğer İslâmiyetin mubâh ettiklerinden ise, âhirette bunların hesâbı olacaktır. Allahü teâlâ, eğer merhamet etmezse, hesâba çekilenlerin hâli çok zor olacaktır. Eğer mubâh olmayan lezzetler ise, azâb yapılacaktır. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Ölmeden evvel ölünüz. Hesâba çekilmeden önce kendinizi hesâba çekiniz!)

Hazret-i Ömer, halifeliği döneminde, şehrin bekçiliğini kendisi yapardı. Nerede bir noksanlık görürse, onu giderirdi. Bu kadar ihtiyatlı hareket etmesine rağmen, hep ağlardı. Kendisine;

-Yâ Emîr-el mü'minîn, bu kadar korkmanızın ve ağlamanızın sebebi nedir, diye sorulduğunda, cevaben;

-Eğer bir koyun veya bir keçi Fırat kenârında gezerken hastalansa, onun hastalığına ilâç yapılmazsa, korkarım ki, kıyâmette onu benden suâl ederler, buyurur.

Abdullah bin Amr bin Âs hazretleri şöyle anlatır:

“Hazret-i Ömer’in vefâtından sonra, ben dâimâ dua ederdim ki, yâ Rabbî, hazret-i Ömer’i rüyâda bana göster diye. Oniki aydan sonra duam kabul olup, rüyâmda gördüm. Gusûl edip, peştamalına tutunmuş şekilde gördüm. Dedim ki;

-Yâ emîr-el mü’minîn! Allahü teâlânın huzûrunda yerini nasıl buldun. Buyurdu ki:

-Yâ Abdullah! Sizden ayrılalı ne kadar zaman oldu.

-Oniki ay dedim. Bunun üzerine;

-Şimdiye kadar muhâsebede, hesap vermekte idim. Dünyada yaptığım işlerimden dolayı helâk olmak korkusu vardı. Eğer, Allahü teâlânın rahmeti gazâbını aşmasa idi, çaresiz mahvolurdum. Şimdi ben ve sen bilelim ki, defterleri günah ile siyâh etmişiz. Ben ve sen tâ’at ve hasenâtı rûzgâra vermişiz. Ben ve sen yüz suyunu Allahü teâlâ ve Resûlû önünde yere dökmüşüz, huzûrunda edepsizlik etmişiz. Ben ve sen dünya malına mağrûr ve meşgûl olup, âhiret hâzırlığı yapmamışız, buyurdu.

Hazret-i Ömer, dünyada geçinecek miktardan fazla eşyâ tutmazdı. Ya bizim gibi âsî kulların, âhireti dünyaya veren hasîslerin, belki âhireti bir başkasının dünyasına veren düşük kimselerin hâli ne olur!”

Muhyiddîn-i Arabî hazretleri buyururdu ki:

“Peygamber efendimizin, **(Hesâba çekilmeden evvel, hesâbınızı görünüz)** emirleri ile, bazı meşâyih, her gün ve her gece yaptıkları işlerden kendilerini hesâba çekiyor. Ben, hesâbda onları geçtim ve işlediklerimle berâber, düşündüklerimde de, hesâbımı görüyorum.”

Hazret-i Alî buyurdu ki:

“Uğraşmadan, çalışmadan Cennete kavuşacağını zanneden kimse, hayâle kapılıyor. Çalışarak kavuşacağım diyenin de kendini yorması, ibadet meşakkatlerini yüklenmesi lâzımdır.”

Netice olarak insanlar, dünyada iken yaptıklarından dolayı kendilerini hesâba çekmiyorlar. Halbuki herkesin, ölmeden, hesaba çekilmeden önce, kendini hesaba çekmesi, âhirette hesâp günü için hazırlanması lâzımdır. Tekâsür sûresinin 8. âyet-i kerimesinde meâlen buyurulduğu gibi:

(Her nîmetin şükründen muhakkak sorulacaksınız.)

Seni, yanlış yollara saptırmadı

04.02.2014

Hak olan, doğru olan yol birdir, sapık, bozuk yollar ise, çoktur. Doğru yola kavuştuktan sonra, orada kalmak, oradan hiç çıkmamak, ayrılmamak da çok zordur. Hûd sûresinin 113. âyetinde meâlen; **(Emrolunduğun doğru yolda bulun!)** buyuruldu.

Bu âyet-i kerime indiği zaman, Resûlullah efendimiz; **(Hûd sûresi, sakalıma ak düşürdü)** buyurmuştur. Âyet-i kerimde emrolunan istikâmeti yerine getirebilmek için, Peygamberler, Velîler, Sıddîklar şaşkına dönmüşlerdir. Bu korkudandır ki, Peygamber efendimizin mübârek sakalına ak düşmüştür.

Mü’mine bu dünyada, doğru yola yapışmak lâzımdır. Kıyâmet günü, Sırat köprüsünden geçebilmek için, dünyada, doğru yolda bulunmak gerekmektedir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanları doğru yola kavuşturan, yalnız Allahü teâlâdır. Sakın, hayâlde hâsıl olan keşiflere ve âlem-i misâlde görünen şeylere aldanarak, Ehl-i sünnet ve cemâ’at fırkası âlimlerinin bildirdikleri i’tikâddan ayrılmayınız! Allahü teâlâ, o büyük âlimlerin çalışmalarına bol bol mükâfât versin! Rüyâlara, hayâllere aldanmayınız! Çünkü bu kurtuluş fırkasına uymadıkça, âhirette azâblardan kurtulmak düşünülemez. Kıyâmette kurtulmak isteyenler, kendi görüşlerini bırakarak, bu büyüklere uymaya canla başla çalışmalıdır.

Bu yolun gayrısı dalâlet yoludur, şeytânların yoludur. Abdullah ibni Mes’ûd hazretleri buyuruyor ki:

'Bir gün Peygamber efendimiz bize bir doğru çizgi çizdi ve; **(Bu, insanı Allahü teâlânın rızasına kavuşturan doğru yoldur)** buyurdu. Sonra, bu hattın iki tarafına, balık kılçığı gibi, eğik çizgiler çizip; **(Bunlar da, şeytânların saptırdığı yollardır)** buyurdu.'

Bir kimse, Peygamberlere tâbi olmadan, doğru yolda yürümek isterse, muhakkak eğri yola sapar. Eğer eline bir şeyler geçerse, istidrâçtır, yani sonu zarar ve ziyândır..."

İbn-i Ârif hazretlerinin talebesi Ebû Abdullah Gazâlî şöyle anlatır:

"Bir gün hocam İbn-i Ârif hazretlerinin huzûrundan dışarı çıktım. Boş bir arâzide yürümeye başladım. Gördüğüm her ağaç, yaklaştığım her ot dile gelip bana; 'Beni kopar! Ben filan hastalığa iyi gelirim. Filanca hastalığın şifâsı bendedir' demekteydi. Bu hâle hayret ettim. Geri dönüp durumu hocama anlattım. Bana;

-Biz seni böyle diyesin diye mi terbiye ettik. Allahü teâlâ takdîr etmedikçe, hiçbir şey sana fayda ve zarar veremez. Sana fayda veririz diyen otların ve ağaçların sana bir faydası oldu mu? buyurdu.

-Efendim, tövbe ettim dedim. Devam ederek buyurdu ki:

-Hak teâlâ seni imtihan etmiştir. Ben sana Allahü teâlânın yolunu gösterdim. Seni O'ndan başkasına ısmarlamadım. Eğer gerçekten tövbe ettiysen, geri dön, o ağaç ve otlar sana söz söylemezler.

Geri dönüp, ot ve ağaçların yanından geçtim. Hiçbir kelime işitmedim. Allahü teâlâyâ şükredip, hocamın huzûruna gelerek durumu arz ettim.

-Allahü teâlâyâ hamd ve şükürler olsun ki, sana kendi yolunda bulunmayı nasîb etti. Seni, bir kısım insanlar gibi yanlış yollara saptırmadı buyurdu..."

Netice olarak, doğru, hak yolda bulunabilmek çok güçtür, zordur. Bunun için; "Sırat köprüsü, kıldan ince, kılıntan keskindir" buyurulmuştur.

Ağaç, meyve vermezse, odun olur
09.02.2014

Allahü teâlânın ni'metleri, ihsanları, yani iyilikleri, her ân, insanların iyisine de, kötüsüne de gelmektedir. Herkese mal, evlât, rızık, hidayet gibi daha nice iyilikleri fark gözetmeksizin göndermektedir. Fark, bunları kabulde, alabilmekte ve bazılarını da alamamak sûretiyle, insanlardadır.

İnsanın, cenâb-ı Hakkın verdiği mâl, evlât, mevki, rütbe gibi geçici olarak ve emaneten verilen nimetlerle üstünlük taslaması, kibirlenmesi akılsızlıktır. Çünkü bunlar, insanın kendinde bulunan üstünlükler değildir. Gelip geçen, insandan çabuk ayrılan şeylerdir. Bunlar kötü kimselerde de bulunur. Hem de onlarda daha çoktur. Bunlar üstünlük olsalardı, bunlara kavuşmayanların ve kavuşup da ayrılanların, çok aşağı kimseler olmaları lâzım gelirdi. Mâl, insan için şeref vesîlesi olsaydı, hırsızların, az zamanda bile olsa, şerefli kimseler olmaları lâzım gelirdi.

Allahü teâlânın ihsan ettiği bütün ni'metler gibi, evlât da, büyük ni'mettir. Ayrıca Allahü teâlânın ni'metlerine şükretmek de, büyük bir ni'mettir. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâplarını okuyup, öğrenip de, öğretmeye çalışan anne, baba de, evlât için büyük ni'mettir. Doğru itikad, doğru fıkıh, ilmihâl bilgilerini yazan kitâplar, dergiler, gazeteler, doğru bilgileri anlatan radyo, televizyon ve internet de, okuyucuları, dinleyicileri için büyük ni'mettir. Ni'metin kıymeti bilinmezse, elden gider.

Kalbin rızık, Allahü teâlâyâ imandır, Onun emir ve yasaklarını yani din bilgilerini öğrenip uymaktır. İnsan, din bilgilerini yazan kitapları okumaz, dinini doğru olarak öğrenmezse, kalbi rıziksız kalır. Böyle bir kimse, günah işlemeye başlar, kalbi hasta olur ve neticede ölür. Kalbin ölmesi demek, kâfir olması demektir.

Din Büyüklerini yani Ehl-i sünnet âlimlerini arayan, onların kitaplarının arasında aramalıdır. Bu büyüklerin kitapları ilâç gibidir. İlâcı kullanmayan, şifâ bulamaz...

Netice olarak, her anne, baba, hem kendini, hem de evlâdını ateşten korumak mecburiyetindedir. Evlâdına Allahü teâlâyı, Onun Peygamberini, namaz kılmayı, Kur'ân-ı kerimi öğretmeyen anne, baba,

evlâdının kâtilidir. Böyle anne, babalar, dünyanın en merhametsiz anne, babasıdır. Çünkü evlâdına dinini öğretmemiş, namaz kıldırmamış, bu konuda gevşek davranmışlardır. Çocuk abdest alarak üşümesin, derslerinden geri kalmasin demek, çocuk için merhamet değildir...

Doktor hastasına düşman mıdır ki, o hastayı bıçağın altına yatırıyor? Halbuki doktor, hastayı, ağrılardan kurtarmak, sıhhatine kavuşturmak yani hastaya merhamet ettiği için, onu bıçağın altına yatırmaktadır. Anne, baba da, evlâdına ne kadar merhametli ise, evlâdına o miktarda İslâmiyeti öğretir. Anne, baba ne kadar merhametsizse, evlâdına o kadar dünyayı öğretir, âhireti unutturur. Ölçü budur...

Şunu da unutmamalıdır ki, evlât her günah işleyişte anasına, babasına da yazılır. O evlât, her ibadet yapıp, anasına, babasına da sevap yazılır... Bir ağaç, ya meyve verecektir veya ateşte yanacak odun olacaktır. Her anne, baba, meyve mi yetiştirmekte, yoksa sobaya gidecek odun mu yetiştirmektedir buna çok dikkat etmelidir.

Kitap okumaktan maksat 10.02.2014

İslâm dîninin temeli; ilim, amel ve ihlâs olmak üzere üçtür. İlim; iman, fıkıh ve ahlâk bilgileridir. Ahlâk bilgilerine Tasavvuf denir. Amel; bu bilgilere uygun olan işlerdir. İhlâs; ilmin ve amelin Allah rızası yani Allahü teâlânın sevgisini kazanmak için elde edilmesidir.

Doğru olan hakikî ilim, insana aczini, kusurunu ve Rabbinin büyüklüğünü, üstünlüğünü bildirir. Yaratanına karşı korkusunu ve mahlûklara karşı tevâzusunu artırır. Kul haklarına ehemmiyet verir. Böyle ilmi öğretmek ve öğrenmek farzdır ki buna İlm-i nafia, faydalı ilim denir. Kişinin ihlâs ile ibadet etmesine sebep olur.

İlmin kıymetli, şerefli olması, öncelikle iyi niyete bağlıdır. İlimi, cehâletten ve nefsinin hevâsından kurtulmak için öğrenmek lâzımdır. Ayrıca öğrendiği ilim ile amel etmek, başkalarına öğretmek ve bunları ihlâs ile yapmak lâzımdır. Amel ve ihlâs ile olmayan ilim zararlıdır. Hadis-i şerifte; **(Allah için olmayan ilmin sahibi Cehennemde ateşler üzerine oturtulacaktır)** buyuruldu.

Dünyalık ele geçirmek için ilim öğrenmek, yani dîni dünyaya âlet etmek, altın kaşıkla necâset yemeye benzer. Dîni dünya kazancına âlet edenler, din hırsızlarıdır. Hadis-i şerifte; **(Din bilgilerini dünyalık ele geçirmek için edinenler, Cennetin kokusunu duymayacaklardır)** buyuruldu.

Bunun için, dinini dünyalık ele geçirmek için öğrenenlerin, bid'at sahiplerinin yazdıkları kitapları okumak ve böyle kimseleri dinlemek, insanı felâkete götürür, Cehenneme sürükler.

Vaktiyle bir mubârek zât, medresesinde, sevenlerine, talebelerine sohbet ediyordu. O sırada bir talebesi içeri girer. Talebenin içeri girmesi ile beraber odanın havası değişir. O zât, hemen o talebesini yanına çağırır ve;

-Evlâdım ne var sende, senden leş gibi koku geliyor buyurur. Talebe;

-Hocam sabah gusûl abdesti aldım, çamaşırlarımı değiştirdim ve buraya da abdestli geldim der. Hocası;

-Yok evlâdım bu koku başka bir koku. Hele sen ceplerini bir boşalt, ne varsa cebinde koy şuraya buyurur.

Talebe ceplerini boşaltır ve bir tane kitap çıkar. Hocası o kitaba dikkatle bakar ve;

-İşte o koku bu kitaptan geliyor der. Talebe;

-Efendim, ben buraya gelirken bir arkadaşım benim dindar olduğumu bildiği için bana bu din kitabını verdi, ben de aldım cebime koydum der. Hocası;

-Buraya gel, şu kitabı yazanın ismine bak. Bu kitabı yazan, habîs, bid'at ehli bir adamdır. Bunun kokusu bütün kitabı değil, hepimizi perişan ediyor. Evet, yazılar doğru olabilir, ama ondan gelen koku bizi öldürmek için yeter. Çabuk bunu dışarıya bırak, böyle bozuk kitapları okuyanlar zehirlenir.

Midemizi doyurmak için gıdanın temizini aradığımız gibi, kalbimizi doyurmak için de kitabın iyisini aramalıyız, pis borudan şifâ gelmez, buyurur.

Netice olarak, dinimizi doğru olarak öğrenmek için kitap okumaktan esas maksat, kalbin temizlenmesi, doğru bilgilerin öğrenilmesi içindir. Kalbi temizlemeyen, nakli esas almayan, doğru bilgi vermeyen bir kitaptaki bilgi, kişi için çok zararlıdır. Onun için her kitap değil, nakli esas alan doğru yazılmış din kitaplarını okumak lâzımdır.

Sonsuz saâdete kavuşmak için 11.02.2014

Ehl-i sünnet i'tikâdını kısaca öğrenmek, iyi ve kötü huyları öğrenmek, farz-ı ayındır, yani herkesin öğrenmesi farzdır. Abdesti, guslû, namazı, orucu ve haramları da, her Müslümanın öğrenmesi farz-ı ayındır. Cenâze namazını, ölüye hizmeti, san'at ve ticaret bilgilerini, kendi zamanının fen bilgilerini öğrenmek farz-ı kifâyedir. Yani lâzım olan kimselerin öğrenmesi farz olup, başkalarına farz olmaz. Fakat, lüzûmu kadar kimse öğrenmezse, bütün Müslümanlar büyük günaha girer. İbni Âbidîn hazretleri, Dürr-ül-muhtâr şerhinde; "Din bilgilerinden kendine lâzım olanları öğrenmek farz-ı ayındır. Bundan fazlasını öğrenmek ve fen bilgilerinden faydalı olanları öğrenmek farz-ı kifâyedir. Kur'ân-ı kerimin hepsini ezberlemek farz-ı kifâyedir. Kendine lâzım olmayan fıkıh bilgilerini öğrenmek, hâfız olmaktan daha iyidir" buyuruyor.

Fen bilgilerini dünya menfaati için öğrenmek câizdir, hatta lâzımdır. Hadis-i şerifte; **(Bu ümmetin âlimleri iki türlü olacaktır: Birincileri, ilimleri ile insanlara faydalı olacaktır. Onlardan bir karşılık beklemeyeceklerdir. Böyle olan insana denizdeki balıklar ve yeryüzündeki hayvanlar ve havadaki kuşlar dua edeceklerdir. İlmî başkalarına faydalı olmayan, ilmini dünyalık ele geçirmek için kullananlara kıyâmette Cehennem ateşinden yular vurulacaktır)** buyuruldu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

"Allahü teâlânın emrettiklerine farz, yasak ettiklerine haram denir. Farz veya haram olmayanlara mubâh denir. Farzları yapmaya, haramlardan sakınmaya ve mubâhları Allah rızâsı için yapmaya ibadet etmek denir. Bir ibadetin sahîh ve makbûl yani doğru olması ve Allahü teâlânın beğenmesi için, ilim yani doğru yapmanın şartlarını öğrenmek, amel yani şartlarına uygun yapmak ve ihlâs ile yapmak lâzımdır. İhlâs, para, mevki, şöhret gibi dünya menfaatlerini düşünmeyip, Allahü teâlâ emrettiği için, Onun rızâsını, sevgisini kazanmak için yapmaktır.

Farzlara ve haramlara inanıp da, tembellikle veya kötü arkadaşlara uyarak, ibadet etmeyen bir Müslüman, tövbe etmeden ölürse, günahı bitinceye kadar, Cehennemde kalır. Farzları öğrenmeyen, bilse de, kıymet, ehemmiyet vermeyen, üzülmeyen, Allahtan korkmadan terk eden, Müslümanlıktan çıkar, kâfir olur. Cehennemde, ebedî, sonsuz kalır. Haramları yapmak da böyledir."

İslâm ilimleri; din ve fen bilgileri olmak üzere iki kısımdır. Bunları, lüzûmu kadar öğrenmek farzdır. Mesela, ilâcın kullanma şeklini, miktarını ve elektrikli âlet kullananın elektrik hakkında kısa bilgi öğrenmesi farzdır. Öğrenmezse, ölüme sebep olurlar.

Din ilmi, fıkıh kitâplarını, bir üstâtтан okuyarak, ihlâs da, bir velînin sözlerinden, hâl ve hareketlerinden ve tasavvuf kitâplarını okuyarak elde edilir...

Netice olarak, dünyada ve âhirette saâdete kavuşmak için, Ehl-i sünnet i'tikâdını öğrenip, imanını buna göre düzeltmek, bundan sonra, kendisine lâzım olan fıkıh, ilmihâl bilgisini öğrenip, onunla amel etmek, cenâb-ı Hakkın dostlarını, sevgili kullarını sevmek ve İslâm dîninin düşmanlarını tanıyıp, onlara aldanmamak lâzımdır.

Kibir, her iyiliğe manidir 16.02.2014

Kibir; kişinin kendini, başkalarından büyük bilmesi, üstün görmesidir. Kibir; kötü bir huydur, haramdır, Hâlîkını, Rabbini unutmamanın alâmetidir. Hadis-i şerifte; **(Kalbinde zerre kadar kibir bulunan kimse Cennete giremez)** buyuruldu.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri buyuruyor ki:

“Kalb meleklere mahsûs bir evdir. Gadab, şehvet, hased, kibir gibi kötü sıfatlar, uluyan köpek gibidirler. Köpeklerin bulunduğu yere melekler girmez. Hadis-i şerifte; **(Köpek ve resim bulunan eve melekler girmez)** buyuruldu. Bu hadis-i şerifteki evin kalb olduğunu ve köpeğin de, kötü huylar demek olduğunu söyleyemiyorum. Açık manalarına inanmakla berâber, yukarıdaki manaları da ilâve ediyorum.”

Vaktiyle Hikmet ehli bir zâtın huzûruna, kibirli, kendini beğenen birisi gelir. Bu zât, yanındakilere kibrin bir hastalık olduğunu, bundan kurtulmanın lüzûmunu anlatıyormuş. Gelen kimse, biraz dinledikten sonra birden;

-Bende bu şekilde bir hastalık yoktur, ben kibirli değilim deyiverir. Bunun üzerine O zât buyurur ki:

-Hasta olanlar bile hastalığına inanmıyor. Hayırlı insan, hayırlı işlerle uğraşmasından anlaşılır. Devamlı tövbe etmelidir. İnsan niçin yaratıldığını bilirse, insanlara öyle muâmele eder. İdâm mahkûmunun irâdesi olmaz. Biz niçin Cenneti istiyoruz? Çünkü cenâb-ı Hakkın rızası oradadır. Niçin Cehennemi istemiyoruz? Zîrâ cenâb-ı Hakkın rızası orada olmadığı için. Din Büyüklerinin Himmetine, yardımına kibir manidir. Hiç kimse kibirli olduğunu kabul etmiyor ve kibirli olduğumuzu söyleyen de yoktur. Cenâb-ı Hak kibriya, büyüklük bana mahsustur, buyuruyor. Halbuki hepimizde kibir vardır. Bende de vardır. Ama herkesteğinin derecesi ayrı ayrıdır. Kibirlisin, Cehennemde yanacaksın diyoruz, bende kibir yok diyorlar. Eskiden sende kibir var diye söyleyenler vardı, şimdi söyleyen olmadığı gibi, söyleyene de inanmıyorlar.

Din Büyüklerinden bir zât, Ramazan-ı şerifte, bir beldeye vaâz vermeye gitmiş. Gittiği yerde, kendisini çok büyük bir kalabalık karşılamış. O ânda kalbinden; “Sen ne büyük âlimmişsin, ne büyük insanmışsın” diye bir düşünce geçiyor yani kibirleniyor. Hemen o ânda kendini toparlıyor, heybesinden ekmeği çıkarıp halkın gözü önünde orucunu yiyor. Oraya toplanan halk; “Vay zındık, vay kâfir” diyerek hakaret ediyorlar ve kovalıyorlar. Talebeleri köye gidip meseleyi öğreniyorlar ve hocalarına;

-Efendim biz bunun hikmetini anlayamadık, öğrenmek istiyoruz diyorlar. Hocaları;

-Büyük bir kalabalığın beni o şekilde karşılaması, kalbime kibir getirdi ve hemen orucumu bozdum. Keffâret olarak 60 gün oruç tutulur ama, kibirlinin gideceği yer Cehennemdir. Ona dayanmam diye orucu bozdum, cevabını vermiştir.

Netice olarak, kibirli insan, başkasını beğenmeyen, ucublu insan kendini beğenendir. Kibirli insan, uçurumun kenarındadır. İnsanlar arasındaki kavgaların, münâkaşaların sebebi kibirdir. Benim dediğim olacak diyen kimse, nefsinin dediğini istiyor demektir. Benim dememeli, bizim demelidir. Kalbe giden damarlar tıkanırsa, kalp ve o vücut hasta olur. Kibir de, kalbe giden yolları kapayan ve her iyiliğe mani olan bir hastalıktır.

Kalbini düşmandan boşalt **17.02.2014**

Kalb, madde yani göğsümüzün sol tarafındaki et parçası değildir. Buna, yürek denir. Yürek, hayvanlarda da bulunur. Kalb, yürekte bulunan bir kuvvettir, görülmez. Ampulde bulunan elektrik cereyânı gibidir. Buna, gönül diyoruz. Gönül, insanlarda bulunur, hayvanlarda bulunmaz. Bedendeki bütün organlar, kalbin emrindedir. His uzuvlarımızın duydukları bütün bilgiler kalbde toplanır. İnanmak, sevmek, korkmak, insanın kalbindedir. İ’tikâd yani iman eden ve kâfir olan, kalbdır. Kalbi temiz olan, İslâmiyete uyar. Kalbi kötü olan, İslâmiyetten kaçır. Güzel, iyi ahlâkın ve kötü huyların yeri kalbdır.

Allahü teâlâ, dinleri, Peygamberleri, kalbi temizlemek için gönderdi. Kalbi temiz olan, herkese iyilik eder, devletine, milletine faydalı olur. Dünyada, rahat, huzûr içinde yaşar, âhirette de, ebedî, sonsuz saâdete kavuşur.

Kalbin temiz ve nefsin mutmainne, uysal olduğunun alâmeti, bedenın İslâmiyete seve seve uymasıdır. His organlarını ve bedenini İslâmiyete uydurmayanların; “Kalbim temizdir, sen kalbe bak!” demeleri boş lâfdır. Böyle söylemekle kendilerini ve etrâfındakileri aldatmaktadırlar.

Kalb denilen latîfe hiç boş kalamaz. Mahlûkların düşüncelerinden temizlenen kalb, kendiliğinden Allahü teâlâyâ teveccüh eder. Boşaltılan bir şişeye havanın kendiliğinden dolması gibidir. Nitekim; “Kalbini düşmandan boşalt! Dostu kalbe çağırmaya lüzûm kalmaz” demişlerdir.

Kalbden dünya sevgisinin çıkması iki şekilde olur:

1-Çokça Allah ismini söylemekle, zikretmekle.

2-Bir evliyâyı aşk derecesinde çok sevmekle. Mesela İmâm-ı Rabbânî hazretleri ve Mevlânâ Hâlid-i Bağdadi hazretleri gibi zâtların kitaplarını, hayâtlarını, hâllerini çok okumakla.

Din Büyüklerinin sözleri, hâlleri, insan için aynadır. Bunları okuyan, kendinin ne durumda olduğunu görür. Onun için, bu büyüklerin kitapları birer ayna olmaktadır.

Namaz kılmak, nefse en ağır gelen bir ibadettir. Namaza hazırlanmak, zikirdir. Namaza şu kadar vakit kaldı demek zikirdir. Bütün bunlar, Allahü teâlâyı zikirdir, hatırlamaktır. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“İslâmiyetin emirlerini yapmak ve tarîkatin hâllerine kavuşmak, nefsin küfürden ve kalbin günahlardan temizlenmesi içindir. Nefis temizlenmedikçe ve kalb selâmet bulmadıkça, hakikî iman hâsıl olmaz. Kalbin selâmeti için, Allahü teâlâdan başka hiçbir şeyin kalbe gelmemesi lâzımdır. Bin sene yaşamış olsa, kalbe hiçbir şey gelmemelidir. Çünkü bu zaman kalb, Allahü teâlâdan başka her şeyi büsbütün unutmuştur. Eğer, bir şeyi hâtırlamak için uğraşsa, hâtırlayamaz.”

Netice olarak kalb, boş bir kovaya benzer. Ama kovanın boş durması da mümkün değildir. Çünkü kovaya su koyarsanız hava çıkar, suyu boşaltırsanız oraya hava girer. Bu sebepten boş kalması mümkün değildir. Eğer kalbden dünya sevgisi çıkarsa, oraya Allahü teâlânın sevgisi girer. Bir kalbden dünya sevgisinin çıkması için, iman etmek, emredilen ibadetleri yapmak, haramlardan sakınmak ve kalbinden dünya sevgisi çıkmış olan zâtların kitaplarını, hayâtlarını okumak veya böyle bir zâtın sohbetinde bulunmak lâzımdır.

İbadetleri, şartlarına uyarak yapmalı 18.02.2014

Allahü teâlâ, kullarını kendisine ibadet etmek için yarattı. İbadet, zül ve zillet demektir. Yani insanın Rabbine, mâbûduna karşı, hakir, âciz, muhtaç olduğunu göstermesidir. Bu da, her aklın, nefsin, âdetlerin güzel ve çirkin dediklerine uymayıp, Allahü teâlânın güzel ve çirkin dediklerine teslîm olmak, cenâb-ı Hakkın gönderdiği Kitâba ve Peygamberlere inanmak, bunlara tâbi olmak demektir. Bir insan, bir işi, Allahü teâlânın izin verdiğini düşünmeden, kendi görüşü ile yaparsa, cenâb-ı Hakka kulluk yapmamış, Müslümanlığın icâbını yerine getirmemiş olur.

Bir ibadetin ilmini öğrenmeyenin, şartlarını bilmeyenin, yaptığı ibadet, ihlâs ile yapılmış olsa da, sahîh olmaz. Hiç yapmamış gibi, azâb görür. Şartlarını bilerek ve gözeterek yapanın, ibadeti sahîh olur. Cehennem azâbından kurtulur. Fakat, ihlâs ile yapmadı ise, bu ibadeti ve hiçbir iyiliği kabul olmaz, sevab kazanamaz. Zira Allahü teâlâ, böyle olan ibadeti, hayrât ve hasenâtı beğenmeyeceğini bildiriyor. İlim ve ihlâs ile yapılmayan ibadetin faydası olmaz, insanı küfürden, günahdan, azâbdan kurtarmaz. Ömür boyu, böyle ibadet yapıp da, küfür üzere vefât eden çok kimse görülmüştür.

İlim, ihlâs ile yapılan ibadet, insanı, dünyada küfürden, günahdan kurtarır ve azîz eder. Âhirette de, Cehennem azâbından kurtaracağını, Allahü teâlâ, Mâide sûresinin 9. âyetinde ve Vel'asr sûresinde va'detmektedir. Allahü teâlâ, va'dinde sadıktır, verdiği sözü elbette yapar.

Şeytân, ibadetler için lâzım olan bilgileri öğrenmeyenleri, hîle olarak; “Senin ibadetlerin hep kusurludur, riya karışıktır. Böyle ibadetlerle müttekî olamazsın. Allahü teâlâ, Mâide sûresinde; **(Allah, yalnız müttekîlerin ibadetlerini kabul eder)** buyuruyor. Senin ibadetlerin kabul olmaz. Boşuna uğraşıyorsun. Boş yere, sopa yiyen hayvan gibi, eziyet çekiyorsun” diye aldatmaya çalışır.

Şeytânın bu hîlesine aldanmamak için, iman ve ibadet bilgilerini doğru olarak öğrenmeli, doğru olarak yapmaya çalışmalı ve; “Ben, Allahü teâlânın azâbından kurtulmak ve emrine uymak için ibadet ediyorum. Benim vazifem, emri yerine getirmektir. Kabul olup olmayacağı, Onun bileceği şeydir. Şartlarına uygun olan ve farzları yapılan ibadetin sahîh olması muhakkaktır” demelidir.

Netice olarak bir Müslümanın, kendisine dünyada ve âhirette fayda sağlayacak bilgileri öğrenmesi, ibadetleri de, şartlarına uygun olarak yapması lâzımdır. Âhirette imdâdımıza yetişecek, mezârdaki dünyadaki dostlarımız bizi yalnız bırakıp gittikleri zaman, bize arkadaş olacak, mezârdan

kalkınca, ananın evlâdından, kardeşin kardeşinden, dünyadaki dostların birbirlerinden kaçıp, herkes başının çaresini aradığı vakit bizi kurtaracak olan amel ve ibadetleri yapmalıyız. Bilgisiz, şartlarına uygun olarak yapılmayan ameller, ibadetler, mahşer günü, insanı kurtarmaz. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Faydasız ilmi öğrenmekten ve Allahü teâlâdan korkmayan kalbden ve dünyaya doymayan nefisten ve Allah için ağlamayan gözden ve kabule lâayık olmayan duadan Allahü teâlâ bizi korusun.)

İslâmiyet, nakil dinidir
23.02.2014

Din bilgileri, aklî ve naklî olmak üzere ikiye ayrılır. Tefsîr, hadîs, fıkıh gibi ilimler, nakil yoluyla elde edilir ve zamana, şartlara göre değişmez. Zira naklî ilimler, aklın, insan dimâğı gücünün dışında ve üstündedir. Bunlar, hiçbir zaman, kimse tarafından değiştirilemez. Dinde reform olmaz sözünün mânâsı da budur. Naklî ilimler, edille-i şer'iyye denilen, kitâp, sünnet, icmâ ve kıyâstan çıkarılmıştır. Din bilgileri, nakil yolu ile öğrenilir. Din bilgilerini önce gelen âlimler sonra gelenlere bildirmişlerdir. Âlim de, hakkı bâtıldan ayıran, İslâm âlimlerinden nakil yapan kişidir. Âlim, ışığı, karanlığı gören kimsedir. Zira âmâ, ışığı göremez ve ona her şey karanlıktır.

Hakiki âlim, nakledendir, vâsıta olandır, kendinden söyleyen ve kendine bağlayan değildir. Bunun için dinî konularda, kendinden bir şey söylememelidir. Zira dinimiz nakil dinidir. İman ibadet bilgileri kıyâmete kadar hep aynıdır, değişmez. Dinde yorum, görüş olmaz. Benim görüşüme, senin görüşüne göre din olmaz. Din, ne ise odur. Allahü teâlâ ve Onun Peygamberi Muhammed aleyhisselâm nasıl bildirmiş ise, o öyledir. Buna ilâve yapılamadığı gibi, eksiltme de olmaz.

Ehli sünnet itikâdını, ehli sünnet âlimlerinin kitaplarından nakletmeli ve böyle kıymetli eserleri yaymalıdır. Zira doğru iman, doğru ibadet bilgilerini duymak, öğrenmek, insanların en tabî hakkıdır. Bunu yapmak, kıymetli ve şerefli bir hizmettir.

Bir insanın, iki şeyden birine tâbi olma mecburiyeti vardır. Ya kendi düşüncesine, görüşüne, anlayışına tâbi olur veya hakiki bir âlime tâbi olur. Kendine tâbi olan, kendi gibi olur. Ama hakiki bir âlime tâbi olan, o âlimin bildirdiklerine mesela İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin sözüne göre hareket eden insan, yavaş yavaş olgunlaşır, zamanla fazilet sahibi bir insan olur. Çünkü tâbi olunca, âdeti onun kalbi ile, tâbi olanın kalbi arasında bir hat kurulur. O âlimin kalbindeki ihlâs, muhabbet, Allahü teâlâyâ olan sevgi, Peygamber efendimize olan tâbiyeti, ona uyana inikâs eder, yansır, akseder. Aynen karpuzun, güneşin karşısında olgunlaşması gibi olur.

Ebü'l-Abbâs-ı Mürsî hazretleri sohbetlerinde hep; "Hocam Ebül-Hasan-ı Şâzilî hazretleri buyurdu ki, hocam şöyle anlattı ki..." şeklinde söze başlar, hep hocasından nakiller yaparmış. Bir gün birisi;

-Efendim, siz hep hocanızdan nakil yapıyorsunuz. Hiç kendinizden bir şey söylemiyorsunuz demesi üzerine buyurur ki:

-Ben evden bir şey getirmedim. Ne kazanmışsam hocamın derslerinden kazandım. Hocamdan öğrendiklerimi, "Allahü teâlâ buyurdu ki, Resûlullah efendimiz buyurdu ki" veya "ben diyorum ki" diyerek pek çok şey anlatabilirim. Ama bütün bunları öğrenmeme, bu dereceye yükselmeme vesile olan hocama karşı edebe riâyet ederek, hep hocamdan naklederek konuşuyorum. Uygun olan da budur.

Netice olarak, nakletmeyen, hep "ben" diye konuşan kimsede hayır yoktur. Âlim, kendinden söyleyen ve kendine bağlayan değil, nakleden, vasıta olandır. Dinimiz nakil dinidir. İman ibadet bilgileri kıyâmete kadar aynıdır, değişmez. Nakleden aziz, nakilsiz konuşan ise, rezil olur.

Sabır, bütün hayırların anahtarıdır
24.02.2014

Sabır; bütün hayırların, iyiliklerin anahtarıdır. Dünyaya geldiğimiz andan itibaren, her menzile sabırla ulaşılmaktadır. Çocuğun büyümesi ve eğitimi, sabretmeye bağlıdır. İyi bir insan, iyi bir Müslüman olmak, sabırla ele geçer. Zaten Din Büyükleri; "Sabır bütün hayırların, sıdk kurtuluşun ve

şükür de bereketin anahtarıdır. Kimde bu hasletler bulunursa, o, en yüksek manevî mertebelere kavuşur" buyurmuşlardır.

Sabır; yüzü ekşitmeden başa gelen dert ve musîbeti yudum yudum içine sindirmektir.

Sabır; emirleri yapmakta, yasaklardan sakınmakta, başa gelen belâ ve musîbetlerde tahammül etmek, katlanmaktır. Netice almak isteyen, sabırlı olur. Abdullah ibni Abbâs hazretleri, kızının vefat ettiğini öğrenince önce; **"İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râci'ûn"** der sonra; "Bu mahrem idi, Allahü teâlâ bunu örttü, yardıma muhtâç idi, himâyesine aldı. Bizim için de bir mükâfât idi onu bizden önce gönderdi" der ve iki rek'at namaz kılar, sonra da; "Allahü teâlânın; Bekara suresinin 45. âyet-i kerimesinde; **(Sabır ve namaz ile yardım isteyin)** meâlindeki emrini yerine getirdik" buyurur.

Sabır, dinin yarısı, namaz ise dinin direğidir. Bu ikisine yapışan, hedefine ulaşır, maksadına kavuşur. Peygamber efendimiz; **(Sabreden, zafere kavuşur)** buyurmuşlardır.

Abdullah Mürteiş hazretleri; "Bütün işlerin netîcesinin sıhhatli, faydalı olabilmesi için iki şart vardır. Bunlar, sabır ve ihlâstır" buyurmuştur.

İsmâil Fakirullah hazretleri; "Tevekkül etmek, teslim olmak, sabretmek ve rızâ göstermek, Allahü teâlâyâ varan yolun esaslarıdır" buyuruyor.

Abdülkâdir Geylânî hazretleri buyurdu ki:

"Kulun Allahü teâlâyı sevmesinde samîmi olup olmadığı, başına belâ ve musîbet geldiği zaman ortaya çıkar. Belâ ve musîbet geldiğinde sabır ve sükûn hâlini muhâfaza edebiliyorsa, o gerçekten Allahü teâlâyı seviyor demektir. Musîbet ve fakirlik zamanında sebat gösterebilmek bu sevgiye delil ve alâmet yapıldı. Birisi Peygamber efendimize;

-Ben sizi seviyorum deyince;

-Fakirlik için bir elbise hazırla buyurdu. Bir başkası gelip;

-Ben Allahü teâlâyı seviyorum deyince;

-Belâ için elbise hazırla buyurdu.

Halinizden şikâyetle bulunmayın. Sabredin, feryad etmeyin. Allahü teâlâyâ, rızâsı için yapılan sabırlar ve tahammüller, aslâ karşılıksız kalmaz. Onun için bir ân olsun sabrediniz, mutlaka, senelerce bu sabrın mükâfâtını görürsünüz. Ömrü boyunca kahraman lakabıyla meşhûr olan, bu lakabı, bir ânlık cesareti netîcesinde kazanmıştır."

Yahyâ bin Muâz-ı Râzî hazretleri de; "Kıyâmet günü fakirlik ve zenginlik tartılmayacak, fakirliğe ne ölçüde sabredilmiş ve zenginliğe ne ölçüde şükredilmiş ise, o hesâb edilecektir. Mesele çok fakir veya çok zengin olmak değil, çok sabretmek veya çok şükretmektir" buyurmuştur.

Netice olarak Ahmet Yekdest Cüryânî hazretlerinin buyurduğu gibi:

"Dünyanın esasî mihnet, sıkıntı üzerine kurulmuştur. Sıkıntının ise sabretmekten başka reçetesi, katlanmaktan başka kurtuluş yolu yoktur. Şu üç sabır çok sevgilidir. Bunlar; tâatte, hakka kullukta, günah işlememekte, belâ ve mihnet ânında sabırdır."

İnsan, her günü son gün bilmeli
25.02.2014

Her yeni esker ve her doğan, dünyaya gelen de bir gün ölür. Bunun için iyi bir Müslüman, her gününü son gün ve kıldığı her namazı da son vakit olarak bilmelidir. Zaten Peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde; **(Dünyada garîb veya yolcu gibi ol ve kendini ölmüş say!)** buyurmuşlardır.

Seyyid İbrâhim Desûkî hazretleri, ömrünün son günlerinde talebelerine hitaben; "Ey evlatlarım! Ömrünüz her geçen gün azalmakta, eceliniz yaklaşmaktadır. Bir gün bu üzerinde yaşadığınız dünya dürülecek, kıyâmet kopacaktır. Her gün amel defterinizi hayırlı işlerle doldurmaya bakınız. Böyle yapanlara müjdeler olsun. Amel defterlerini, yasaklardan kaçmayarak günahlarla dolduranlara da yazıklar olsun. Vakitlerinizi isrâf etmeyiniz. Zamanlarınızı boşa geçirmeyip değerlendiriniz. Yoksa

pişman olursunuz. Duanızın kabul olmasını istiyorsanız, helâlden yiyiniz ve Müslüman kardeşlerinizin hakkında yersiz söz etmekten dilinizi tutunuz” buyurlardı.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri nefisine, daha doğrusu hepimizin nefisine hitaben buyuruyor ki:

“Ey nefsim! Ecel sana yaklaşmakta, Cennet ve Cehennemden biri, seni beklemektedir. Ecelinin, bugün gelmeyeceği ne mâlûm? Bugün gelmezse, bir gün elbette gelecek. Başına gelecek şeyi, geldi bil! Çünkü ölüm, kimseye vakit tâyîn etmemiş ve gece veya gündüz, çabuk veya geç, yazın veya kışın gelirim dememiştir. Herkese ansızın gelir ve hiç ummadığı zamanda gelir. Bugün, ecelin geldiğini, bir gün daha müsaade etmeleri için yalvardığını, sızladığını ve sana, bir gün başışladıklarını, şimdi, o günde bulunduğunu farz et! O hâlde, bugünü elden kaçırmaktan, bununla, saâdete kavuşmamaktan daha büyük ziyân olur mu? Yarın ölecekmiş gibi, dilini, gözlerini ve yedi âzânı haramdan koru!

Resûlullah efendimiz; **(Akıllı kimse, ölmeden önce hesâbını gören, ölümden sonra kendisine yarayacak şeyleri yapan kimsedir)** buyurmuştur.”

Atâ-i Horasanî hazretleri de, sevdiklerine şöyle nasîhat ederdi:

“Hep iyilik yapın. Zîrâ yapılan iyilikler, işlenen kötülükleri yok eder. Sonunda dünyadan ayrılacağınız için, kendinizi ondan ayrılmış kabul ediniz. Bir gün mutlaka tadacağınız için ölümü tatmış gibi olunuz. O hâlde şimdi kendinizi oraya gidip yerleşmiş kabul ediniz. Zâten herkesin varacağı son durak burasıdır. Her insan yolculuğa çıkacağı zaman mutlaka hazırlık yapar. Yolculukta lüzumlu eşyalarını yanına alır. Sefere, hazırlıklarını yaparak çıkan kimseye gıpta edilir. Hazırlıksız yola çıkan pişman olur. Dünyanın sıkıntısı geçicidir. Fakat âhiretin devamlı olan dayanılmaz acı ve ızdıraplarına yakalanırsak, hâlimiz nice olur? Bu bakımdan insanların en akıllısı, sonsuzluk âlemi, gerçek vatan olan, âhiret için iyi hazırlanandır. Dehşeti tüyler ürperten kıyâmet gününde, Allahü teâlâ kimi Arş'ının gölgesi altında gölgelendirirse o kimseyi, o gün güneşin sıcaklığı aslâ rahatsız etmez. Oradaki sıkıntılardan kurtulur.”

Netice olarak, her geçen an, ömrümüzü azaltmakta, ecel zamanını yaklaştırmaktadır. Bugün aklımızı başımıza toplamazsak, yarın âh etmekten ve pişmanlıktan başka elimize bir şey geçmez.

Eshâbımı kötü bilmeyiniz!
02.03.2014

Eshâb; sözlük anlamı itibari ile, sahib kelimesinin çoğuludur ve arkadaşlar anlamındadır. Dinî terim olarak eshâb, Peygamber efendimizi görüp iman eden ve mü'min olarak vefât eden mübârek kimselere denir.

Allahü teâlânın mü'minlerin kalblerine gönderdiği nûrlar, ibadetleri ve takvâsı çok olanlara, gelmektedir. Nûrlar, Resûlullah efendimizin mübârek kalbinden yayılmaktadır. Gelen nûrları almak için, Resûlullah efendimizi sevmek lâzımdır. Sevmek de, Onun ilmini, güzel ahlâkını, mu'cizelerini, kemâlâtını öğrenmekle hâsıl olur. Resûlullah efendimiz de, onu görüp severse, feyiz alması çoğalır. Bunun için, sohbetinde bulunup, güzel yüzünü görenler, tatlı sözlerini işitenler, daha çok feyiz aldılar. Eshâb-ı kirâm, bu sebeple, çok feyiz alıp, kalbleri dünya sevgisinden temizlenerek, ihlâs sahibi oldular. Kavuştukları nûrlar, feyizler, evliyânın kalblerinden dolaşarak, zamanımıza kadar geldi.

Eshâb-ı kirâma hürmet etmek, insanların en iyisi olan Peygamber efendimize hürmet etmektir. Onlara hürmetsizlik de, Resûlullah efendimize hürmetsizliktir. İnsanların en iyisinin sohbetine, sözlerine kıymet vermek için Eshâb-ı kirâmın hepsine kıymet vermek lâzımdır. Ebû Bekr-i Şiblî hazretleri; “Eshâb-ı kirâma kıymet vermeyen bir kimse, Resûlullah efendimize iman etmemiş olur” buyurmuştur.

Âlûsî merhum, Gâliyye kitâbında diyor ki:

“Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerimde Eshâb-ı kirâmı övmektedir. İlk hicret edenlerden, Ensârdan ve iyilikte bunların izinde olanlardan râzı olduğunu bildirmektedir. Allahü teâlâ, ancak mü'min olarak öleceğini bildiği kulundan râzı olur. Kâfir olarak öleceğini bildiği kulundan râzı olduğunu bildirmesine imkân yoktur. Bunun için, Eshâb-ı kirâmı öven âyet-i kerimeler, onların âdil olmadıklarını ve Resûlullahın vefâtından sonra mürted olduklarını söyleyenleri reddetmekte, böyle söyleyenlerin kötü niyetli, zındık olduklarını bildirmektedir. Eshâb-ı kirâmın hepsini öven hadis-i şerifler pek çoktur. Bunların meşhûrlarından biri, Dârimî'nin ve İbni Adî'nin bildirdikleri, **(Eshâbım yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız hidayete kavuşursunuz!)** hadis-i şerifidir.”

Peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde buyuruyorlar ki:

(Eshâbımı incitmekte, Allahü teâlâdan korkunuz! Benden sonra, onları kötü bilmeyiniz. Onları seven, beni sevdiği için sever. Onlara düşmanlık eden, bana düşmanlık etmiş olur. Onları inciten, beni incitir. Beni inciten de, Allahü teâlâyâ eziyet etmiş olur ki, buna azâb eder.)

Netice olarak, Eshâb-ı kirâmın kıymetini, büyüklüğünü bilemeyen, bu büyükleri kendileri gibi sanıp, kötüleyenlere çok şaşılır. Cehenneme gidecekleri bildirilen, yetmişiki bid'at fırkasının en kötüsü bunlardır. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Allahü teâlâdan korkunuz, Allahü teâlâdan korkunuz da, eshâbımı incitmeyiniz! Benden sonra, onlara garez olmayınız, düşmanlık etmeyiniz! Onları seven, beni sevdiği için sever. Onlara düşmanlık eden de, bana düşman olduğu için eder. Onları inciten, beni incitmiş olur. Beni inciten de, Allahü teâlâyı incitir. Allahü teâlâ da, kendisini incitene azâb eder.)

Onlara kötü gözle bakmayınız!

03.03.2014

Peygamber efendimizin Eshâbını yani ilk Müslümanların hepsini büyük bilmemiz ve hepsini hürmetle, iyilikle söylememiz lâzımdır. Bu büyüklerden hiçbirini fenâ bilmemeli, kötü sanmamalıyız! Onların birbirleri ile olan muhârebelerini, başkalarının sulhlarından daha iyi bilmelidir. Kurtuluş yolu budur. Çünkü Eshâb-ı kirâmı sevmek, Peygamber efendimizi sevmekten ileri gelir. Onlara düşmanlık, Ona düşmanlık olur. Abdullah bin Abbâs hazretlerinin rivâyet ettiği hadîs-i şerifte buyuruldu ki:

(Benim Eshâbım Nûh aleyhisselâmın gemisi gibidir. Nûh aleyhisselâmın ümmetinden, Nûh aleyhisselâma iman getirip, verdiği habere i'tikâd edip, emrine uyup gemiye binen, dünyada tûfan azâbından, âhirette, Cehennem azâbından ve mahrum kalmaktan emîn oldu. Her kim ki, Nûh aleyhisselâma iman getirmedi ve i'tikâd ile emrine uymayıp, gemiye girmedi, dünyada tûfandan boğulmaya mübtelâ olup ve âhirette mahrûmluğa, hicrâna ve azâba düşâr oldu, yakalandı. Böylece, benim ümmetimden her kim ki, eshâbıma muhabbet ederse, dünyada bid'at ve dalâlet deryâsına gark olmaktan halâs olur, kurtulur. Âhirette, ayrılık, mahrûmluk, hicrân azâbından selâmet bulur. Ümmetimden bir kimse, eshâbıma muhabbet etmeyip, benim eshâbım hakkında söylediğim habere i'tikâd etmeyip, eshâbıma buğuz, düşmanlık etse, dünyada hâricî ve râfizî yolunu tutmuş, bid'at ve dalâlet tûfanında gark olmuştur, boğulmuştur. Âhirette hüsrân, nedâmet, pişmanlık ve hicrân acısına gömülüp, artık, kurtuluş ümidi kalmaz.)

Abdurrahman ibni Avf hazretlerinin rivâyet ettiği hadîs-i şerifte de şöyle buyuruldu:

(Ben yakında ölürüm, siz de ölürsünüz. Kıyâmet günü amellerinizden size suâl olunur. Size oğul, baba ve dede fayda vermez. Ancak selîm kalb ile Allahü teâlânın huzûruna gelen kurtulur. Günahı olanlara kıyâmet gününde şefâat etmemi ihsan, ikrâm etmişlerdir. Benim şefâatim, benim eshâbıma kötü söyleyenlere, dil uzatanlara haram olur.)

Ahzâb sûresinin, 57. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâyâ ve Onun Peygamberine eziyyet edenlere dünyada ve âhirette la'net olsun!)** buyuruldu.

Eshâb-ı kirâmdan Nu'man radiyallahü anının rivâyet ettiği hadis-i şerifte buyuruldu ki: **(Allahü teâlâyâ Mi'râcda, şöyle arz ettim.**

-Yâ Rabbî, benden sonra eshâbım kendi aralarında ihtilâf ederler, ayrılığa düşerler. Sen o ihtilâf edenlere ne yaparsın. O kimselerden bazıları diğerinin sözünü tutar, bazıları da bir başkasının sözünü tutar. Allahü teâlâ buyurdu ki:

-Ey benim habîbim! Senin Eshâbın benim katımda yıldızlar gibidir. Bazısı bazısından nûrludur. Aralarında olan ihtilâflardan, ayrılıklardan dolayı onları affederim. Her kimse ki, onlardan birisinin sözüyle ve fetvâsıyla amel eder ve bir yola giderse, hidayet üzeredir. O yolu hidayet ile süslemişim.)

Netice olarak, Peygamber efendimizin bir hadis-i şeriflerinde buyurdukları gibi:

(Eshâbımı söylerken, Allahtan korkunuz. Eshâbım söylenirken, Onlara saygısızlık yapmamak için, Allahtan korkunuz! Benden sonra, Onlara kötü gözle bakmayınız. Onları seven, beni sevdiği için sever. Onlara düşman olan, bana düşmanlık etmiş olur.)

Cennet ehlinden bir kimse gelir 04.03.2014

Eshâb-ı kirâmın her birini büyük ve üstün bilmek, hepsine iyi gözle bakmak, her birinin âdil ve sâlih olduğuna inanmak lâzımdır. Kur'ân-ı kerimi ve hadis-i şerifleri toplayan, sonra gelen Müslümanlara ulaştıran, Eshâb-ı kirâmdır. Üstünlükleri, âyet-i kerime ve hadîs-i şeriflerle bildirilmiştir. Eshâb-ı kiramdan hazret-i Câbir şöyle anlatır:

“Bir vakit, muhâcir ve ensârdan, kalabalık bir cemâat ile, Medînenin bir mahallinde, Ensârdan sâlihâ bir hâtunun ziyâfesinde, Resûlullah efendimizle berâber oturmuştuk. Elimizi yiyeceğe uzatmadan evvel, Resûlullah efendimiz;

-Şimdi Cennet ehlinden bir kimse gelir ki, benden sonra ümmetime hak üzere halîfe olur buyurdular. Bunu söylediği sırada, hazret-i Ebû Bekir içeri girdi ve sonra;

-Şimdi, ehl-i Cennetten bir kimse daha gelir ki, ümmetimin üzerine Ebû Bekir'den sonra, hak üzere halîfe olur buyurdular. Bu sözlerinin üzerine, hazret-i Ömer o meclise geldi. Sonra;

-Bu vakitte ehl-i Cennetten bir şahıs daha bu meclise gelir ki, Ömerden sonra hak üzere halîfe olur buyurdular. Sözü tamâmlandığı ânda hazret-i Osman mecliste hâzır oldu. Sonra da buyurdu ki:

-Ey benim eshâbım, yemek hâzır oldu. Lâkin bir kimse daha kalmıştır ki, o kimsenin de bu yemekte bizimle berâber rızkı vardır, ehl-i Cennettir. Osman'dan sonra ümmetim üzerine hak üzere halîfe olur. Şimdi o da gelir. Ondan sonra yemek yenecektir.

Bir müddet sonra hazret-i Ali, oraya geldi ve Resûlullah efendimiz;
-Yemeği koyunuz, size âfiyet olsun! buyurdu.”

Yine eshâb-ı kiramdan Saîd bin Cübeyr hazretleri şöyle anlatır:
“Resûlullah efendimiz Medîne-i münevverede, Mescid-i şerifi binâ etmek istediler. On binden ziyâde taş toplanmıştı. Resûlullah efendimiz bu kadar taştan bir taş aldılar. Sonra sırası ile, hazret-i Ebû Bekr'e, hazret-i Ömer'e, hazret-i Osman'a ve hazret-i Ali'ye;

-Siz de bir taş kaldırınız, alınız buyurdular.

Her birisi ellerine, emredildiği şekilde bir taş aldılar. Eshâb-ı kirâm, Muhâcir ve Ensâr, huzûrda el kavuşturup, dururlardı. Resûlullah efendimiz, mübârek elleri ile kaldırdığı taşı, götürüp, gerekli yere koydular. Sonra;

-Yâ Ebû Bekir! Kaldırdığın taşı getir, benim koyduğum taşın yanına koy! buyurdular. O da getirip, yanına koydu. Sonra;

-Yâ Ömer! Sen de getir, o taşı Ebû Bekr'in taşının yanına koy! buyurdular. O da getirip, koydu. Ondan sonra;

-Yâ Osman! Sen de getir o taşı Ömer'in taşının yanına koy! buyurdular. O da getirip, koydu. Ondan sonra da;

-Yâ Ali! Sen de getir o taşı Osman'ın taşının yanına koy! buyurdular. O da getirip, koydu. Sonra, Resûlullah efendimiz, Eshâb-ı kirâma hitâben;

-Ey Eshâbım! Bu taşlar arasında gördüğünüz sıra, benden sonra halîfe, Ebû Bekir, ondan sonra Ömer, ondan sonra Osman, ondan sonra Ali'nin olacağına açık bir delîldir. Siz ki benim eshâbım, muhâcir ve ensâr! Herkes ne miktar bu taşlardan ister ise, alıp nereye ister iseniz koyunuz buyurdular.”

Netice olarak, Eshâb-ı kirâmın her birini büyük ve üstün bilmek, hepsine iyi gözle bakmak, her birinin âdil ve sâlih olduğuna inanmak lâzımdır. Hiçbirine dil uzatmamak, lânet etmemek, düşmanlık

etmemek ve bir kısmını sevmek için başka Sahâbîlere düşman olmaktan sakınmak lâzımdır. Çünkü Onlar, seçilmiş ve övülmüşlerdir.

Dünyayı keder ve üzüntü yeri yaptı **09.03.2014**

Her insana, her iyiliği, her rahatlığı gönderen ve her derdi, her sıkıntıyı gönderen Allahü teâlâdır. Ni'met gelince şükür, dert gelince, istiğfâr ve sabretmelidir. Dertler, ni'metin kıymetinin anlaşılmasına sebep olmaktadır. İstiğfârın ve sabrın sevabı pek çoktur. Dünyadaki dertler, âhirette çok sevap verilmesine sebep olmaktadır. İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“İyi bil ki, ağlamak, sızlamak, derdi belâyı geri çevirmez, üzüntüyü dağıtmaz! Kaderde olanlar başa gelecektir. Sabretmek, olmuş bitmiş şeye kızmamak lâzımdır. Bakara sûresinin 156. âyetinde meâlen, **(Mü'minlere bir sıkıntı gelince, innâ lillah ve innâ ileyhi râci'ün derler)** buyuruldu. Sabretmek ve dayanmak lâzımdır. Kazâyı rızâ lâzımdır. İnsana gelen marazlar, elemeler, takdîr-i ilâhî ile gelmektedir. Rızâ olmak lâzımdır. İbadetlere devam, elemelere, hastalıklara sabredilmelidir. Allahü teâlânın kereminden âfiyet beklemelidir. Mahlûklardan bir şey beklememeli, her şeyin Hak teâlâdan geldiğini bilmelidir. Dertlerden, elemelerden kurtulmak için dua ve istiğfâr etmelidir.”

Seyfeddîn-i Fârûkî hazretleri; “Eğer Allahü teâlâ kullarına, hiç dert ve elem vermemiş olsa veya çok az vermiş olsaydı, insanlar Ona ibadet etmekten ve Onu zikretmekten gâfil olurlardı. İnsanın, dünya ve âhiret saâdetine, Allahü teâlânın rahmetine kavuşabilmesi için, ibadetten, zikirden geri kalmaması şarttır. Herkes Allahü teâlânın rahmetine muhtaçtır. Bu sebeple, iyi düşünülürse, dert ve sıkıntıların, aslında birer nîmet ve insanı Allahü teâlâyâ çeken birer kemend oldukları anlaşılır” buyurmuştur.

Vaktiyle evliyânın büyüklerinden Hâce Emkenegî hazretleri, talebeleri ile dikenlik bir yerden geçerler. Bir talebesinin ayakları çıplaktır. Hemen her adımda talebenin ayağına bir diken batır. Bağırarak, içinden gizlice âh çeker. Bütün bu acılara rağmen hocasını tâkip eder. Hâce Emkenegî hazretleri, talebesinin bu hâlini görünce; “Kardeşim ayağa elem diken batmadıkça, murâd gülü açılmaz” buyururlar.

Akşemseddîn hazretleri Göynük'e gittikten sonra da, Fâtih Sultan Mehmet Han'a mektuplar gönderirdi. Bir mektubunda şöyle nasihat etmektedir:

“Dünyevî ve uhrevî rahata, lezzete dayanan iki türlü hayat tarzı vardır. Birincisi ikinciye bakarak değersiz ve geçicidir. Şu hâlde ona iltifât etme. Esasen peygamberlere, velîlere, halîfelere, sultanlara rahat değil, cefâlar ve zorluklar lâyıktır. Sen de onların yolundasın. Bu nasibinden dolayı, elem değil zevk duy. Sen herhangi bir insan gibi değilsin, memleketin durumu, senin durumuna bağlıdır. Bedende görünen her şey rûhun eseri olduğu gibi, memlekette meydana gelen şeyler de Fâtih'in eseri olacaktır. Çünkü bedene oranla rûh ne ise, memlekete oranla sultanlar da aynı şeydir.”

Netice olarak dünya, insan için imtihan yeri olarak yaratılmıştır. Dolayısı ile, elem ve keder yurdudur. Ebû Hâşim Sofî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Allahü teâlâ, kullarının sâdece kendi rızâsını isteyip, onunla hoşnûd olmaları, dünyadan yüz çevirmeleri için, dünyayı keder ve üzüntü yeri yaptı.”

Belâyı sabretmeli, şikâyet etmemeli **10.03.2014**

Sabır, dert ve elemi şikâyet etmemektir. Her musîbete ve belâyı sabretmek, şikâyet etmemek lâzımdır. Zîrâ, sabrı bulunmayan insanların dinleri kolaylıkla helâk olur. Dert ve belâ çekenlere sevap olmaz. Dert ve belâlara sabredenlere, bunları Allahü teâlâdan bilip, Ona yalvaranlara sevap vardır.

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Yeryüzündekilere merhamet eyleyin ki, göklerdekilere de size merhamet eylesin. Sıddîkların nişânı odur ki, sadaka verirken gizli verir, bir belâyı uğradığı zaman, bağırıp çağırmaz, kimseye şikâyet eylemez ve o belâyı herkesten gizler ve bir günah işlediği zaman ardından hemen sadaka verir ki, günahına keffâret olsun.)

Peygamber efendimiz, kimsenin ayıbını yüzüne vurmaz, kimseden şikâyet etmez ve arkasından söylemezdi. Bir kimsenin sözünü veya işini beğenmediği zaman; **(Bazı kimseler, acabâ neden şöyle yapıyorlar?)** buyururdu.

Hazret-i Ömer buyuruyor ki:

“Bana bir belâ gelirse, üç türlü sevinirim.

Birincisi, belâyı Allahü teâlâ göndermiştir. Sevgilinin gönderdiği her şey tatlı olur.

İkincisi, Allahü teâlâyı, bundan daha büyük belâ göndermediği için şükrederim.

Üçüncüsü, Allahü teâlâ, insanlara boş yere, faydasız bir şey göndermez. Belâyı karşılık, âhirette ni'metler ihsan eder. Dünya belâları az, âhiretin ni'metleri ise, sonsuz olduğundan, gelen belâlara sevinirim.”

Hazret-i Alî'ye, zehirden daha acı olan nedir? diye suâl edildiğinde; “Zehirden daha acı olan, sabretmektir” cevabını vermişlerdir.

Rızâ demek, Allahü teâlâdan gelen her şeye râzı olmak demektir. Allahü teâlâdan bir felâket gelse, ona da rızâ gösterir, kimseye şikâyet etmez. Bu, her insanın yapabileceği bir iş değildir. Fakat, bunu yapabilen, büyük bir insandır. Böyle insanlarda, Peygamberlere mahsûs sabır ve tahammül var demektir. Allahü teâlânın büyüklüğüne inandığı derecede insan, bu tahammülü ve rızâyı gösterebilir. Gıpta edilecek bir meziyettir. Hastalığı herkese söyleyip, hâlinde şikâyet etmek haramdır. Şikâyet niyyeti ile değilse haram olmaz. Fakat, söylememek iyidir. Çünkü çok söyleyerek, şikâyet şeklini alabilir. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

(Bir kimse geçim darlığından şikâyetçi olduğu hâlde sabâha çıksa, Rabbinden şikâyet etmiş gibi olur. Bir kimse dünya işi için üzülerek, mahzûn olduğu hâlde sabâha çıksa, Allahü teâlâyı darıltmış olarak sabâhlanmış olur. Bir kimse, zengine zenginliğinden ötürü tevâzû etse dîninin üçte ikisi gider.)

Peygamberlerden Yûsuf aleyhisselâma zulmedilmiş fakat O, zulmedenleri affetmiş, Allahü teâlâ Süleyman aleyhisselâma çok şeyler ihsan etmiş, O da şükretmiş ve Eyyûb aleyhisselâm da, çok büyük bir derde, hastalığa mübtelâ olduğu hâlde, sabretmişti. İmâm-ı Rabbânî hazretleri; “Belâlar, dertler, Allahü teâlânın irâdesi ve ezeldaki takdîri ile gelmektedir. Onun takdîrine râzı olmak ve teslîm olmak lâzımdır” buyurmaktadır.

Netice olarak, nimeti de, dert ve belâyı da gönderen Allahü teâlâdır. Nimet zamanı şükretmeli, belâ ânında da sabretmelidir. Şu beyitte ifâde edildiği gibi:

Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlîme.

Titrerim mücrim gibi, baktıkça istikbâlîme!

Bu sarayın güzellikleri gitti

11.03.2014

Allahü teâlâ, dünyayı yarattığı gibi, onun zevâl bulmasını, yok olmasını ve buna karşılık âhiretin de sonsuz olmasını diledi. Âhirette de, Cennet ve Cehennemden başka yer yoktur. Nahl sûresinin 96. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Dünya malından yanınızda olanlar fânîdir. Allahın indinde, Cennetteki sevab, oradakilerle bâkîdir!)** buyuruldu.

Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri bir yolculuğu sırasında Kûfe'ye uğrar ve şehrin ileri gelenlerinden birisinin sarayını görür. Saray çok güzel ve süslü, kapısında hizmetçiler vardır. Sarayın penceresinden birisi; “Ey Saray! Sana hüzün, gam, keder, girmez” diye şiirler okumaktadır.

Aradan hayli bir zaman geçtikten sonra Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri, tekrar o sarayın önünden geçer. Fakat o güzelim saray, perişan, virâne bir vaziyettedir. Saray, lisan-ı hâl ile sanki şunları fısıldar:

“Bu sarayın güzellikleri gitti. Yerini gördüğün şu manzara, aldı. Zaman içerisinde hiçbir şey aynı hâl üzere kalmaz. İşte gördüğün şu saray güzel durumunu bu yalnızlık, gariplik hâline, sevincini gam ve kedere bıraktı.”

Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri sarayın kapısını çalar ve içeriden gâyet zayıf bir sesle birisi;

-Buyurun deyince;

-Bu sarayın o güzelliğine ne oldu? Nerede onun o parlak hâli, nerede onun içerisinde en kıymetli elbiselerle gezinenler, hani o gelip giden ziyâretçileri? diye sorar. O şahıs ağlayarak;

-Efendim! Onlar burada emanetçi olarak kalıyorlardı. Ömürleri bitip, bu dünyadan âhirete göçtüler. Dünyanın hâli böyledir. Ona gelen gider. Bu dünya, kendisine iyilik edenlere kötülük eder. Bu sarayın sâkinlerinden benden başka kimse kalmadı. Ah! Dünyaya aldananlara yazıklar olsun! der.

İnsandan bu fânî, geçici âlemde istenen, aczini anlayan bir kul olup, kulluk vazifelerini yerine getirmek, emredilen ibadetleri yapmak ve yasak edilenlerden de sakınmaktır. Zira âhiret için lâzım olan şeyleri, bu fânî dünyada hâzırlamak lâzımdır. Hazret-i Osman; “Şaşarım o kimseye ki, dünyanın fânî, geçici olduğunu bildiği hâlde içindekilere rağbet eder” buyurmuştur.

Ebü'l-Hayr Fârûkî hazretlerini sevenlerden Hâfız Abdülhakim Dehlevî ticaretle uğraşmış ve ticaretinde de zarar etmiş. Bu durum ona manen de zarar vermiş. Bir gün Ebü'l-Hayr hazretleri, onun dükkanının önünden geçerken, içeri girer ve talebesine; “Ey kardeşim, niçin kendini perişan ediyorsun? Niçin keder, üzüntü ve sabırsızlıkla vakitlerini geçiriyorsun. Allahü teâlâ sana mal, hanım, çocuk, sıhhat, şeref ve یتیبâr gibi pekçok nîmet ihsan etmiş. Bunlar içerisinde maldan bir kısmı zâyî olsa ne olur sanki? Şâyet Allahü teâlâ kalanını da alırsa ne yapacaksın?” buyurur. Bu sözler, o talebenin kendine gelmesine sebep olur.

Netice olarak, insanın kemâli yani olgunlaşması, fânî olduğunu anlamasıdır. İslâmiyete uymaktan maksat, insan kendinin, bir hiç olduğunu anlamasıdır. Dâimî, sonsuz var olmak, ۛlۛhiyyet, ilâhlık sıfatlarındandır ve yalnız Allahü teâlâya mahsûstur. Şu beyitte ifade edildiği gibi:

Buna fânî dünya derler, durmayıp, dâim döner.

Âdemoğlu bir fenerdir, âkıbet bir gün söner!

Hakikatleri göremeyen benmişim!

16.03.2014

Allahü teâlâ, bütün insanlara, dünyada rahata, âhirette de sonsuz saâdete kavuşmaları için, Muhammed aleyhisselâm ile İslâm dînini göndermiştir. Ne yazık ki nefislerinin pençesine düşmüş insanların çoğu, bu hakikatleri anlayamıyor ve göremiyorlar. Nitekim böyleleri için, Bakara sûresinin 171. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Onlar, sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler, anlamazlar)** buyurulmaktadır. Yani inkâr edenlerin, kulakları, gözleri var fakat imana ve doğru yola çağırılınca işitmedikleri ve görmedikleri için, Allahü teâlâ, onlara sağır ve kör gibi buyurmuştur.

Bir gece Mekkeli müşrikler, Resûlullah efendimizin yanına gelirler ve;

-Eğer sen peygamberlik dâvâsında doğru isen, Ay'ı ikiye ayır da görelim, derler. Peygamber efendimiz;

-Eğer Ay'ı ikiye bölersem iman eder misiniz, buyurunca;

-Evet iman ederiz, cevabını verirler.

O sırada Ay'ın ondördüncü gecesi idi. Resûlullah efendimiz Allahü teâlâyâ dua etti, o anda Ay ikiye ayrıldı. Bir parçası Ebû Kubey's Dağı üzerinde, diğer parçası da başka bir dağın üzerinde idi. Resûlullah efendimiz müşrikleri birer birer adlarıyla çağırarak;

-Ey filan, ey filan gördünüz mü, buyurdu. Fakat müşrikler;

-Muhammed bize sihir, büyü yaptı dediler. Sonra da;

-Etraftan gelen misâfirlere soralım, eğer biz de gördük derlerse o zaman doğrudur derler. Her gelene sorarlar, onlar da;

-Biz de sizin gördüğünüz gibi Ay'ı ikiye bölünmüş hâlde gördük, derler.

Ay'ın ikiye ayrıldığını gözleri ile görmüşlerdi ama hakikati görememişlerdi. Allahü teâlâ A'râf sûresinin 179. âyetinde meâlen; **(Onların gözleri vardır, fakat onlarla göremezler)** buyurmuştur.

Bir zamanlar Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerinin gözlerinde ağrı meydana gelir ve bir doktor çağrılır. Gelen doktor, Hristiyan'dır. Ağrıyan gözleri muâyene eder ve;

-Gözlerinize su değdirmeyeceksiniz, der. Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri;

-Su değdirmesem nasıl abdest alırım? deyince, doktor;

-Gözleriniz size lâzım ise su değdirmeyeceksiniz cevabını verir.

Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri, namaz vakti gelince abdest alır ve namazını kılar. Namazdan sonra bir miktar uyur. Rüyâsında; "Yâ Cüneyd! Sen Allah rızâsı için gözlerini fedâ ettiğin için, Allahü teâlâ da senden o ağrıyı kaldırdı" diye bir ses duyar ve uyanır. Uyandığında gözlerinde hiç ağrı kalmamıştır.

Bir zaman sonra Hristiyan doktor tekrar gelir. Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerinin gözlerinin tamâmen iyi olduğunu görünce, çok hayret eder ve;

-Nasıl yaptın da iyi oldu? der. Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri de olanları olduğu gibi anlatır. Hristiyan doktor, bu hâl karşısında hemen Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerinin eline sarılır, sonra da Kelime-i şehâdet getirerek iman eder ve;

-Esas ağrıyan göz sizinki değil benim gözlerimmiş. Hakikatleri göremeyen benmişim der.

Netice olarak Allahü teâlâ, ezelden ebede kadar olacak, eşyâyı, özellikleri, hareketleri, olayları, ezelde bildiğine uygun olarak yaratmaktadır. İnsanların iyi, kötü, istekli ve isteksiz bütün işlerini, Allahü teâlâ yaratmaktadır. Yaratan, yapan yalnız Odur. Fakat, nefislerinin esiri olanlar, bu hakikatleri görememekte, inkâr etmektedirler.

Rehbersiz din öğrenilmez **17.03.2014**

İnsanlar, Allahü teâlânın gönderdiği bir rehber olmadan, hep yanlış yollara sapmışlardır. Rehbersiz, karanlıkta doğru yol bulunamaz. Kur'ân-ı kerimde, îsrâ sûresinin 15. âyetinde meâlen; **(Biz, Peygamber göndererek bildirmeden önce azâb yapıcı değiliz)** buyurulmaktadır.

İslâm dînini tebliğ eden, Muhammed aleyhisselâmdır. Kitâbı da Kur'ân-ı kerimdir. Muhammed aleyhisselâmın mübârek sözlerine Hadis-i şerif denir. Kur'ân-ı kerim ve hadis-i şerifleri bize açıklayan büyük din âlimleridir.

"Böyle âlimlere lüzûm var mı? İnsan iyi bir Müslüman olmak için İslâm dîninin kitâbı olan Kur'ân-ı kerimi okuyarak ve hadis-i şerifleri inceleyerek doğru yolu bulamaz mı?" diyenler var ise de, bu, çok yanlıştır. Zîrâ, din hakkında hiçbir bilgisi olmayan, bir rehber olmadan Kur'ân-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin manâsını anlayamaz. Bunların manâlarını anlayabilmek için, kendilerine Mürşid-i kâmil ismi verilen büyük din âlimlerinin eserlerinden faydalanmak gerekir. İslâm dînindeki Mürşid-i kâmillerin en üstünleri, dört mezheb imâmlarıdır. Bunlar, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe, imâm-ı Şâfi'î, imâm-ı Mâlik ve imâm-ı Ahmed bin Hanbel hazretleridir. Kur'ân-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin manâlarını doğru olarak öğrenmek için, bunlardan veya bunların yolunda olan âlimlerden birinin kitâbını okumak lâzımdır. Bunları okuyan, İslâm dînini doğru olarak öğrenir.

Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerinin talebelerinden biri şeytanın vesvesesine kapılıp; "Artık ben kemâle geldim, olgunlaştım, sohbe, derslere devam etmeme lüzum kalmadı" deyip kendi başına bir yere çekilir. Benlik ve gururundan dolayı şeytânî bir rüyâ görür. Rüyâsında, bağık bahçelik içinde güzel nehirler ve çok lezzetli yemekler yediğini görür. Bu rüyâyı hakikat zannedip, kibri daha da artar ve bu hâlini arkadaşlarına anlatır. Onlar da durumu Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerine arz ederler.

Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri, talebesinin bu hâline çok üzülür ve onun yanına gider. Talebeyi şeytanın aldattığını anlar ve;

-Seni bu gece Cennete götürürlerse, Cennete vardığında üç defâ Lâ havle oku buyurur.

Hakikaten o kimseyi rüyâsında Cennet diye gösterdikleri yere götürürler. O kimse Cennet zannettiği yere varınca üç defâ Lâ havle okur. Gördüklerini ve kendisinde hâsıl olan şeytânî hâllerin hepsini unuttur. Bir anda kendisinin pislik ve çöplük içerisinde olduğunu görür. Uyandığında gördüklerini hatırlar ve içine düştüğü hatayı anlar. Çok pişman olup tövbe eder ve Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerinin elini öper, sohbetlere devam edip, talebeler arasındaki yerini alır. Bunun üzerine Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri buyurur ki:

-Herkese bir mürşid-i kâmil lâzımdır. Aksi halde mel'ûn şeytan gelip kendisine musallat olur ve insan Allah korusun ona tâbi olur.

Netice olarak Allahü teâlâ, kullarına verdiği akıl ve düşünme kuvvetinin nasıl kullanılacağını onlara öğretmek, kendi birliğini onlara tanıtmak, iyi ve fenâ işleri birbirinden ayırmak için, dünyaya Peygamberler ve Onların vârisleri olan âlimleri göndermiştir. Peygamberler ve vârisleri, en büyük rehberlerdir.

Onlar, sevap bekleyerek verdiler 18.03.2014

Allahü teâlâ, yapılan bütün ibadetlere sevap vereceğini vâdetti, söz verdi. Fakat, ibadete sevap verilmesi için, niyet etmek lâzımdır. Niyet, emre itâat ve Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak için, yaptığını kalbinden geçirmek demektir. İnsan, mubâh bir işe başlarken bile, niyetine dikkat etmelidir. Niyeti iyi ise, o işi yapmalı, niyeti, yalnız Allahü teâlâ için olmazsa, o işi yapmamalıdır. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâ, sizin sûretlerinize, mallarınıza, bakmaz. Kalblerinize ve amellerinize bakar)** buyuruldu. Yani, Allahü teâlâ, insanın yeni, temiz elbisesine, hayrât ve hasenâtına, malına, rütbesine bakarak sevap ve ikrâm vermez. Bunları ne düşünce ile, ne niyet ile yaptığına bakarak, sevap veya azâb verir.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir talebesine hitâben buyuruyor ki:

“Yemekleri, keyif için, lezzet için yimemeli, Allahü teâlânın emirlerini yerine getirmeye kuvvet bulmak için yimelidir. Eğer önceleri, böyle niyet edemezseniz, her yemekte, zorla böyle niyet ediniz. Hakikî niyet yapabilmeniz için, Allahü teâlâyâ yalvarınız! Tasavvuf, az yemek, az içmek değildir. Herkesin helâlden kazanıp, doyuncaya kadar yemesi lâzımdır. Yeni ve temiz giyinmeli ve giyinirken ibadet için, namaz için süslenmeye niyet etmelidir. Bir âyet-i kerimde meâlen; **(Her namazı kılariken süslü, temiz, sevilen elbiselerinizi giyiniz!)** buyurulmuştur.

Elbiseyi herkese gösteriş için giymemelidir ki, günahdır. Bütün hareketler, işler, sözler, okumak, dinlemek, hep Allah rızâsı için olmalıdır. Onun dînine uygun olmasına çalışmalıdır. Böyle olunca, insanın her âzâsı ve kalbi Allahü teâlâyı zikreder, hatırlar. Büsbütün gaflet olan uyku, ibadetleri kuvvetle ve sağlam yapmak niyeti ile uyunursa, bütün uyku ibadet olur. Çünkü ibadet niyeti ile uyumaktadır.”

Vaktiyle Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri, ordu ile bir sefere katılır. Ordu kumandanı, bütün askerlere verilenlerden Ona da bazı şeyler gönderir. O da, kendisine verilenleri istemeyerek alır, asker ve gâzilerin muhtaçlarına dağıtır. Bir gün öğle namazını kıldıktan sonra oturup; “Niçin o verilen şeyleri kabul ettim?” diye kendi kendini kınar. O sırada uykusu gelip uyur. Rüyâsında, çok süslü birtakım köşkler görür.

-Bunlar kimin? diye sorar.

-Gâzilere dağıtılan malın sahiplerinin denilir.

-Onlarla birlikte bana da bir şey var mı? diye sorar. Ona içlerinde en güzel ve büyük olanı gösterip;

-İşte bu senindir derler. O;

-Onlardan üstün tutulmamın ve en iyisinin bana verilmesinin sebebi nedir? diye sorunca;

-Onlar mallarını sevap bekleyerek verdiler. Bu sebeple verilen saraylar, ona göredir. Sen ise, o malı kabul etmekle yanlış bir iş yapmaktan korkarak, nefsinin sığaya, hesâba çekerek dağıttın. İşte Allahü teâlâ bu hâline, böyle düşünmene kat kat sevap verdi denir.

Netice olarak, her mü'mine önce lâzım olan, imanı, farzları, haramları öğrenmektir. Bunlar öğrenilmedikçe, Müslümanlık olamaz, iman elde tutulamaz, Hak borçları ve kul borçları ödenilemez, niyet, ahlâk düzeltilemez ve temizlenemez. Düzgün niyet edinilmedikçe de, hiçbir farz kabul olmaz.

Fitne, adam öldürmekten kötüdür **23.03.2014**

Fitne; ayrılık, karışıklık, kargaşa, insanı hak ve hakikatten saptıracak şeyler demektir. Kısaca fitne; insanları sıkıntıya, belâya düşüren, Müslümanların zararına sebep olan işler, sözler ve düşmanlığa sebep olan şeylerdir. Bekara sûresinin 191. Âyet-i kerimesinde meâlen; **(Fitne, adam öldürmekten daha kötüdür)** buyuruldu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri bir talebesine hitâben buyuruyor ki:

“Tekrâr tekrâr yazıyorum ki, şimdi, günahlarımıza tövbe edecek, Allahımızdan af dileycek zamandayız. Fitnelerin çoğaldığı bu zamanda, eve kapanıp, kimse ile görüşmemelidir. Fitneler, neredeyse yağmur gibi yağarak, her yeri kaplayacak. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Kıyâmet kopmadan evvel, her yeri fitneler kaplayacak. Fitnelerin zulmeti, ortalığı karanlık gece gibi yapacak. O zaman, evinden mü'min olarak çıkan kimse, akşam kâfir olarak evine dönecek. Akşam mü'min olarak evine gelen, sabâh kâfir olarak kalkacak. O zaman oturmak, ayakta kalmaktan hayırlıdır. Yürüyen, koşandan daha iyidir. O zaman oklarınızı kırınız! Yaylarınızı kesiniz. Kılıncılarınızı taşa çalınız! O zaman, evinize birisi gelince, Âdem nebînin iki oğlundan iyisi gibi olsun!)

Eshâb-ı kirâm, bunu işitince;

-O zamanda bulunacak Müslümanlara ne yapmayı emredersiniz dediler. Cevabında;

-Evinizin eşyâsı olunuz! Öyle fitne zamanında, evinizden dışarı çıkmayınız! buyurdu.”

Bir gün Ahmed bin Acîl hazretlerine birisi gelir ve topluluk içinde çeşitli meseleler sorar. Ahmed bin Acîl hazretleri suâllerin bir kısmını cevaplandırıp, bir kısmına cevap vermez. Soran kişi bunları bilmediğini sanır. Oradaki topluluk dağılıp kimse kalmayınca, Ahmed bin Acîl hazretleri odasına çekilir. Hizmetçisine, soru soran kişinin yanına getirilmesini emreder. O kimse odasına girince;

-Kardeşim bu sorularının cevabını herkes anlayamaz. Zihinler karışır, fitne çıkar. Şimdi sana îzâh edeyim buyurur ve teker teker îzâh eder. Soru sahibi gerçeği anlayıp kötü zannına tövbe edip af diler.

İmâm-ı Şa'bî hazretleri; “Fitne çıkaran âlimden ve cahil âbiddeden, çok ibadet edenden sakınınız. Bunların hâlîne gönlünü kaptıran için ikisi de fitnedir. Hem de çok tehlikelidir” buyurmuştur. Peygamber efendimiz, zaman zaman; **(Yâ Rabbî! Bana hayırlı işler yapmak, çirkin şeyleri terk etmek ve fakirleri sevmek nasîb eyle! Kavmim arasında fitne çıkarmak istediğin zaman, fitneye karışmadan canımı al!)** diye dua ederlermiş. İmâm-ı Kurtubî hazretleri; “Bu hadis-i şerif, fitneden sakınmak, ona karışmamak lâzım olduğunu, fitneye karışmaktansa, ölmenin hayırlı olacağını açıkça göstermektedir” demektedir.

Netice olarak, Ebû Abdurrahman es-Sülemî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Hakikî bir Müslüman, kötü arkadaşlardan sakınır. Âlimlerin sohbetlerini kaçırmaz. Kendisinden daha fakir olanlarla oturup kalkar ve bunu kendisi için bir aşağılık olarak düşünmez. Allahü teâlâdan korkar, ümidini kesmez ve kadere rızâ gösterir. Verdiği sözü yerine getirir. Yaptığı iyiliği başa kakmaz. Fitne çıkarmaktan şiddetle kaçır. Kulağını kötü söz işitmekten, dilini de kötü söz söylemekten korur.”

Allahü teâlâ, kalblerinize bakar **24.03.2014**

İbadetin kabul olması için, niyetin hâlis olması, yani yalnız Allahü teâlânın rızâsı için yapılması lâzımdır. Niyet, kalb ile olur, yalnız söylemekle niyet edilmiş olmaz.

İslâmiyet, ilim, amel ve ihlâs olmak üzere üç kısımdır. Yani emirleri ve yasakları öğrenmek, öğrendiklerine tâbi olmak, bunları yalnız Allah rızâsı için yapmak lâzımdır. Kur'ân-ı kerim, bu üçünü emretmekte ve övmektedir.

İhlâs, dünya faydalarını düşünmeyip ibadetlerini yalnız Allahü teâlânın rızâsı için yapmaktır. İhlâs sahibi, ibadet yaparken başkalarına göstermeyi düşünmez. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâyı görür gibi ibadet et! Sen görmüyor isen de, O, seni görmektedir)** buyruldu.

İbadetleri, mesela Kur'ân-ı kerimi, mevlid, ezân okumayı, imâmlığı, duayı para karşılığı yapmak, bunlarda pazarlık etmek alana da, verene de haramdır. Bunları Allahü teâlânın rızâsı için yapmalı, hediye verilirse, kabul etmelidir. Hediye veren cimri olmamalıdır. Dünya işleri için çok verip, Allahü teâlânın rızâsı için az vermekten daha fenâ hasislik, cimrilik olmaz. **(Allah dışınıza bakmaz. Kalblerinize ve niyetlerinize bakar)** hadis-i şerifi, ibadet yapanlar, hayır işliyenler içindir. Yani ibadetin kabul olması için, Allahü teâlânın rızâsı için yapılması lâzımdır. Zira yapılan amellerin en efdâli, ihlâs ile yani Allah rızâsı için yapılardır.

Abdullah Mürteiş hazretleri, tasavvuf, evliyalık yolunda ilerlemesine sebep olan hâdiseyi şöyle anlatır:

“Babam, bulunduğumuz yerin ileri gelenlerinden idi. Bir gün evimizin önünde otururken yanıma bir genç geldi. Sırtında hırka, başında eski bir külâh vardı. Fasîh, açık bir lisan ile benden bir şey istedi. Ben içimden; “Sapasağlam bir genç olsun da, utanmadan dilencilik yapsın, olacak şey değil!” diye düşündüm ve kendisine hiç cevap vermedim. O kimse bana sertçe;

-Kalbine gelen şeyden, Allahü teâlâyı sığınırım dedi.

Bunu duyunca çok korktum ve kendimden geçerek yere düştüm. Hizmetçilerimizden biri bu hâlimi görüp yanıma gelmiş. Kendime geldiğimde, başımı dizine koyup, beni ayıltmaya çalışıyordu. Herkes etrafıma toplanmıştı. O gencin gittiğini öğrendim, çok üzülüm ve yaptığımı çok pişman oldum. O gün böyle geçti. Gece olunca bu dert ve elem ile uyudum. Rüyâmda hazret-i Ali'yi gördüm. O genç de yanında idi. Hazret-i Ali bana dönerek:

“Keşke öyle düşünmeseydin ve buna bir şeyler verseydin. Allah rızâsı için hiçbir şey vermeyeni Allahü teâlâ sevmez” buyurdular.

Sabah olunca kendime âit ne varsa, hepsini, Allah rızâsı için ihtiyacı olanlara dağıtıp, sefere çıktım. Bağdât'a gelip ilim öğrenmeye başladım. On beş sene sonra babamın vefât ettiğini haber alıp, Nişâbur'a geldim. Babamdan bana çok büyük servet kalmıştı. Onları da Allah rızâsı için dağıtıp Bağdât'a döndüm. O gencin, o bakışı hâlâ gözümün önünde. Devamlı üzülm, pişman oluyordum.”

Abdullah Mürteiş hazretlerinin vefât edinceye kadar da bu üzüntüsünün böyle devam ettiği bildirilmiştir.

Netice olarak, her iyiliği, insanlara yardım etmeyi, bütün ibadetleri, Allahü teâlânın rızâsı için yapmalı ve haramlardan da Onun rızâsı için sakınmalıdır.

Adaklarını yerine getirdiler **25.03.2014**

Her insana elden geldiği kadar iyilik etmelidir. Müslümanların ilim öğrenmelerine ve ibadet yapmalarına yardımcı olmalıdır. En büyük yardım ise, onlara Ehl-i sünnet itikâdını, helâlleri, haramları, farzları öğretmek ve hâtırlatmaktır. Bunları, Allahü teâlânın rızâsı için yapmalıdır. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bütün hareketler, işler, sözler, okumak, dinlemek, hep Allah rızâsı için olmalıdır. Onun dînine uygun olmasına çalışmalıdır. Böyle olunca, insanın her âzâsı ve kalbi Allahü teâlâyı zikreder yani hâtırlar. Mesela, büsbütün gaflet olan uyku, ibadetleri sağlam yapmak niyyeti ile uyunursa, bütün uyku ibadet olur. Çünkü ibadet niyyeti ile uyumaktadır.”

İnsanların duygu organları ve hareket sinirleri, kalb ismindeki bir kuvvetin emrindedir. Bedenin dört yapı maddesi ile nefis ve kalb kuvvetlerini bir arada tutan, çalıştıran kuvvet de, rûhtur. Kâfirlerin ve günah işleyen mü'minlerin nefisleri azmış, kalbi ve rûhu kaplamıştır. Bu üç kuvvet birleşmiş gibi olup nefsin istediğini yapmaktadırlar. İslâmiyete uyunca, bu üç kuvvet birbirinden ayrılıp, kalb ve rûh kuvvetlenir ve nefis zayıflayarak, kalb ve rûh, nefsin baskısından, kumandasından kurtulur ve

temizlenmeye başlar. Her ikisi de, işlerini Allahü teâlânın rızâsı için, iyilik için yapar. Hadis-i şerifte; **(Sadaka vermekle mâl azalmaz. Allahü teâlâ, affedenleri azîz eder. Allah rızâsı için affedeni, Allahü teâlâ yükseltir)** buyuruldu.

Ehl-i sünnet âlimleri; “Bu hadis-i şerifte bildirilen sadaka, farz olan sadaka demektir. Yani zekât demektir” buyuruyorlar.

Tevâzû edenin ibadetlerine, daha çok sevap verilir. Günahları, daha çabuk affolunur. İnsanın yaratılışında, hayvanî rûhun ve nefsin arzuları bulunmaktadır. Mâlî, parayı sever. Gadab, intikam, kibir sıfatları görünmeye başlar. Hazret-i Hasen ve hazret-i Hüseyin küçükken hastalanırlar. Babaları hazret-i Ali, anneleri hazret-i Fâtîma ve hizmetçileri Fıdda, çocuklar iyi olunca, üç gün adak orucu tutarlar. Birinci gün, iftâr için hâzırladıkları yemeği, o esnâda kapılarına gelen yetimlere vererek, iftâr etmeden, ikinci günün orucuna başlarlar. İkinci günün akşamı, iftarlık için hazırladıklarını, o sâatte kapıya gelip;

-Allah için bir şey verin! diyen fakir ve miskinlere verirler. O gece de, iftâr etmeden, üçüncü günün orucuna başlarlar. Üçüncü günün akşamı da, kapılarına gelen esîrleri boş çevirmemek için iftârlıklarını bunlara verirler. Bunun üzerine, âyet-i kerime nâzil olur. O âyeti kerimede meâlen; **(Bunlar, adaklarını yerine getirdiler. Uzun ve sürekli olan kıyâmet gününden korktukları için, çok sevdikleri ve canlarının istediği yemekleri miskîn, yetim ve esîrlere verdiler. Biz bunları, Allahü teâlânın rızâsı için yedirdik. Sizden karşılık olarak bir teşekkür, birşey beklemedik, bir şey istemeyiz dediler. Bunun için, cenâb-ı Hak, onlara şerâb-ı tahûr ihsan eyledi)** buyurulmaktadır.

Netice olarak, dünya ve âhiret saâdetlerinin başı, en iyisi, Allahü teâlânın rızâsına, sevmesine kavuşmaktır. Allahü teâlâyâ yakın olmak, Onun sevmesine kavuşmak demektir.

Yüzümüzü âhirete çevirmelidir **30.03.2014**

Dünyaya kıymet veren, âhireti gücendirir. Dünyayı beğenmeyen de, âhirete kıymet vermiş olur. Her ikisine birden kıymet vermek veya her ikisini aşağılamak olamaz. İki zıt şey bir araya getirilemez. İman ile küfür birbirlerine zıt olduğu gibi, âhiret de, dünyanın zıddıdır.

Âhireti düşünen âlimin sözleri, yazıları, aklı, vicdânı olan herkesi yola getirir, kalblere tesir eder. İslâmiyeti, dînini iyi bilen ve âhireti düşünen doğru âlimlere sorup öğrenmelidir. Böyle mübârek insanların sözleri ve kitâpları, tesirli olur. Bunların nefeslerinin bereketi ile, sözlerini yapmak kolay olur.

Âmir bin Abdullah hazretleri son derece huzûr ve huşû içinde namaz kılan, Allahü teâlânın sevgili kullarındandı. Namaz kılarken sanki tamâmen dünyadan çıkar âhirete giderdi. Namaza durduktan sonra konuşulan hiçbir şeyi işitmez, yanında olup biten hiçbir şeyin farkına varmazdı. Kendisine;

-Namaz kılarken hatırıma, bir şey gelir mi? diye sorarlara;

-Evet, Allahü teâlânın huzûrunda hesâba çekileceğim gün ile, Cennetlik veya Cehennemlik mi olacağım korkusu gelir cevabını verir. Bunun üzerine tekrar;

-Bizim hâtırımıza gelen dünya düşünceleri veya dünya işlerinden sizin aklınıza bir şey gelir mi? diye sorarlar. Cevabında;

-Namazda aklıma böyle bir şey gelmesinden ise, süngülerin uzanıp beni öldürmeleri bundan çok daha iyidir buyurur.

Bir gün Süheym isminde bir kimse, Âmir bin Abdullah hazretlerinin yanına gider. Namaz kıldığını görünce, oturup bekler. Namazını bitirip selâm verince, gelen kimseye;

-Çabuk ihtiyacın ne ise söyle, çünkü benim acele işim var der. O da;

-Hayırdır inşâallah efendim, aceleniz nedir, diye sorar. O da;

-Azrâil aleyhisselâmı yâni ölümü bekliyorum cevabını verir. Hemen o kimsenin işini görür ve yeniden namaza başlar. Çünkü Azrâil aleyhisselâmın rûhunu namazda almasını isterdi. Bazı kimseler kendisine;

-Gecelerin uykusuzluğuna, uzun ve sıcak günlerin susuzluğuna nasıl dayanıyorsunuz, diye sorduklarında;

-Ben yer değiştirdim, gündüz yemeğini geceye, gece uykusunu gündüze aldım. Bunda bir zorluk yoktur cevabını verirdi. Yâni geceleri uyumam, gündüzleri de oruçlu olduğum için bir şey yemem demek istedi. Geceleri uyumazdı, bütün gecelerini ibadetle geçirir devamlı gözyaşı dökerdi. Niçin hiç uyumadığını soranlara;

-Cehennem harareti uykularımı kaçırdı cevabını verirdi. Her gördüğü şeyden ibret alır, âhiret için hisse çıkarırdı.

Âmir bin Abdullah hazretleri cenâzelerin önünde durur, kendinden geçerdi. Çünkü âhirette olacak şeyler tek tek hatırına gelirdi. Kabrin sıkması, suâl meleklerine nasıl cevap verilir, mahşerde insanın hâli ne olur, mîzânda hesâbı nasıldır, amel defteri hangi taraftan verilir, sırâtı nasıl geçer... Bütün bunları düşünür gözyaşı dökerdi.

Netice olarak İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Dünyanın geçici lezzetlerine aldanmamalıdır. Ölümü hâtırlamalı, âhiretin dehşet ve şiddetini göz önüne getirmelidir. Kısacası, yüzümüzü dünyadan âhirete çevirmelidir. Dünya işleri ile zarûret miktarı uğraşmalı, başka zamanlarda, hep âhireti kazandıracak işleri yapmalıdır.”

Ölümü çok hâtırlamak sünnettir **31.03.2014**

İmanı olan, akıllı, ergenlik çağına ulaşmış erkek ve kadınlara, Mükellef denir. Mükellef olanların, ölümü çok hâtırlaması sünnettir. Çünkü ölümü çok hâtırlamak, emirlere sarılmaya ve günahlardan sakınmaya sebep olur, haram işlemeye cesareti azaltır. Peygamber efendimiz; **(Lezzetleri yıkan, eğlencelere son veren ölümü çok hatırlayınız!)** buyurmuştur.

Din Büyüklерinden bazıları, her gün bir kerre ölümü hâtırlamayı âdet edinmiştir. Muhammed Bahâeddîn-i Buhârî hazretleri ise, her gün yirmi kerre, kendini ölmüş, mezâra konmuş düşünürdü.

Ölmek, yok olmak değildir, varlığı bozmayan bir iştir. Ölmek rûhun bedene olan bağlılığının sona ermesi, rûhun, bedenden ayrılması, insanın bir hâlden başka bir hâle dönmesidir. Bir evden, bir eve göç etmektir. Ömer bin Abdül'azîz hazretleri; “Sizler, ancak ebediyet, sonsuzluk için yaratıldınız! Lâkin bir evden, bir eve göç edersiniz!” buyurmuştur.

Ölmek, mü'mine hediyedir, ni'mettir. Günahı olanlara musîbettir. Fakirlere rahat, zenginlere azâbtır. Akıl, Allahü teâlânın hediyesidir. Cehâlet, doğru yoldan çıkmaya sebeptir. Zulüm, insanın çirkinliğidir. İbadet, gözün nûru olan, sevinç ve neş'edir. Allah korkusundan ağlamak, kalbin cilâsıdır. Kahkaha ile gülmek, kalbin zehiridir. İnsan, ölümü istemez, hâlbuki ölmek, fitneden hayırlıdır. İnsan yaşamayı sever, hâlbuki mevt, ona hayırlıdır. Sâlih olan mü'min, mevt ile, dünyanın eziyyet ve yorgunluğundan kurtulur. Zâlimlerin ölümü ile, memleketler ve kullar rahata kavuşur.

Mü'minin rûhunun bedenden ayrılması, esîrin hapisten kurtulması gibidir. Mü'min öldükten sonra, bu dünyaya geri gelmek istemez. Yalnız şehîtler, dünyaya geri gelip, bir daha şehît olmak ister. Dünyanın iyiliği gitti, kederleri kaldı. Bundan dolayı ölüm, her Müslüman için hediyedir. Bir adamın dînini, ancak kabri korur. Mü'minlere yapılacak ikrâmlardan birincisi, ölümdeki sevinçtir. Mü'mini rahatlandıran, ancak Allahü teâlâyâ kavuşmaktır. Her mü'mine mevt, hayâtından daha iyidir. Kâfirlere de mevt faydalıdır.

Bir kimsenin ölümünde hayır yoksa, hayâtında da hayır yoktur. Allahü teâlâyâ kavuşturduğu için, mevt sevilir. Azrâil aleyhisselâm, İbrâhîm aleyhisselâmdan rûhunu almak için izin isteyince;

-Dost, dostun cânını alır mı? der. Allahü teâlâ, Azrâil aleyhisselâm ile haber gönderip; **(Dost dostu kavuşmaktan kaçınır mı?)** buyurunca;

-Yâ Rabbî! Rûhumu hemen al! diye dua etmiştir.

Allahü teâlânın emirlerine uyan bir mü'mine, ölümden daha sevinçli bir şey olmaz. Allahü teâlâyâ kavuşmayı seven mü'min, mevti ister. Çünkü mevt, dostu dosta kavuşturan bir köprüdür. Kavuşmak şevki, büyük ve yüksek derecedir. Bu dereceye yükselen mü'min, mevtin gecikmesini istemez. Rabbine iştiyakından dolayı, Ona kavuşmayı, Onu görmeyi sever. Cenneti seven ve ona hâzırlanan insan, mevti sever. Çünkü, mevt olmayınca, Cennete girilmez.

Netice olarak her Müslümanın, ölüme hâzırlanması lâzımdır. Bunun için de, tövbe etmeli, kul hakkı altında kalmamaya dikkat etmelidir. Hakları sahiplerine verip helâlleşmelidir. Allahü teâlânın haklarını da ödemelidir.

Hastaya yapılacak hizmetler **01.04.2014**

Dinimizde tedâvî câizdir. Fakat, şifâyı veren, ilâçta tesiri yaratan Allahü teâlâdır. Allahü teâlâ, isterse, kullanılan ilâçta tesir yaratmaz Eğer öyle olmasaydı, her tedâvî edilen hasta, iyi olurdu.

Ağır hastalara iğne yaparak tesellî ilâçları vermemelidir. Hastaya eziyet olur. Ölüm alâmetleri belli olan ağır hastaları hastaneye kaldırmamalıdır. Evde, âilesinin, sâlih kimselerin yanında, Kur'ân-ı kerim okuyarak ve Kelime-i şehâdet telkîn ederek, cân vermesine uğraşmalıdır.

Hastanın yatağı, çarşafı ve çamaşırları temiz olmalı, sık sık değiştirmelidir. Çünkü temizliğin kalbe ve rûha büyük tesiri vardır. Ölüm zamanında ise, temizliğin kalbe ve rûha tesiri, başka zamanlardan daha mühimdir. Ziyâretçiler, hasta yanında çok oturmamalıdır. Sevdiği insanlar olsa da, çabuk kalkmalıdır. Hasta teklîf ederse, biraz daha oturup kalkmalıdır. Ağır hastanın yanına kimseyi sokmamak doğru değildir. Hasta istemese de, sâlih insanlar, gidip, bir ihlâs okuyacak kadar oturmamalıdır. Yanına sâlih kimseler girip, Yasîn-i şerif okumalıdır.

Ölüm alâmetleri görülünce, yanında, çocuk, cünüb, özürlü kadın bulunmamalıdır. Odada resim bulunmamasına çok dikkat etmelidir. Yanında âlim, sâlih birkaç kimse bulunup, zorlamadan, Kelime-i tevhîd söylemesi temin edilmelidir. Söylemesi için sıkıştırmamalı, usandırmamalıdır. Bir kere söylese, bir daha söyletmemeli, başka şey söylese, Kelime-i tevhîdi bir daha söylemesi hâtırlatılmalıdır. Son sözü, Kelime-i tevhîd olmalıdır. Zorlamadan, bir kerre, **Lâ ilâhe illallah** demek, yanındakilere sünnettir. Kelime-i tevhîdi hâtırlatanların, hastanın düşmanı, vârisi olmaması uygundur. Kimse yoksa, vâris hâtırlatır.

Hasta yanında Yasîn sûre-i şerifesini okumak mühim sünnettir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Yanında Yasîn-i şerif okunan hasta, suya doymuş olarak vefât eder ve doymuş olarak kabre girer.) Yani, cân vermenin hâsıl edeceği susuzluğu duymaz.

Hasta yanında Ra'd sûresini okumak, rûhun çıkmasını kolaylaştırır. İnsan ölünce, Hanefîde necis olur. Kur'ân-ı kerim, yanında değil, karşısında ve sessiz okunabilir. Kur'ân-ı kerimi, ölümler de işitir ve faydalanır. Cenâze taşıyanların, kabir ziyâret edenlerin, maddî bir karşılık düşünmeyerek, Kur'ân-ı kerimden bir parçayı, Allah rızâsı için okuyarak, sevabını meyyitin rûhuna hediye etmeleri sünnettir.

Ölüm hâlinde su içirmek sünnettir. İhtiyacı görülürse vâcib olur. İçince ferahladığı görülürse vâcibliği artar. O ânda şeytân, saf su gösterip; "Senden başka mâbûdum yoktur, dersen, sana içiririm" dediği, hadis-i şeriflerde bildirilmiştir.

Ölüm hastası helâlden ve mümkün olduğu kadar abdestli ve kalbi uyanık kimselerin Besmele ve dua ile hâzırladığı yiyecekleri yemeli, içecekleri içmelidir.

Netice olarak, hasta yanında, hastalığı arttıracak, merâklî sözler söylememeli, gazetelerden, hikâyelerden, mâl, ticaret ve siyâsetten lâf açmamalıdır. Hasta yanında, evliyânın, âlimlerin ve sâlihlerin hayatları ve sözleri konuşulmalı, bunlara sevgisi arttırılmalıdır. Evliyâ-yı kirâmın söylenmesi, rahmetin inmesine sebep olur...

Azığın azlığından ağlıyorum **06.04.2014**

Dünya insanın gölgesine benzer. Kovalarsan kaçır, kaçarsan, o seni kovalar. Dünya, âşıklarına mihnet, lezzetlerine aldanmayanlara ni'met, ibadet edenlere kazanç, ibret alanlara hikmet, onu tanıyanlara ise, selâmet yeridir. Ana rahmine nisbetle Cennet, âhirete nisbetle çöplük gibidir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Gafletten, nefse uymaktan lezzet almamalıdır. Dünyanın geçici lezzetlerine aldanmamalıdır. Ölümü hâtırlamalı, âhiretin dehşet ve şiddetini göz önüne getirmelidir. Yüzümüzü dünyadan âhirete çevirmelidir. Dünya işleri ile zarûret miktarı uğraşmalı, başka zamanlarda, hep âhireti kazandıracak işleri yapmalıdır. Sözün özü, gönül Allahdan gayrisine tutulmaktan kurtulmalı, beden ve âzâları da, İslâmiyete uymakla süslemelidir.

Her geçen ân, ömrümüzü azaltmakta, ecel zamanını yaklaştırmaktadır. Bugün aklımızı başımıza toplamazsak, yarın âh etmekten ve pişmanlıktan başka elimize bir şey geçmez. Bu birkaç günlük sağlıklı zamanında, parlak dîne uygun yaşamaya çalışmalıyız! Ancak böylece kurtulmamız umulur. Dünya hayâtı, iş yapacak zamandır. Keyif yapacak, eğlenecek zaman ileride gelmektedir. Orada, dünyada yapılan işlerin karşılığı ele geçecektir. İş zamanını eğlence ile geçirmek, çiftçinin tohum ekmemesi ve mahsûl almaması gibidir.”

Âmir bin Abdullah Anberî hazretlerine;

-Nasılsınız, iyi misiniz? diye sorulduğunda;

-Dünyada gam ve kederler var. Âhirette ise hesap ve Cehennem var! İnsan nasıl rahat ve ferahlık içinde olabilir ki buyurmuştur.

Vefâtına sebep olan hastalığa tutulduğu zaman;

-Niçin ağlıyorsunuz, ölümden mi korkuyorsunuz? dediklerinde, şöyle cevap verir:

-Benden daha çok ağlamaya lâyık kim var? Dünya hırsıyla veya ölüm korkusuyla ağlamıyorum. Fakat yolun uzunluğundan ve azığın azlığından ağlıyorum. Gecelerimi hep Cennete kavuşma ümidiyle ve Cehenneme düşme korkusuyla geçirdim. Şimdi hangisine gideceğimi bilmiyorum! Sıcak günlerde oruç tutmaktan, uzun gecelerde namaz kılmaktan mahrum kalacağım için ağlıyorum. Çünkü dünya, kederler, üzüntüler yeridir. Âhiret ise, cezâ ve mükâfat yeridir.

-Gününüz nasıl geçiyor? diye soranlara;

-Kalbimde Allahü teâlânın sevgisi, muhabbeti yerleştikten sonra başıma gelen şeylere aldırmam. Bu muhabbet olduktan sonra günüm nasıl geçerse geçsin, nasıl sabahlarsam sabahlayayım umurumda değil, cevabını vermiştir.

Abdullah bin Hubeyk hazretleri; “Yarın sana zarar verecek şeyler için keder ve gam içinde bulun! Âhiret saâdetini harab eden şeyler için üzü! Yarın sana fayda vermeyecek şey için sevinme!” buyurmuştur.

Netice olarak, ölümden önce olan her şeye dünya denir. Bunlardan, ölümden sonra faydası olanlar, dünyadan sayılmaz, âhiretten sayılırlar. Çünkü dünya, âhiret için tarladır. Âhirete yaramayan dünyalıklar, zararlıdır. Haramlar, günahlar ve mubâhların fazlası böyledir. Dünyada olanlar İslâmiyete uygun kullanılırsa, âhirete faydalı olurlar. Hem dünya lezzetine, hem de âhiret ni'metlerine kavuşulur. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Dünyaya, burada kalacağınız kadar, âhirete de, orada kalacağınız kadar çalışınız!)

Şükür, İslâmiyete uymaktır
07.04.2014

Herkese her ni'meti gönderen, her şeyi var eden, her varlığı, her ân varlıkta durduran yalnız Allahü teâlâdır. Kullardaki üstün ve iyi sıfatlar, Onun lütfu ve ihsanıdır. Hayâtımız, aklımız, ilmimiz, gücümüz, görmemiz, işitememiz, söyleyebilmemiz, hep Ondandır. Saymakla bitirilemeyen çeşitli ni'metleri, iyilikleri gönderen, insanları güçlüklerden, sıkıntılardan kurtaran, duaları kabul eden, dertleri, belâları gideren, rızıkları yaratan hep Allahü teâlâdır.

İhsanı o kadar boldur ki, günah işleyenlerin rızkını kesmiyor. Günahları örtmesi o kadar çoktur ki, emrini dinlemeyen, yasaklarından sakınmayanları, rezil ve rüsvâ etmiyor. Affı ve merhameti o kadar çoktur ki, cezâyı ve azâbı hak edenlere azâb vermekte acele etmiyor. Bütün ni'metlerinin en üstünü, en kıymetlisi olarak da, doğru yolu, saâdet ve kurtuluş yolunu gösteriyor. Yoldan sapmamak ve Cennete girmek için teşvîk buyuruyor. Cennetteki sonsuz ni'metlere ve kendi rızâsına, sevgisine kavuşabilmemiz için, sevgili Peygamberine uymamızı emrediyor.

Allahü teâlânın ni'metleri güneş gibi meydândadır. Başkalarından gelen iyilikler, yine Ondan gelmektedir. Başkalarını vâsita kılan, onlara iyilik yapmak isteğini veren, onlara iyilik yapabilecek gücü, kuvveti veren, yine Odur. Bunun için, her yerden, herkesten gelen ni'metleri gönderen hep Odur. Ondan başkasından iyilik, ihsan beklemek, emanetçiden, emanet olarak bir şey istemeye ve fakirden sadaka istemeye benzer.

İnsanın, bu ni'metleri gönderen Allahü teâlâyâ şükretmesi, aklın emrettiği bir vazife, bir borçtur. Fakat, Allahü teâlâyâ yapılması icâb eden bu şükrü yerine getirebilmek, kolay bir iş değildir. Çünkü insanlar, yok iken sonradan yaratılmış, zayıf, muhtâç, ayıplı ve kusurludur. Allahü teâlâ ise, hep var, sonsuz vardır, ayıplardan, kusurlardan, uzaktır. İnsanların Allahü teâlâyâ hiçbir bakımdan benzerlikleri yoktur. Bu sebeple insan, Allahü teâlânın şânına yakışacak bir şükür yapabilir mi? Çünkü insanların, güzel ve kıymetli sandıklarını, Allahü teâlâ, beğenmeyebilir. Saygı ve şükür sandığımız şeyler, beğenilmeyen, bayağı şeyler olabilir. Bunun içindir ki insanlar, kendi kusurlu akılları, kısa görüşleri ile Allahü teâlâyâ karşı şükür, saygı olabilecek şeyleri bulamaz. Şükretmeye, saygı göstermeye yarayan vazifeler, Allahü teâlâ tarafından bildirilmedikçe, övmek sanılan şeyler, kötülemek olabilir.

İnsanların Allahü teâlâyâ karşı, kalb, dil, beden ile yapmaları ve inanmaları lâzım olan şükür borcu, kulluk vazifeleri, Allahü teâlâ ve Onun Peygamberi tarafından bildirilmiştir. Allahü teâlânın gösterdiği ve emrettiği kulluk vazifelerine İslâmiyet denir. Allahü teâlâyâ şükür, Onun Peygamberinin getirdiği yola uymakla olur. Bu yola uymayan, hiçbir şükrü, hiçbir ibadeti, Allahü teâlâ kabul etmez, beğenmez.

Netice olarak, akıllı olan kimselerin, Allahü teâlâyâ şükretmek için, Muhammed aleyhisselâma uymaları lâzımdır. Onun yoluna İslâmiyet denir. Muhammed aleyhisselâma uyan kimseye Müslüman denir. Allahü teâlâyâ şükretmeye, yani Muhammed aleyhisselâma uymaya İbadet etmek denir.

Herkese ilk lâzım olanlar **08.04.2014**

Kadın, erkek her insan için ilk lâzım olan şey, Kelime-i tevhîdi söylemek ve bunun manâsına inanmaktır. Kelime-i tevhîd; "Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah"tır. Bunun manâsı; "Allahü teâlâ vardır ve birdir. Muhammed aleyhisselâm ise, Onun Peygamberidir" demektir. Buna inanmaya, iman etmek ve Müslüman olmak denir. İnanan kimseye, mü'min ve Müslüman denir. İmanın devamlı olması lâzımdır. Bunun için, küfre yani imanın gitmesine sebep olan şeyleri yapmaktan, kullanmaktan sakınmak lâzımdır.

Kur'ân-ı kerim Allah kelâmıdır. Allahü teâlâ, Cebrâîl aleyhisselâm ismindeki melek ile, Kur'ân-ı kerimi Muhammed aleyhisselâma göndermiştir. Kur'ân-ı kerimin kelimeleri Arabîdir. Kur'ân-ı kerimdeki Arabî kelimeler, Allahü teâlâ tarafından dizilmiş âyetler hâlinde, harf ve kelime olarak gelmiştir. Bu harf ve kelimelerin manâsı, kelâm-ı ilâhîyi taşımaktadır. Bu harflere, kelimelere, Kur'ân denir. Bu kelâm-ı ilâhî olan Kur'ân mahlûk, yaratılmış değildir. Allahü teâlânın başka sıfatları gibi ezeli ve ebedîdir. Cebrâîl aleyhisselâm her sene bir kerre gelip, o âna kadar inmiş olan Kur'ân-ı kerimi, Levh-il mahfûzdaki sırasına göre okur, Peygamber efendimiz de tekrar ederdi. Âhirete teşrîf edeceği sene, iki kere gelip, tamâmını okudular. Peygamber efendimiz ve Eshâbın çoğu, Kur'ân-ı kerimin tamâmını ezberlemişlerdi.

Peygamber efendimizden sonra, halîfe hazret-i Ebû Bekir, ezber bilenleri toplayıp, yazılı olanları getirtip, bir heyete bütün Kur'ân-ı kerimi yazdırdı. Böylece Mushaf denilen bir kitâp meydâna geldi. Otuzüçbin sahâbî, bu mushafın her harfinin tam yerinde olduğuna söz birliği ile karar verdi.

Muhammed aleyhisselâmın sözlerine Hadis-i şerif denir. Bunlardan, manâsı Allahü teâlâ, kelimeleri Muhammed aleyhisselâm tarafından olan hadis-i şeriflere, Hadîs-i kudî denir.

İnsana ikinci lâzım olan şey, kalbini temizlemektir. Kalb, yürekte bulunan bir kuvvettir ki buna gönül denir. Din kitâplarında yazılı olan kalb, bu gönüldür. İnanan ve inanmayan da bu kalbdır. İnanan kalb, temiz, inanmayan kalb ise, pistir, ölüdür. İbadet yapmak, bilhâssa namaz kılmak ve istiğfâr söylemek kalbi temizler. Haram işlemek, kalbi bozar. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Çok istiğfâr okuyunuz! İstiğfâr duası okumaya devam edeni, Allahü teâlâ hastalıklardan, her dertten korur. Hiç ummadığı yerden rızıklandırır.) İstiğfâr, Estağfirullah demektir.

İslâm dîninin bildirdiği din bilgileri, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâplarında yazılı olan bilgilerdir. Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri iman ve İslâm bilgileri arasında, manâları açık olan âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerden birine inanmayan Kâfir olur. Manâsı açık olmayan nassları yanlış tevîl ederek, yanlış inanırsa, kâfir olmaz. Fakat, Ehl-i sünnetin doğru yolundan ayrıldığı için, bunlara Bid'at ehli veya dalâlet fırkaları denir. Yetmişiki türlü dalâlet fırkası vardır...

Netice olarak, Allahü teâlânın emirlerinden, inanılacak bilgilere iman, yapılacak olanlara farz, sakınılacak olanlara haram denir. Farz ve haramların tamamına ise, İslâmiyet denir.

Niçin acele ile mescide gidersin?

13.04.2014

Tesvîf; sözlük anlamı itibariyle, sebepsiz olarak geciktirmek, atlatmak anlamındadır. Dinî terim olarak **tesvîf**; hayırlı iş yapmayı geciktirmek, sonraya bırakmak demektir. İbadetleri ve hayırlı işleri yapmakta acele etmeye, **musâre'at** denir. Hadis-i şerifte; **(Beş şey gelmeden evvel beş şeyin kıymetini biliniz: Ölmeden önce hayâtın kıymetini, hastalıktan önce sıhhatin kıymetini, dünyada âhireti kazanmanın kıymetini, ihtiyarlamadan gençliğin kıymetini, fakirlikten evvel zenginliğin kıymetini)** buyruldu.

Hazret-i Ömer'in, her namaz vakti Mescid-i Nebîye herkesten önce gitmek âdeti idi. Bir gün yine mescide erkenden giderken, acele ile önünden mescide giden bir çocuk görür ve;

-Ey çocuk, niçin bu kadar acele ile ve erkenden mescide gidersin. Sana henüz namaz farz olmamış ki der. Çocuk;

-Ey efendim, ben niçin acele etmeyeyim ki, daha dün, benden küçük bir çocuk vefât etti, cevabını verir. Çocuktan bu sözleri işiten hazret-i Ömer, o kadar çok ağlar ki, gözünden yaş yerine kan gelir.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

"Uygunsuz işlerin hepsinden Allahü teâlâyâ tövbe etmeli, Ona yalvarmalıdır. Belki, tövbe etmek için başka zaman ele geçmez. Hadis-i şerifte; **(Tevsîf edenler helâk oldu)** buyruldu. Boş zamanı kıymetlendirmelidir. Bu zamanlarda Allahü teâlânın beğendiği şeyleri yapmalıdır. Tövbe yapabilmek Hak teâlânın büyük nîmetlerindendir. Hak teâlâdan her ân bu nîmeti istemelidir."

Fetâvâ-yı Zeyniyyede diyor ki:

"Günaha hemen, acele tövbe etmek farzdır. Tövbeyi geciktirmeye de tövbe etmek lâzımdır."

Görülüyor ki, tövbeyi geciktirmek de günahdır. Farz namazı özürsüz terk etmekte iki büyük günah vardır:

Birincisi, namazı vaktinden sonraya bırakmaktır. Bunun tövbesi, pişman olmak, bir daha kaçırılmama karar vermektir.

İkinci günah, namazı terk etmektir. Bunun tövbesi, hemen kazâ etmektir. Kazâ etmeyi geciktirmek, büyük günahdır. Bunun için de ayrıca tövbe etmek lâzımdır. Günah işlemekte ısrâr etmek, büyük günahdır. Küçük günahı işlemekte ısrâr etmenin büyük günah olduğu hadis-i şerifte bildirilmiştir.

Ahnef bin Kays hazretlerine;

-Siz çok yavaş hareket ediyorsunuz dediklerinde, onlara;

-Fakat üç şeyde acele ediyorum. Namaz vakti geldiğinde, hemen vaktinde kılarım. Cenâzem var ise, zamanında defnederim. Kızımı dengi isteyince, onunla evlendiririm cevabını vermiştir.

Peygamber efendimiz, hazret-i Ali'ye hitaben; **(Yâ Alî! İyi işleri olanın üç alâmeti vardır: Allahü teâlâyâ tâatte acele eder. Haram ettiklerinden sakınır. Kendine kötülük eden kimseye iyilik eder)** buyurmuşlardır.

Çelebi Cemâleddîn Efendi, hayır, hasenât ve iyilik yapmakta acele ederdi. Sebebi sorulduğunda; “Hayır yapmakta acele etmek lâzımdır. Geciktirmekte, sonraya bırakmakta, çabuk geçen ömre güvenmek ve cimrilik korkusu vardır” buyururdu.

Netice olarak Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:
(Ölmeden evvel tövbe ediniz. Hayırlı işleri yapmaya mani çıkmadan önce acele ediniz. Allahü teâlâyı çok hâtırlayınız. Zekât ve sadaka vermekde acele ediniz. Böylece Rabbinizin rızıklarına ve yardımına kavuşunuz!)

Cennet ehlini seversen
14.04.2014

Müslüman, elinden geldiği kadar, herkese ve her zaman çok iyilik yapmalıdır. Çünkü Allahü teâlâ, hayırlı iş yapan kullarını çok sever. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

(Bir kimse bir fakire bir lokma yiyecek verse, lokma o kimseye beş şey ile müjde eder:

1-Bir tâne idim, beni çoğalttın.

2-Ben küçük iken, beni büyüttün.

3-Düşman iken, beni dost eyledin.

4-Fânî, yok olmak üzere iken, beni bâkî, sonsuz kalıcı eyledin.

5-Şimdiye kadar sen beni muhâfaza ederdin. Bundan sonra ben seni muhâfaza ederim.)

Süfyân-ı Sevrî hazretleri, sevdiklerinden birisine hitaben buyurur ki:

“Kıymetli kardeşim, cömert olursan Allahü teâlâ, senin hesabını kolay yapar. Çok iyilik yaparsan, kabrinde sana arkadaş olur. Haramlardan sakınırsan, iman tadını duyarsın. Haramlardan ve şüphelilerden uzak duranlarla oturup kalkarsan, Allahü teâlâ âhiretini iyi yapar. Dînin ve âhiretin husûsunda, Allahü teâlâdan korkan kimselerle istişâre et, onlara danış. Hayırlı işlerde acele edersen, Allahü teâlâ, seninle, günah olan şeyler arasına perde yapar. Allahü teâlâyı çok anarsan, O seni dünyaya düşkün yapmaz. Ölümü çok hatırlarsan, Allahü teâlâ, sana dünya işini hafif, kolay kılar. Cennete kavuşmaya arzulu olursan, Allahü teâlâ seni beğendiği işleri yapmaya muvaffak kılar. Cehennemden korkarsan, dünya musîbetleri sana hafif ve kolay gelir. Cennet ehlini seversen, kıyâmet günü onlarla berâber olursun. Kötülük yapanları sevmezsen, Allahü teâlâ seni sever. Müslümanlardan hiç kimseye kötü söz söyleme. Hiçbir iyiliği hor görme. Açıkta ve gizlide ilk işin, Allahü teâlâdan korkup, yasakladığı şeylerden sakınmak olsun. Allahü teâlâdan şöyle kork:

‘Ölmüşsün, kabirde başına gelenleri görmüşsün, sonra kıyâmet kopup diriltilmişsin, sonra haşır olup, Allahü teâlânın huzûrunda durmuş dünyada yaptıklarından hesâba çekiliyorsun, bu sıradaki sıkıntılarla karşılaşıyorsun, sonra Cennet ve Cehenneme gidiyorsun. Eğer Cennete gidiyorsan, ebedî nîmetlere kavuşuyorsun, Cehenneme gidersen, çeşit çeşit azaplar göreceksin ve orada olup, kurtulma da yok.’

İşte bütün bunları görüp, başına bir musîbet gelmesinden nasıl korkuyorsan, Allahü teâlâdan da öylece kork!”

Her insana elden geldiği kadar iyilik etmeli, Müslümanların ilim öğrenmelerine ve ibadetlerine yardım etmelidir. En büyük yardım, onlara Ehl-i sünnet i'tikâdını, helâlleri, haramları, farzları öğretmek ve hâtırlatmaktır. Bunları da Allah rızâsı için yapmalıdır. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

(Allahü teâlâyâ Cebrâîl aleyhisselâm gibi ibadet etseniz, mü'minleri, Allah için sevmedikçe ve kâfirleri, Allah için kötü bilmedikçe, hiçbir ibadetiniz, hayrat ve hasenâtınız kabul olmaz!)

Allahü teâlânın en çok sevdiği ibadet, hubb-i fillah ve buğd-ı fillahdır. Yani, Müslümanları sevip, onlara yardım ve hayır dua etmek ve İslâmiyete, Müslümanlara düşmanlık edenleri sevmemek, imana, hidayete kavuşmaları için dua etmektir.

Netice olarak, iyilik yapanlara iyilik yapmalı, kötülük yapanları, zulmedenleri affetmeli, onlara nasihat etmeli, doğru yolu bulmaları için çalışmalıdır.

Dünyaya düşkün olanlardan sakın! **15.04.2014**

Rûhun gıdası, Allahü teâlâyâ iman ve Onun gönderdiği dinin emir ve yasaklarına tâbi olmaktır. Rûhunu beslemeyen insanların, âdî bir hayvandan farkları kalmaz. Bu gibi insanlarda, sevgi, acıma, şefkat, anlayış ve merhamet olmaz. Böyle olanları, en kötü maksatlar için kullanmak, çok kolaydır. Çünkü bunları kötü işlerden koruyacak inandıkları, teslîm oldukları, yüksek bir varlık kalmamış, inançları kaybolmuştur. Bu gibi insanlar, korkunç bir canavar gibidirler, nerede, kimlere, ne şekilde kötülük yapacakları belli olmaz. İnsanlık âlemini mahveden en kötü işler, böyle kimselerden zuhûr eder. Onun için böyle kimselerden uzak durmak, arkadaşlık, ahbablık yapmaktan sakınmak lâzımdır.

Ebüssü'üd el-Bâzinî hazretleri, nasihat isteyen bir talebesine buyurur ki:

“Bir kimse, seni dünyalık şeylerle anar ve senin yanında onları överse, ondan kaçın! Yine bir kimse, Rabbine karşı senin gaflete dalmana sebep olursa, ondan yüz çevir, derhal ayrıl! Dünya sevgisini doğuran her türlü maddî düşünceyi ve buna benzer meşgaleleri kalbinden söküp at! Seni, Allahü teâlâyı hatırlamaktan alıkoyan her ne olursa olsun, bundan yüz çevir! Kafanda ve kalbinde yer eden lüzûmsuz hâtıralarla oyalanıp durmaktan sakın! Böyle düşüncelerden keder, üzüntü meydana gelir. Çok kere kederden de gaflet hâsıl olur. Böyle olunca, insanda nefsanî arzular harekete geçer. Bu istek kuvvet bulunca, boş ve faydasız şeylerle uğraşmak arzusu hâsıl olur. Bu arzular gâlip gelince, kalb zayıflar ve nûru söner. Çok defâ tamâmen telef olur ve akıl ondan sıyrılıp gider. Artık bundan sonra, sanki kalbin üzerine bir perde gerilmiş olur.”

Âhirete yaramayan dünyalıklar, zararlıdır. Haramlar, günahlar ve mubâhların fazlası böyledir. İnsana, âhireti unutturan, dinden uzaklaştıran arkadaşlar da zararlıdır. Dîni, ahlâkı bozucu yayınlar yapan radyolar, televizyonlar, gazeteler de, insan için kötü arkadaşlar ve zararlıdır. Nefis, şeytan ve kötü arkadaş, kalbi hasta eder hatta öldürür. Kalb, nefsin, şeytânın ve kötü arkadaşın şerrinden, hücumundan kurtulursa, temizlenir. Böyle kalbe, Allah sevgisi, kendiliğinden yerleşir. Suyu boşalan şişeye havanın dolması gibi olur. Veşşemsi sûresinin 9. âyetinde meâlen; **(Nefsini tezkiye eden kurtuldu. Nefsini günahla, cehâlette, dalâlette bırakan, ziyân etti)** buyuruldu.

Müslüman, kötü arkadaştan, haram işlemekten sakınır. Dünyaya yani haramlara, günahlara düşkün olmaz, çünkü büyük günahdır. Allahü teâlâ emrettiği için çok çalışır, çok kazanır ve bunları da, Onun emrettiği yerlere sarf eder.

Netice olarak, kötü arkadaşlardan, onların kötülüklerinden uzaklaşan kimse, İslâmiyete uyar, dünyada da, âhirette de, rahata, huzûra kavuşur. Bunun için de, kötü arkadaşların, münâfıkların güler yüzlerine, tatlı dillerine aldanmamalı, din bilgilerini doğru anlatan ilmihâl kitâplarında bildirilenlere uymalıdır. Abdülhâlık Goncdüvanî hazretlerinin, oğluna vasiyetinde buyurduğu gibi:

“Arslardan kaçır gibi, cahillerden kaç! Bid'at sahibi, sapıklar ve dünyaya düşkün olanlarla arkadaşlık etme!”

Sen benim çektiğim sıkıntıları boşver **20.04.2014**

İbrâhim-i Havvâs hazretleri, elsiz, ayaksız ve yaralı bir kimse görür. Yaralarına kurt düşmüş ve hatta eşek arıları hücum etmiştir...

İnsanın içinde bulunan nefis, şehveti ve gadabı aşırı çalıştırdığı için, buna uymak insana tatlı gelir. İslâmiyete uymak ise, bu arzuları frenlediği, sınırlandırdığı için, insana acı ve zor gelmektedir. Bunun için insan, İslâmiyete değil, nefsine uymak ve böylece felâkete sürüklenmek ister. Allahü teâlânın merhameti sonsuz olduğundan, insanlarda, saâdeti felâketten, doğruyu eğriden ve faydalıyı zararlıdan ayırabilen bir kuvvet yarattı. Bu kuvvet, akıldır. Şaşmayan, yanılmayan akla, akl-ı selîm denir. Akl-ı selîm sahibi olan kimse, nefsine uymaz, İslâm dînine uyar. Aklı dinlemeyen kimse ise, nefsine uyar, İslâm dînine uymak istemez.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanların nefsi mevki almak, başa geçmek sevdâsındadır. Onun bütün arzusu, şef olmak, herkesin, kendisine boyun bükmesidir. Kendinin kimseye muhtâç olmasını, başkasının emri altına girmesini istemez. Nefsin bu arzuları, ilah olmak, herkesin kendine tapınmasını istemek demektir. Allahü teâlâyâ ortak olmayı istemektir. Hatta nefis, o kadar alçaktır ki, ortaklığa râzı olmayıp, âmir, hâkim, yalnız kendi olsun, her şey, yalnız onun emri ile olsun ister. Hadîs-i kudsîde, Allahü teâlâ buyuruyor ki:

(Nefsine düşmanlık et! Çünkü nefsin, benim düşmanımdır.)

Demek oluyor ki, nefsi kuvvetlendirmek, onun, mal, mevki, rütbe, herkesin üstünde olmak, herkesi aşağı görmek gibi isteklerini yapmak, Allahü teâlânın bu düşmanına yardım ve onu kuvvetlendirmek olur ki, bunun ne kadar fecî, korkunç bir suç olduğunu anlamalıdır...”

İbrâhim-i Havvâs hazretleri, başından geçen bir hâdiseyi şöyle anlatır:

“Bir zaman Şam civarındaydım. Nar ağacı gördüm. Tatlı nar yemek arzu ediyordum. Lâkin gördüğüm narlar ekşi olduğu için, yemeyip sabrettim. Tatlı nar bulduğum zaman yerim deyip, yoluma devam ettim. Bir yere varınca, eli, ayağı olmayan, zayıf, hâlsiz, yaralı bir kimse gördüm. Yaralarına kurt düşmüş, hatta birçok eşek arısı yaralarına hücum etmiş, zavallıya ızdırab veriyorlardı. Onun bu çaresiz ve muzdarib hâline acıyarak, yanına varıp;

-Bu hâlden kurtulmak ister misin? dedim.

-Hayır dedi. Ben hayretle;

-Niçin? dedim.

-Sağ sâlim olmak nefsimin arzusudur. Bu hâlde olmam ise Rabbimin murâdıdır. Onun murâdının aksi bir şeyi Ondan istemek, kulluğuma yakışmaz, takdirine râzı olmak, elbette benim için hayırlıdır, dedi.

-Müsâade et de hiç olmazsa arıları senden uzaklaştırayım, sana çok ızdırab veriyorlar dedim.

-Onlar bana ızdırab verdikçe, benim hâlim daha hoş oluyor. Ey Havvâs! Sen benim çektiğim sıkıntıları, eşek arılarını boşver, sen tatlı nar yemek arzusunu kendinden, kalbinden uzaklaştırmaya bak, dedi.

-Bütün bunları nereden biliyorsun? dedim.

-Rabbim bildiriyor dedi. Sonra izin isteyip yoluma devam ettim...”

Netice olarak, nefsin isteklerini yok etmek, ancak İslâmiyete uymakla olur. Bir kimse İslâmiyete ne kadar çok uyarsa, nefsin arzuları o kadar azalır. Bunun içindir ki, nefse en zor, en ağır gelen yük, İslâmiyetin emirlerine ve yasaklarına uymaktır. Nefsi ezmek için, İslâmiyete uymaktan başka yol yoktur.

Size en fenânızı haber vereyim!

21.04.2014

Nemîme; koğuculuk, ara bozmak için söz taşımak demektir. Nemmâm ise; söz taşıyan, koğuculuk yapan kimse demektir. Peygamber efendimiz; **(Size en fenânızı haber vereyim. Nemmâmlık edenler, aranızı bozanlar ve insanları birbirine düşürenlerdir)** buyurmuştur.

Muhammed Ma'sûm hazretleri bir sevenine hitaben buyuruyor ki:

“Fitne ateşi ne kadar söndürülür, bastırılırsa, o kadar iyidir. Dostlardan, sevdiklerinden insanlık îcâbı bir kusur meydana gelirse, bağışlamalı, iyiliklerini, iyi taraflarını görmelidir. Sâlihlerden birinin yanında, bir kimsenin kötülüğünden bahsedilince;

-Biz, iyiliğine bakarız. İyiliği kötülüğünden fazla ise, iyiliklerini alır, kötülüklerini geçeriz. Nitekim efendi de kölesine böyledir. O hâlde kulun, kula karşı nasıl olması îcâb ettiğini bundan kıyas etmelidir demıştır.

Kenz-ül Hafi kitabında, Hâlid bin Sinân hazretlerinin şöyle buyurduğu naklediliyor:

Dedikoduyu kabul etmek, dedikodudan daha kötüdür. Çünkü dedikoduyu dinlemek, onu tasdik etmektir. Yapılan dedikodu doğru ise, bir kimsenin gizli bir şeyini ortaya dökmek, hürmetini gidermek, nâmusuyla oynamak vardır. Yalan ise, Allahü teâlâyâ karşı gelmek, yalan ve iftira vardır. Sana bir kimse gelip, filân kimse, senin hakkında şöyle şöyle dedi, senin için şöyle şöyle yaptı dese, bu durumda şu altı şeyi yapman senin üzerine vâcib olur:

1-Tasdik etmemelisin, yâni söz getiren kimsenin sözlerinin doğruluğuna inanmamalısın. Çünkü nemmâm, yâni dedikodu yapanın şahitliği, İslâm'da kabul edilmez. Allahü teâlâ, Hucurât sûresinin 6. âyetinde meâlen; **(Ey iman edenler, eğer size bir fâsık, bir haber getirirse, onu araştırın, doğruluğunu anlayıncaya kadar tahkik edin. Değilse, bilmeyerek bir kavme sataşırsınız da, yaptığınıza pişman olursunuz)** buyuruyor.

2-Dedikodu yapanı menetmelisin. Çünkü dedikodu yapmak, kötü bir iştir. Allahü teâlâ, Âl-i İmrân sûresinin 110. âyetinde meâlen; **(Ey Muhammed aleyhisselâmın ümmeti! Siz beşeriyet, insanlık için meydâna çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz, iyiliği emreder, fenâlıktan alıyorsunuz ve Allaha imanınızda devam edersiniz!)** buyuruyor.

3-Dedikodu edene, söz taşıyana, getirip götürene, Allah için kızmalısın. Çünkü o âsîdir, günahkârdır. Günahkâra buğz ise, vâcibtir.

4-Yanında olmayan din kardeşine, dedikodu yapanın sözü ile, sû-i zan etmemelisin. Çünkü Müslümana sû-i zan haramdır. Haramdan sakınmak, elbette lâzımdır.

5-Dedikodu yapanın sözünü araştırmamalısın. Çünkü Allahü teâlâ, tecessüsü, insanların gizli şeylerini araştırmayı yasaklıyor ve Hucurât sûresinin 12. âyetinde meâlen; **(Ey müminler! Zannın çoğundan sakının. Çünkü, zan etmenin bazıları günah olur. Birbirinizin kusurunu araştırmayın)** buyuruyor.

6-Bu dedikoducunun yaptığını, sen yapmamalısın.”

Netice olarak, İslâm âlimlerinden bir zâtın buyurduğu gibi:

“Günahtan kurtulmak isteyen ve din kardeşleri ile arasının bozulmasını istemeyen, kendini hâkim yerine koysun. Herhangi bir kimse hakkında, bir kişinin söylediğine inanmasın. Birden çok şahit ve şahitler de âdil olmayınca, bu kimsenin sözünü kabul etmesin.”

Akıl, her şeyi anlayabilir mi?

22.04.2014

Aklımız, yalnız başına faydalı, zararlı şeyleri anlayamıyor. Allahü teâlâ, aklımızdan faydalanmamız için, Peygamberleri, İslâmiyet ışığını yaratmıştır...

Akıl, doğruyu eğrilerden ayıran bir ölçü ise de, tek başına her şeyi kavrayacak, mutlak doğruyu bulabilecek durumda değildir. Bunun sebeplerini, İslâm âlimlerinin büyüklerinden olan İmâm-ı Rabbânî hazretleri şöyle açıklamaktadır:

“Akıl, dünyada kaldıkça, bu bedene de bağlı kalır. Bu bağılıktan kurtulamaz. Bu eğreti varlıktan alâkası kesilmez. Vehim, her zaman, aklın etrafında, hayâl dâimâ yanında bulunur. Gadab yani kızgınlık ve şehvet yani nefsin arzuları, hep onunla berâber kalır. Hırs ve menfâat, onu yalnız bırakmaz. İnsanlığın, lüzûmlu alâmeti olan, şaşırma ve unutkanlık, ondan hiç ayrılmaz. Bu dünyanın hâssası, özelliği olan yanılmak ve iyiyi kötü ile karıştırmak, ondan sıyrılmaz.

O hâlde, akla her şeyde, nasıl inanılır? Aklın vereceği karârlar ve emirler, vehmin karışmasından ve hayâlin tesirinden kurtulamaz ve unutkanlık tehlikesi ve şaşırma ihtimâlinde korunamaz.

Aklın ilerlemesi ve temizlenmesi, ancak Allahü teâlânın beğendiği şeyleri yapmakla, yani İslâmiyeti öğrenip yapmakla olabilir. Bunun için de, Peygamberlerin bildirdiklerini öğrenmek lâzımdır.

Peygamberlerin bildirdikleri, hep rahmettir, iyiliktir. Yoksa, bu emirler ve teklifler, zındıkların sandıkları ve söyledikleri gibi, külfet, eziyet, işkence olmadığı gibi, akla da aykırı değildir. İyilik edenlere, teşekkür etmek, aklın istediği bir şeydir. İslâmiyet, bütün ni'metleri, iyilikleri yaratan,

gönderen Allahü teâlâyâ karşı, şükrün nasıl yapılacağını göstermektedir. O hâlde ilâhi hükümler, aklın istediği bir şeydir.”

Netice olarak akıl, göz gibidir, din bilgileri de ışık gibidir. İnsanın aklı, gözü gibi zayıf yaratılmıştır. Allahü teâlâ, görme âletimizden faydalanmamız için, güneşi, ışığı yaratmıştır. Güneş olmasaydı, gözümüz işe yaramazdı. Aklımız da, yalnız başına faydalı, zararlı şeyleri anlayamıyor. Allahü teâlâ, aklımızdan faydalanmamız için, Peygamberleri, İslâmiyet ışığını yaratmıştır.

Nemmâm, Cennete giremez
27.04.2014

İnsanlar arasında söz taşımak, koğuculuk yapmak, çok çirkindir ve kötü huylardandır. Bundan sakınmalıdır. Bunları dinleyen kimse de, onu tasdik etmemelidir.

İnsanların arasını bozmak, fitne çıkarmak için söz taşımak, koğuculuk yapmak, çok çirkindir ve kötü huylardandır. Peygamber efendimiz; **(Nemmâm, söz taşıyan, Cennete giremez)** buyurmuştur. Bir hadis-i şerifte de; **(Hased, nemîme ve kehanet sahipleri bizden değildir)** buyurulmuştur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri; “Yalan söylemek, iftira etmek ve nemime yani lâf taşımak, her dinde haram idi. Cezâları çok ağırdır. Kabir azâbı en çok dünyada üstüne idrâr sıçratanlara ve Müslümanlar arasında nemmâmlık yapanlara olacaktır” buyuruyor.

Sa'dî-i Şîrâzî hazretleri buyuruyor ki:

“Ey akıllı kimse! İster iyi, ister kötü olsun, kimsenin arkasından konuşma! Çünkü hakkında konuştuğun kişi gerçekten kötü ise, onu kendine düşman etmiş olursun. İyi ise, çok kötü bir iş yapmış olursun. Biri sana gelip de filân adam kötüdür derse, iyi bil ki, o kendi kusurunu söylemiş olur.

Ey iyi insan! Bir insanın iki şeyi dostlarına haramdır. Birisi; onun malını haksız yere alarak yemek, diğeri; arkasından iyi olmayan şekilde konuşmaktır. Biri senin yanında başkasının aleyhinde konuşuyorsa, zannetme ki başkasının yanında seni medheder. Benim nazarımda, bu dünyada en akıllı insan, kendisiyle meşgûl olup, başkalarından gâfil olandır. Düşmandan lâf getiren, insana, düşmandan daha büyük düşmandır.

Ey laf taşıyıcı! Düşmanım bile yüzüme karşı kötü şey söylemiyor. Sen ondan daha büyük düşman olmasan, onun arkamdan söylediğini, gelip de yüzüme karşı söyler misin? Söz taşıyan, eski düşmanlıkları yeniler, kinleri tâzeler. En yumuşak insanları bile çileden çıkarır. Uyuyan fitneyi uyandıran kimseden en kısa zamanda kaç! Kavga iki kişi arasında yanan bir ateşe benzer. Söz taşıyıcı ise, o ateşin sönmemesi için odun taşıyan oduncu gibidir.”

Bir gün Hasan-ı Basrî hazretlerine birisi gelip;

-Filan kimse seni çekiştirdi, gıybet etti deyince;

-Sen o zâtın evine niçin gitmiştin? diye sorar. O kimse;

-Yemeğe dâvet etmişti deyince, Hasan-ı Basrî hazretleri;

-O kadar yemeği içinde sakladın da, bir çift sözü saklayamayıp bana mı getirdin, cevabını verir.

İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe hazretlerine, birisinin kendisini gıybet ettiği söylenince, o kimseye bir kese altın gönderir ve; “Bize verdiği sevapları arttırırsa, biz de karşılığını arttırırız” cevabını verir.

Netice olarak, insanlar arasında söz taşımaktan, nemmâmlıktan sakınmalıdır. Nemmâmı, söz taşıyanı dinleyen kimse de, onu tasdik etmemelidir. Hasan-ı Basrî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Şunu iyi bil ki; sana birisi hakkında nemmâmlık eden, senin hakkında da başkasına nemmâmlık eder.”

Askerler beni bekliyor!
28.04.2014

Dâvûd-i Tâî hazretleri, evinden sâdece namaz vakitlerinde çıkar, câmide namazını kılar kılmaz hemen kalkar, aceleyle evine dönerdi. Bir gün, ona bunun sebebini sordular!..

Nefis, dâimâ zararlı şeyler ister. Şeytân ise, çok hayırlı işe mani olmak için, az hayırlı olan şeyi de vesvese yapar. Büyük günaha sürüklemek için, küçük hayır yapmayı da vesvese eder. Şeytânın vesvesesi olan hayırlı iş, insana tatlı gelir ve acele ile yapmak ister. Bunun için, hadis-i şerifte; **(Acele etmek, şeytândandır. Beş şey bundan müstesnâdır: Kızını evlendirmek, borcunu ödemek, cenâze hizmetlerini çabuk yapmak, misâfiri doyurmak, günah yapınca hemen tövbe etmek)** buyuruldu.

Beş vakit namazı, vakti girince hemen kılmalı, geciktirmemelidir. Hadis-i şerifte; **(Yâ Alî! Üç şeyi geciktirme! Namazı evvel vaktinde kıl! Hazırlanmış cenâze namazını hemen kıl! Dul veya kızı, küfvü isteyince, hemen ver!)** buyurulmuştur.

Dâvûd-i Tâî hazretleri, evinden sâdece namaz vakitlerinde çıkar, câmide namazını kılar kılmaz hemen kalkar, aceleyle evine dönerdi. Bir gün, onu cemâate hızla giderken görenler;

- Niçin acele ediyorsun? diye sorarlar. O da;
- Askerler beni bekliyorlar buyurur.
- Etrafta asker falan yok, hangi askerler? diye sorunca. Cevaben;
- Mezarlıkta bulunan ölüler buyurur.

Seyyid Emir Hamza hazretleri, talebelerine hitaben buyurur ki:

“Ey talebelerim! Dâimâ namaz vakti ne zaman girecek de namaz kılacağım diye bekleyin. Abdesti, namaz vakti girmeden alınız. Namazı huşû ve hudû ile kılınız ve Allahü teâlâdan korkunuz. Namaz vaktinde hiçbir şeyle meşgûl olmayınız. Nitekim Resûl-i ekrem efendimiz; **(Vakit geçmeden namaza, ölüm gelmeden tövbeye acele edin)** buyurdu.

Dâimâ tövbe ediniz. Resûlullah efendimiz; **(Günahına tövbe eden, günahı olmayan gibidir)** buyurdu. Gaflet uykusundan kendinizi uzak tutunuz ki, uyanık olasınız. Mümkün merteye lüzumsuz konuşmayın. Sakın boş söz söylemeyin. Dâimâ namaz ve oruçla süslenin.”

Sehl bin Abdullah-ı Tüsterî hazretleri; “Bizim yolumuzun esası altı şeydir: Allahın kitâbına sarılmak, Resûlullahın sünnetine uymak, helâl yemek, insanları incitmemek, yasaklardan uzak durmak, hakkı ve borcu ödemedede acele etmek” buyurmuştur.

Beş vakit namazı vaktinde kılmamak büyük günahdır. Hemen kazâ etmek lâzımdır. Kazâ etmeyi geciktirmek de, namazı vaktinde kılmamaktan daha büyük günahdır.

Kendisine zekât vermesi farz olan kimsenin, yıl sonunda elde bulunanın kırkta birini, zekât niyyeti ile ayırıp, Müslüman fakirlere vermesi farzdır. Acele edip, hemen vermek vâcibdir. Özürsüz geciktirmek mekrûh olur.

Netice olarak, günah işleyen kimsenin, hemen tövbe etmesi farzdır. Tövbeyi geciktirmek, bu günahı işlemekten daha büyük günahdır. Bu günah, her gün bir misli artar. Bunun için de ayrıca tövbe etmek lâzımdır...

Yâ Rabbî! Bunları affet
29.04.2014

Resûlullah efendimiz buyurdu ki: "Senden uzaklaşana yaklaşıp nasihat et ve sana zulmedenı affet ve malını, ilmini, yardımını senden esirgeyene bunları bol bol ver!"

Resûlullah efendimizin, ilmi, irfânı, akli, cömertliği, şefkati, sabrı, insâfı, hayâsı, bütün Peygamberlerden daha çoktu. Dostundan ve düşmanından gördüğü zararları, eziyetleri affeder, hiçbirine karşılık vermezdi. Uhud gazâsında, kendisine zarar verenler için; **(Yâ Rabbî! Bunları affet! Cahilliklerine bağışla)** diye dua buyurmuştu.

A'râf sûresinin **(Affet ve ma'rûfu emret)** meâlindeki 198. âyet-i kerimesi nâzil olunca, Peygamber efendimiz, Cebrâîl aleyhisselâmdan bunu açıklamasını istemiş, o da, Rabbimden öğreneyim, diyerek gitmiştir. Tekrâr geldiğinde, Allahü teâlâ; **(Senden uzaklaşana yaklaş! Senden esirgeyene ihsan et! Sana zulmedenleri affet!)** emrini verdi dedi.

Abdullah ibni Ömer hazretleri naklediyor:

“Bir kimse, Resûlullah efendimize gelip;

-Hizmetçimi kaç kere affedeyim diye suâl etti. Peygamber efendimiz cevap vermedi. O kimse tekrâr sorunca;

-Her gün, yetmiş kerre affet! buyurdu.”

Bir gün Resûlullah efendimiz, Ebû Hüreyre hazretlerine;

-İyi huylu ol! buyurunca, o da;

-İyi huy nedir, diye suâl eder. Cevabında;

-Senden uzaklaşana yaklaşıp nasihat et ve sana zulmedenı affet ve malını, ilmini, yardımını senden esirgeyene bunları bol bol ver! buyururlar.

Resûlullah efendimiz, hazret-i Muâviye'ye hitaben de; **(Benden sonra, ümmetimin üzerine hâkim olursun. O zaman, iyilere iyilik et. Kötülük yapanları da, affeyle!)** buyurmuştur.

Ebû Hafs-ı Haddâd hazretleri hacca gider ve dönüşünde, kendisini Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerinin talebeleri karşılar. Onlara hitaben;

-Sizlere yol hediyesi olarak şu sözlerim olsun: Eğer bir arkadaşınız size saygısızlık ederse, onu özür dilemeye teşvik edin! Fakat siz, onun dilediğinden daha çok özür dileyin. Eğer kırgınlık gitmemişse ve hakkın da kendinizde olduğuna kanâat getirirseniz, yine arkadaşınızı en güzel bir şekilde özür dilemeye teşvik edin ve siz de özür dileyin! Kırk gün buna devam edin! Yine kırgınlık gitmezse, o zaman kendinize; “Ey ahmak nefsim! Ne kadar inatçı ve bencil imişsin. Sende mertlikten eser yok. Kırk gündür arkadaşın senden özür diledi de övrünü kabul etmedin” deyin buyurur.

Dargın olana, üç günden önce gidip barışmak, daha iyidir. Güçlük olmaması için, üç gün müsâde edilmiştir. Daha sonra günah başlar ve gün geçtikçe artar. Günahın artması, barışincaya kadar devam eder. Hadis-i şerifte; **(Sana darılana git, barış! Zulüm yapanı affet. Kötülük yapana iyilik et!)** buyurulmuştur.

Netice olarak, iyilik yapana iyilik yapmalı, kötülük edeni, zulmedenı affetmeli, onlara nasihat etmeli. Sapık inançlı, kötü huylu kimselerden de sakınmalıdır.

Dışarıda kalan, helâk olur!

04.05.2014

“Bu dünya, Müslümanların âhıretlerine, Cennetteki ni'metlerine göre, bir zindân gibidir. Müslümanların, bu zindânda zevk ve safâ aramaları, akla uygun olmaz...”

İnsanlardan gelen sıkıntılara dayanmak lâzımdır. Onlarla iyi geçinmek vâciptir. Kızmak iyi olmaz, sert davranmak yakışmaz. Bunun için kimseye kızmamalıdır. Hadis-i şerifte; **(Gadab etme, kızma!)** buyuruldu. Fitne, fesât zamanında, ineğe tapanları görünce, ineğin ağzına saman vermeli, onları kızdırmamalıdır. Ferîdeddîn-i Attâr hazretleri, şöyle bir hâdise anlatır:

“Vaktiyle bir medresede, ilim öğrenen talebelerden biri, hocasına gelerek;

-Efendim, zâtınıza elimizden geldiği kadar hizmet ve hürmet etmeye, öğrettiklerinizi öğrenmeye, böylece sevginize, muhabbetinize kavuşmaya gayret ediyoruz. Ancak dergâhtaki bazı arkadaşların söz ve hareketleri, bizi rahatsız ediyor. Bu arkadaşların her biri, ayrı karakterlerde olduğu için, sözleri, davranışları, bizi incitiyor. Benim gibi birçok arkadaş da, bu durumdan rahatsızdır. Bu sebeple, bu dergâhtan ayrılmayı düşünüyoruz. Müsaade ederseniz, biz gidelim, ilim öğrenmeye ve bu dergâhın hizmetlerine dışarıdan devam edelim, diye arzda bulunur. Bunun üzerine hocası buyurur ki:

-Evlâdım, şu anlatacaklarımı iyi dinle! Bir kış mevsimi, hava çok soğuk ve her taraf da buzla kaplıdır. Dışarıda kalan hayvanlar, soğuktan donmamak için, bir araya toplanıp, birbirlerine sıkı sıkıya sarılırlar. Bir kirpi sürüsü de, soğuktan donmamak için, toplanıp birbirine sarılırlar. Az sonra, okları birbirlerine batınca ayrılırlar, üşüyünce, tekrar yaklaşırlar. Soğuktan donmakla, batan okların acısı arasında gidip gelirler. Nihayet okların acısını unutup birbirlerine sınıksı sarılırlar ve donmaktan

kurtulurlar. Eğer böyle yapmasalardı, hepsi soğuktan donarak öleceklerdi... İşte evlâdım, sizler de, bu dergâhta, birbirinizin oklarına tahammül ederseniz, sıkıntı, acı çekersiniz. Ancak bu acılar, sizin nefsinizi terbiye etmenizde faydalı olduğu gibi, sonsuz felâketten kurtulmanıza da vesile olur. Fakat, biz 'bu arkadaşlarımızın oklarına tahammül edemeyiz, burayı terk ederiz' dersiniz, dışarıda donar, helâk olursunuz. Kararınızı buna göre verin...

Bu sözleri işiten talebe, arkadaşlarıyla beraber tövbe edip, dergâhta, ilim öğrenmeye ve hizmet etmeye devam eder..."

Netice olarak, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin, bir talebesine buyurduğu gibi:

"Bu dünya, Müslümanların âhıretlerine, Cennetteki ni'metlerine göre, bir zindân gibidir. Müslümanların, bu zindânda zevk ve safâ aramaları, akla uygun olmaz. O hâlde, dünyada eziyet, sıkıntı çekmeye alışmak lâzımdır. Burada mihnetlere katlanmaktan başka çare yoktur."

Herkese, şefkat ve merhamet et
05.05.2014

Allahü teâlâ, insanlara dâimâ merhamet, şefkat ve af ile muâmele etmeyi, kendilerine kötülük yapanları affetmeyi, güler yüzlü, tatlı sözlü ve sabırlı olmayı emretmektedir...

Allahü teâlânın yarattığı her mahlûka, merhametli olunmasını emreden nice âyet-i kerime ve hadis-i şerifler vardır. Ayrıca mü'minlerin de, birbirlerine öfkelenmemesi, iyilik ve ihsan yapmaları, affetmeleri emrolunmaktadır. Hadis-i şerifte; **(Birbirlerine merhamet edenlere, Allahü teâlâ merhamet eder. O, merhamet edicidir. Yer yüzünde olanlara merhamet ediniz ki, gökte olan melekler de, size merhamet etsin)** buyuruldu.

İnsanlara şefkat, merhamet etmek, onların âhıretlerini kurtarmaya çalışmak ve Cehennem ateşinden korumak demektir. Dünya işlerinde yardım etmek, âhıretlerine yardım yanında hiç kalır. Abdülhâlık Goncdüvanî hazretleri, nasihat isteyen bir talebesine; "Herkese, şefkat ve merhamet et! Kimseyi hakir görme! Kimse ile münâkaşa, mücâdele etme!" buyurmuştur.

Seyyid Ahmed Rıfâî hazretleri, insanlara olduğu gibi, hayvanlara da çok merhametli idi. Bir köpek cüzzam hastalığına yakalanır. Hiç kimse, köpeği bu hâlisten dolayı kapısından içeri koymaz. Köpek, bu şekilde kapılardan kovula kovula, Seyyid Ahmed Rıfâî hazretlerinin kapısına gelir. Dermansız ve yara, bere içindedir. Köpeğin bu hâlini gören Seyyid Ahmed Rıfâî hazretleri, ona şehir dışında bir yer yapar ve orada tedâviye başlar. Köpeğin üstünü temizler, yarasına merhem sürer ve karnını doyurur. Kırk gün bu şekilde tedâvî gören köpek sıhhate kavuşur, cüzzamdan eser kalmaz. Sonra köpeği güzelce yıkayıp şehre getirir. Onun, köpeğe karşı bu muamelesini görenler;

-Efendim, bu köpeđe çok ilgi gösterdiniz, hikmeti nedir? diye sorarlar. Seyyid Ahmed Rıfâî hazretleri, onlara;

-Kıyâmet günü Rabbimin bana, bu köpeğe niçin acımadın, onu uğrattığım bu belâdan niçin kurtarmadın, aynı belâyı seni de düşürmem ihtimâlini niçin düşünmedin? diye sormasından korktum. Ey insanlar! Kalblerinizi Allahü teâlânın yarattıklarına karşı merhamet hissiyle doldurunuz. Cenâb-ı Hakkın sizi de aynı derde müptelâ kılmasından korkunuz, buyururlar.

Muhammed Sâlim hazretlerine;

-Bir kimsenin velf olduğu nasıl anlaşılır? dediklerinde;

-Tatlı dili, güzel ahlâkı, güler yüzü, cömertliği, münâkaşa etmemesi, özürleri kabul etmesi ve herkese merhamet etmesi ile anlaşılır buyurmuştur.

Netice olarak Allahü teâlâ, insanlara dâimâ merhamet, şefkat ve af ile muâmele etmeyi, kendilerine kötülük yapanları affetmeyi, güler yüzlü, tatlı sözlü ve sabırlı olmayı emretmektedir. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(İnsanlara merhamet edene, Allahü teâlâ merhamet eder.)

Sıkıntılara, katlanmak lâzımdır
06.05.2014

Her Müslümanın, insanlardan gelen sıkıntılara dayanması, sabretmesi, sebât etmesi lâzımdır. İnsanlarla iyi geçinmek vâcibtir. Onlara kızmak iyi olmaz, sert davranmak yakışmaz...

Sebât; maksada kavuşmak için çalışırken, karşılaşılan sıkıntılara katlanmak, dayanabilmek demektir ki, güzel huylardandır. Her Müslümanın da, insanlardan gelen sıkıntılara dayanması, sabretmesi, sebât etmesi lâzımdır. İnsanlarla iyi geçinmek vâcibtir. Onlara kızmak iyi olmaz, sert davranmak yakışmaz. Ankebût sûresinin 2. âyet-i kerimesinde meâlen; **(İnsanların, iman ettik demekle bırakılmayarak, din yolunda karşılaşacakları sıkıntılara katlanmalarına göre, iman ettik sözlerinin doğru veya yalan olduğu anlaşılacağı)** diye bildirilmektedir.

Bu âyet-i kerimde, sıkıntılara dayanmanın çok mühim olduğu anlatılmaktadır. Enes bin Mâlik hazretleri şöyle nakleder:

“Resûlullah efendimizle birlikte gidiyordum. Üzerinde bürd-i Necdî, yani Yemen kumaşından bir palto vardı. Arkadan bir köylü gelip, yakasından öyle çekti ki, paltonun yakası mübarek boynunu çizdi, yeri kaldı. Resûlullah efendimiz geriye döndü. Köylü zekât malından bir şey istedi. Resûlullah efendimiz, onun bu hâline güldü. Ona bir şey verilmesi için emir buyurdu.” Tetimmet-ül mazher kitâbında; “Buradan anlaşılacağına göre, insanların başında bulunan kimsenin, Resûl aleyhisselâma uyararak, bunların ezâ ve sıkıntılarını katlanması lâzımdır. Zâten sıkıntıya katlanmak, herkes için iyi bir huydur. Üstlerin katlanması ise daha güzel olur” denmektedir.

Netice olarak, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin, bir talebesine hitaben buyurduğu gibi:

“İnsanların üzmelerine dayanmak lâzımdır. Akrabânın incitmelerine sabretmekten başka yapılacak şey yoktur. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine emir olarak, Ahkâf sûresinde, **(Peygamberlerden Ulûl'azm olanların sabrettikleri gibi Sen de sabret! Onlara azâb verilmesi için dua etmekte acele eyleme!)** meâlindeki âyet-i kerimeyi gönderdi. Orada bulunanlara en faydalı şey, yanlarında bulunanların, kendilerine eziyet etmeleri, sıkıntı vermeleridir. Kalbinde sevgi taşıyanların sıkıntı ve üzüntü çekmeleri lâzımdır. Sevgili, sevenin çok üzülmelerini ister. Böylece, kendinden başkasından büsbütün soğumasını, kesilmesini bekler. Sevenin rahatlığı, rahatsızlıktır. Âşık en tatlı gelen şey, sevgili için yanmaktır. Sükûnet bulması çırpınmaktadır. Rahatı, yaralı olmaktadır. Bu yolda istirahat aramak, kendini sıkıntıya atmaktır. Bütün varlığını sevgiliye vermek, ondan gelen her şeyi seve seve kapmak, acısını, ekşisini, kaşları çatmadan almak lâzımdır. Aşk içinde yaşamak böyle olur. Elinizden geldiği kadar böyle olunuz!”

**Allahü teâlâyâ itâat ettiğin kadar
11.05.2014**

“Herkes seni, Allahü teâlâyı sevdiğin kadar sever. Allahü teâlâdan korktuğun kadar, senden korkarlar. Allahü teâlâyâ itâat ettiğin kadar, sana itâat ederler...”

Allah korkusu ve sevgisi, insanları saâdet ve huzûra kavuşturan iki kanat gibidir. Peygamber efendimiz buyuruyor ki: **(Bir kimse, Allahtan korkarsa, her şey ondan korkar. Bir kimse Allahtan korkmazsa, her şeyden korkar olur.)**

Allahtan korkan, Onun emirlerini yapar, yasaklarından sakınır. Hiç kimseye kötülük yapmaz. Kimsenin malına, canına, nâmûsuna göz dikmez, kimsenin hakkını yemez. Makâm sahiplerine, zâlimlere yaltaklanmaz. İlim ve ahlâk sahiplerine saygı gösterir. Kimseyi çekiştirmez. Nûr sûresinin 52. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâyâ ve Resulüne itâat edenler ve Allahtan korkan ve sakınanlar, kıyâmette kurtulanlar onlardır)** buyuruldu.

Hazret-i Ömer zamanındaki İran hükümdarı Yezdicürd, Müslümanlarla yaptığı andlaşmayı bozarak savaşa girer ve mağlûp olur. Elçi göndererek Çin hükümdarından yardım ister. Çin hükümdarı gelen elçiye;

-Az olmalarına rağmen size gâlip gelmeleri, onlarda, sizde bulunmayan birtakım hasletlerin bulunduğunu göstermektedir deyince, elçi;

-Efendim, siz öğrenmek istediklerinizi sorun, ben de cevap vereyim der. Hükümdar;

-Bunlar ahde vefâ gösteriyorlar mı? deyince, elçi;

-Evet cevabını verir.

-Sizinle savaşmadan önce, ne teklif ediyorlar?

-Bize, ya dinlerini kabul etmeyi veya cizye vermeyi yahut savaşa râzı olmayı teklif ediyorlar.

-Komutanlarına itâatleri nasıldır?

-Onlar komutanlarına son derece itâat ederler ve bağlılık gösterirler.

-Onlar, kendilerine helâl edileni haram, haram edileni de helâl kılıyorlar mı? Elçi;

-Hayır deyince, Çin hükümdarı;

-Kendilerine haram kılınanı helâl, helâl kılınanı da haram kılmadıkça hiçbir şey onları mağlûb edemez, der ve İran hükümdarı Yezdicürd'e şu mektubu yazar: “Şâyet elçinden bazı bilgiler öğrenmemiş olsaydım, sana bir ordu gönderirdim. Fakat elçinin anlattığı bu kavim, bu hâlleriyle dağlar üzerine hücum etseler, dağları devirirler. Onlardaki iman gücünü kimse yenemez. Eğer benim üzerime gelseler, beni de yok ederler. Sana tavsiyem, onlarla sulh yapmandır.”

Netice olarak, Yahyâ bin Mu'âz Râzî hazretlerinin buyurduğu gibi: “Herkes seni, Allahü teâlâyı sevdiğin kadar sever. Allahü teâlâdan korktuğun kadar, senden korkarlar. Allahü teâlâyı itâat ettiğin kadar, sana itâat ederler. Allahü teâlâyı hizmet ettiğin kadar, sana hizmet ederler. Hulâsa, her işin, Onun için olsun! Yoksa, hiçbir işinin faydası olmaz. Hep kendini düşünme! Allahü teâlâdan başka, kimseye güvenme!”

O da sizden şikâyet ediyordu
13.05.2014

Bir gün, Hasan-ı Basrî hazretlerine, talebeleri gelerek şeytanın vesvesesinden ve kendilerini hayır yapmaktan alıkoyduğundan şikâyet ederler!..

İnsanın hareket organları, dimâğına yani beynine, dimâğ da kalbine tâbidir. Kalbin emrine uygun hareket ederler. Kalb, dimâğ vâsıtası ile his organlarından ve rûh vâsıtası ile taraf-ı ilâhîden ve aklından, melekten, hâfızadan, nefisten ve şeytândan gelen tesîrlerin toplandığı bir merkezdir. Kalb, akla uyunca, nefsin yaratılmış olması, insanların sonsuz ni'metlere kavuşmalarına mani olmaz. Kalbin nefse aldanmaması, ona uymaması, nefis ile cihâd olur. Allahü teâlâ, cihâd edenlere, Cennette yüksek dereceler vereceğini bildiriyor. Nefis, insanların cihâd sevabına kavuşmalarına, meleklerden üstün olmalarına sebep olmaktadır.

Her mü'min, nefsini tezkiye için, yani nefsin yaratılışında mevcûd olan küfrü, inkârı ve günahları temizlemek için, her zaman çokça "Lâ ilâhe illallah" okumalı ve kalbini tasfiye için, yani nefisten, şeytândan, kötü arkadaşlardan, zararlı kitâplardan gelen küfürden ve günahlardan kurtarmak için, "Estagfirullah" demelidir.

Nefisten hâsıl olan kötülükler, insanın kendi hastalığıdır, öldürücü zehirdir. Dışarıdan gelen kötü istekler, şeytândan gelmiş olmakla berâber, geçici hastalıklardandır. Ufak bir ilâç ile, kolayca giderilebilir. Nisâ sûresinin 76. âyetinde meâlen; **(Şeytânın aldatması, elbette zayıftır)** buyruldu.

Hasan-ı Basrî hazretlerine, talebeleri gelerek şeytanın vesvesesinden şikâyet ederler ve;

-Efendim; şeytandan gâyet incindik. Hep bizi yaramaz işlere teşvik ediyor. “Elinize geçen dünyayı sıkı tutun, size lâzım olacak” diyor ve bizi hayırdan alıkoyuyor diye arz ederler. Hasan-ı Basrî hazretleri, onların bu hâline gülümseyerek buyurur ki:

-Hayret, şeytân şimdi buradaydı ve o da sizden şikâyet ediyordu ve bana; “Şu Âdemoğullarına nasihat eyle de benim hakkıma tamah etmesinler. Kendi haklarına râzı olsunlar. Ne zaman ki Hak teâlâ beni huzûrundan kovdu, dünyayı ve Cehennemî bana mülk kıldı. Cenneti ve kanâati ise onlara

verdi. Şimdi bunlar kendi haklarını bıraktılar benim mülküne tamah ediyorlar. Ben de onların imanlarını almayınca dünyayı kendilerine vermiyorum” dedi.

Eğer sizler, şeytanın vesvesesinden emin olmak isterseniz, dünyayı, günahları terk edin ve dünya endişesini gönüllerinizden çıkarın... Bu nasihatleri dinleyen talebeleri, başlarını öne eğerek huzûrundan ayrılırlar.

Netice olarak, kalbde yakîn hâsıl olması için, içeriden ve dışarıdan hastalık gelmemesi, gelmiş olanın da tasfiyesi, atılması lâzımdır. Bunun için, nefsi cibillî olan inkâr hastalığından ve kalbi şeytandan, kötü arkadaştan kurtarmaktan başka çare yoktur.

Ölüm, kimseye vakit tâyin etmemiştir!
18.05.2014

“Ey nefsim! Ecel sana yaklaşmakta, Cennet ve Cehennemden biri, seni beklemektedir. Ecelinin, bugün gelmeyeceği ne mâlûm? Bugün gelmezse, bir gün elbette gelecek...”

Herkesin ömrünü Allahü teâlâ ezelde takdîr etmiştir. Ecel gelince, Azrâil aleyhisselâm, insanı nerede olursa olsun bulur. Harpten kaçmak, insanı ölümden kurtarmaz, ömrü uzatmaz. Düşman karşısında kalmak da, insanı öldürmez, yok etmez. Ecel, ileri ve geri gitmez. İnsanın ömrü değişmez...

Ecel gelince, insanı uyandıracaklar ama o zamanki pişmanlık işe yaramayacak, rezîl olmaktan başka, ele bir şey geçmeyecektir. Dünyaya gelen herkese ölüm yaklaşıyor. Âhiretin çeşit çeşit azâbları, insanları bekliyor. İnsan öldüğü zaman, kıyâmeti kopmuş demektir. Ölüm uyandırmadan ve iş iştenden geçmeden önce uyanmalı, Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını öğrenip, şu birkaç günlük ömrü, bunlara uygun geçirmeli, âhiretin azâblarından kurtulmaya çalışmalıdır. Tahrîm süresinin 6. âyetinde meâlen; **(Ey iman edenler, kendinizi ve çocuklarınızı öyle bir ateşten koruyun ki, onun tutuşturucusu insanlarla taşlardır)** buyuruldu.

Her insanın, Azrâil aleyhisselâmın gelip cânını zorla alacağı, ecel arslanı pençesini takacağı, can verme acılarının başına geleceği, şeytânın, imanını çalmak için kastededeceği, dostlarının, vah vah öldü, siz sağ olun, diye evlâdına tâziye edecekleri vakti düşünmesi lâzımdır. İmâm-ı rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Ömür, her ân geçmekte, ecel ise yaklaşmaktadır. Kazanç zamanı geçip gidiyor. Her geçen an, ömrümüzü azaltmakta, ecel zamanını yaklaştırmaktadır. Bugün aklımızı başımıza toplamazsak, yarın âh etmekten ve pişmanlıktan başka elimize bir şey geçmez. Bu birkaç günlük sağlık zamanında, İslâmiyete uygun yaşamaya çalışmalıyız! Ancak böylece kurtulmamız umulur. Dünya hayâtı, iş yapacak zamandır. Keyif yapacak, eğlenecek zaman ileride gelmektedir. Orada yani âhirette, dünyada yapılan işlerin karşılığı ele geçecektir. İş zamanını eğlence ile geçirmek, çiftçinin tohum ekmemesi ve mahsûl almaması gibidir.”

Netice olarak, İmâm-ı Gazâlî hazretlerinin, nefsine, aslında hepimize hitaben buyurduğu gibi:

“Ey nefsim! Ecel sana yaklaşmakta, Cennet ve Cehennemden biri, seni beklemektedir. Ecelinin, bugün gelmeyeceği ne mâlûm? Bugün gelmezse, bir gün elbette gelecek. Başına gelecek şeyi, geldi bil! Çünkü ölüm, kimseye vakit tâyin etmemiş, gece veya gündüz, çabuk yâhut geç, yazın veya kışın gelirim dememiştir. Herkese ânsızın gelir ve hiç ummadığı zamanda gelir. İşte ona hâzırlanmadın ise, bundan daha büyük ahmaklık olur mu?”

Büyük küçük göçüyor, giden geri gelmiyor
19.05.2014

İnsan için bu dünya, bir konaktır. Gölge gibi, yavaş yavaş çekilmekte, geçip gitmektedir. Hadis-i şerifte; **(İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar)** buyuruldu.

Dünya hayâtı, rüyâ gibidir. Ölüm uyandırıp, rüyâ bitecek, hakikî hayât başlayacaktır. Müslümanın ölümü, hayâttır, hem de, sonsuz hayât! İnsan, ölümü istemez, hâlbuki ölüm, fitneden hayırlıdır. İnsan yaşamayı sever, hâlbuki ölüm, ona hayırlıdır.

Muhammed Ma'sûm hazretleri buyuruyor ki:

“Ne yazık ki, ömür bitti, amel ise, hiç yok. Dünyanın vefâsızlığı açıkça meydandadır. Fitneler, musîbetler peş peşe gelmektedir. Dostlar vefât edip, göçüp gittiler. Buna rağmen bizde, gafletten uyanmak, gidenleri hatırlamak, günahlara tövbe etmek ve Allahü teâlâyâ sığınıp yalvarmak yok. Gaflet ve isyân ile geçen günler artmaktadır. Bu nasıl imandır ve ne şekil bir Müslümanlıktır. Ne kitâp ve sünneti kabul ederler ve ne açık işâretlerin görülmesinden ibret alırlar. İyi düşünmelidir ki, eski dostlara ne oldu ve nereye gittiler. O dostlardan hiçbir eser kalmadı. Yaz harmanı gibi, yokluk rüzgârı, onların nişânını dahî bırakmadı. Öyleyse bizim gibi geri kalanlara lâzım olan şey, şu birkaç günlük ömrü, gaflet ile zâyî eylememektir.”

Tâbiînin büyüklerinden olan Hasan-ı Basrî hazretleri, Allah korkusu ile çok ağladı. Bir defâsında dostlarından birinin cenâzesinde bulunur ve cenâze defnedilince kabir başında ağlayıp, çok gözyaşı döker. Sonra orada bulunanlara hitaben buyurur ki:

“Ey Müslümanlar! Kabir dünya konaklarının sonu, âhiret menzîlinin ilkidir. Mâdemki hepimiz ölüp kabre gireceğiz, o halde nasıl zevk, safâyâ dalıp, gezebiliriz. İman ehlinde olanlar kaygılı uyanır, kaygılı akşamlar. Bunlar iki korku arasındadır. Biri geçmiş bir günah ki, Allahü teâlâ tarafından nasıl karşılanacağı belli değildir. Diğer kalan bir ömür ki, devamı müddetince hangi tehlikelerle karşılaşılacağı belli değildir. Sonunda ölüme varacağını bilen, kıyâmette kalkılacağına inanan, kalkınca Allahü teâlânın huzûruna çıkacağına kânî olan kişiye gereken şey, üzüntü ve endişe içinde olmaktır.”

Netice olarak, Peygamber efendimizden önce yaşamış olan Kus bin Saîde'nin söylediği gibi: “Önce gelip geçenlerde bize ibret alacak şey çoktur. Ölüm ırmağının girecek yerleri var ama, çıkacak yeri yoktur. Büyük küçük hep göçüp gidiyor. Giden geri gelmiyor. Kat'iyetle anladım ki, herkesin başına gelen benim de başıma gelecek, ben de öleceğim.”

İnsan, sevdiğine itâat eder
20.05.2014

“Bir kimseyi, Allah sevgisi kaplayarak, başka hiçbir şeyin sevgisi kalmayınca ve Allah sevgisi, bütün bu sevgilerin yerine yerleşince, o kimsenin kötü huyları yok olur...”

Kalb, muhabbet, sevgi yeridir. Kalbde, yâ dünya sevgisi, yâhut Allah sevgisi bulunur. Kalb, sevgilisi ile berâber olmaktadır. **(İnsan, sevdiği ile berâber olur)** hadis-i şerifi bunu bildirmektedir. Bir Müslüman, Allahü teâlânın isimlerini ve sıfatlarını sevdi ise, onlarla berâber olur. Muhammed Pârisâ hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanı Allahü teâlâdan uzaklaştıran perdelerin en zararlısı, kalbin karması, hasta olması, yani dünya sevgisinin kalbe yerleşmesidir. Bu sevgi, kötü arkadaşlardan ve lüzumsuz şeyler seyretmekten hâsıl olur. Çok uğraşarak, bunları kalbden çıkarmalıdır.”

Seyyid Emîr Hamza hazretleri, talebelerine nasihat olarak buyurur ki:

“Elinizden geldiği kadar hiçbir mahlûka hakâret gözü ile bakmayın. Çünkü o, Allahü teâlânın katında sizden daha makbûl olabilir. Birbirinizi çok seviniz. Sevdiğiniz kimse, Allahü teâlânın dostlarından biri olabilir. Buna çok dikkat ve gayret ediniz. Kimseye dünyalık için tâzim, hürmet etmeyiniz ki, dîninizi dünya uğruna gitmesin. Zîrâ, dünyanın Allahü teâlâ katında hiç değeri yoktur. Dünyayı yani haramları, günahları sevmek aşağılıktır ve her şeyden aşağıdır. Dîninizi dünyaya fedâ etmeyiniz. Dînini başkalarının dünyası için satan ve bu yüzden Allahü teâlânın rahmetinden mahrum kalan kimseden daha cahili yoktur. Böyle kimse, hem dünyada, hem de âhirette zavallıdır... Allahü teâlânın râzı olmasını düşünmeyip de insanların rızasını düşünen, onların râzı olmasını arayan kimse, Allahü teâlânın gadâbını istemiş olur. Allahü teâlâ, insanları da ona karşı gadâblandırır. Allahü teâlânın kendisinden râzı olmasını isteyip, insanların râzı olmasına bakmayan kimseden Allahü teâlâ râzı olur. İnsanları da ondan râzı ve hoşnûd kılar... Birisi size düşmanlık ederse, onunla meşgûl olmayınız. Çünkü husumetin, düşmanlığın sonu gelmez. Allah korusun, bu uğurda dîninizi elden çıkabilir! İnsanların sevgisine de aldanmayınız! Zîrâ bu sevgileri devamlı değildir. İnsanların elinde olana tamâh etmeyiniz. Allahü teâlânın size verdiği kanâat ediniz. Çünkü tamâhkâr, dâimâ sıkıntı ve üzüntü içinde olur. Kanâat eden de, her zaman neşeli ve rahattır.”

Netice olarak, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Bir kimseyi, Allah sevgisi kaplayarak, başka hiçbir şeyin sevgisi kalmayınca ve Allah sevgisi, bütün bu sevgilerin yerine yerleşince, o kimsenin aşağı sıfatları ve bütün kötü huyları yok olur. Çünkü sevmek, sevgiliye, itâat etmeyi ister. Sevgi son haddini bulunca, itâat da tamâm olur.”

Mi'râc, rûh ve beden iledir

25.05.2014

Peygamber efendimiz, 52 yaşında iken, Receb ayının 27. gecesinde Mekke'den Kudüs'e ve oradan göklere götürülüp getirildi. Bu yolculuğuna "Mi'râc" denir. Resûlullah efendimizin fiili mu'cizeleri çoktur. Bu mu'cizelerden birisi de, Mi'râc mu'cizesidir. Mi'râc, hem rûh, hem de beden ile olmuştur. İsrâ sûresinin ilk âyet-i kerimesinde meâlen; **(Kulumu gece Mescid-i haramdan Mescid-i Aksâ'ya götürdüm)** buyurulmaktadır. Kul, insana denir. Rûha veya insanın bir hâline kul denmez.

Filistin, Arabistân'a, başka memleketlerden daha yakın olduğu için, **(En yakın yer)** buyuruldu. Mescid-i Aksâ o zaman yeryüzünde bulunan mescitler arasında, Mekke'ye en uzak olanı idi. Bunun için, **(En uzak mescid)** buyuruldu...

Namaz, önceden Mescid-i Aksâ'ya karşı kılınırdı. Kudüs'te mescid olmasaydı, oraya karşı namaz kılmak emrolunur mu ve Resûlullah efendimiz, Kudüs'te Mescid-i Aksâ'da namaz kıldım der mi idi? Mi'râca inanmayanlar, Resûlullah efendimizin bedeni ile Kudüs'e ve göklere götürüldüğünü kavrayamadığı için inanamıyorlar. Eğer Mi'râc, rüyâda olsaydı, müşrikler, buna bir şey demezlerdi. Resûlullah efendimiz; **(Beden ile gittim)** buyurduğu için inanmadılar. Abdülhak Dehlevî hazretleri, Medâric-ün-nübüvve kitâbında buyuruyor ki:

"Allahü teâlânın Muhammed aleyhisselâma olan ihsanlarından biri de, Onu Mi'râca çıkarmasıdır. Resûlullahın Mekke'den Mescid-i Aksâ'ya götürüldüğü, Kur'ân-ı kerimde açıkça bildiriliyor. Buna inanmayan kâfir olur. Mescid-i Aksâ'dan göğe çıkarıldığını meşhûr hadîsler haber veriyor. Buna inanmayan, bid'at ehli olur. Mi'râcın uyanık iken ve ceset ile olduğunu, Eshâb-ı kirâmın, Tâbiîn'in, hadîs âlimlerinin, fıkıh âlimlerinin ve kelâm âlimlerinin çoğunluğu haber vermişlerdir. Müşrikler, Mi'râca inanmadıkları ve imtihan ederek Mescid-i Aksâ'dan bilgi istedikleri için, İsrâ sûresinde, Mescid-i Aksâ'ya kadar götürüldüğü açıkça bildirildi. Bu sûrede meâlen; **(Âyetlerimi göstermek için götürdüm)** buyurulması, göklere çıkarıldığını gösteriyor. Bu sûrenin 60. âyetinde meâlen; **(Sana gösterdiğimiz rüyâyı insanlara fitne yaptık)** buyurulmaktadır. Tefsîr âlimlerinin çoğu, buradaki rüyâ kelimesinin uyanikken gece görmek için kullanıldığını bildirmişlerdir."

Netice olarak Mi'râc, rûh ve beden ile olmuştur. Resûlullah efendimizin Mekke'den Kudüs'e götürüldüğüne inanmayanın kâfir olduğu söz birliği ile bildirilmektedir. Göklere götürüldüğüne inanmayanlar ise, bid'at ehli olmaktadır.

Mi'râc, iman işidir, akıl işi değil

26.05.2014

Mi'râcı, herkes inkâr ederken veya tereddüt geçirirken Hazret-i Ebû Bekir, hemen ve tereddüt etmeden tasdik etti ve Sıddîklık makâmına yükseldi. Çünkü Mi'râcı kabul etmek, imanın başladığı yerdir...

Peygamberlik makâmı aklın ve düşüncenin dışındadır, üstündedir. Aklın eremeyeceği, anlayamayacağı çok şeyler vardır ki, bunlar Peygamberlik makâmında anlaşılır. Her şey akıl ile anlaşılabilirseydi, Peygamberler gönderilmezdi. Mu'cize ve kerâmet de, akıl ile anlaşılabilir, izâh edilemez. Bunların hepsi, Allahü teâlânın sonsuz kudreti ile olmaktadır. Mi'râc da, âdet olan işlerin aksinedir. Mu'cizelerin hepsi de böyledir. Bu sebeple imanı olanların, Mi'râc mu'cizesine inanması lâzımdır. Hazret-i Ebû Bekir, Allahü teâlânın sonsuz kudretini ve Peygamber efendimizin de, Onun Peygamberi olduğunu iyi anladığı için, Mi'râcı, herkes inkâr ederken veya tereddüt geçirirken o, hemen ve tereddüt etmeden tasdik etti ve Sıddîklık makâmına yükseldi. Çünkü Mi'râcı kabul etmek, inanmak, aklın bittiği ve imanın başladığı yerdir.

Resûlullah efendimiz, Mekke-i mükerremeden Sidre-tül-müntehâya kadar, Cebrâîl aleyhisselâm ile birlikte gitti ve Sidrede şaşılacak çok şeyler gördü. Cennetteki ni'metleri, Cehennemdeki azâbları gördü. Hadis-i şerifte; **(Mi'râc gecesini göğe götürülürken insanlar gördüm. Ateşten makaslarla dudaklarını kesiyorlar. Bunların kim olduklarını Cebrâîl'e sordum. Ümmetinin hatiplerinden, vâizlerinden, kendilerinin yapmadıklarını yapınız diyenlerdir dedi)** buyuruldu.

Resûlullah efendimiz, cenâb-ı Hakkın cemâlini görmek arzusundan ve zevkinden, Cennetteki ni'metlerin hiçbirine bakmadı. Sidreden ileriye, yalnız olarak, nûrlar arasında ilerledi. Zamansız ve

mekânsız olarak, âhirette Allahü teâlânın görüleceği gibi, anlaşılamayan ve anlatılamayan bir hâlde, Allahü teâlâyı gördü.

Peygamber efendimize mi'râc gecesi, Cennette nasîb olan rü'yet şerefi dünyaya indikten sonra, dünyanın hâline uygun olarak, kendisine yalnız namazda müyesser olmuştur. Peygamber efendimiz; **(Namazda, kul ile Allahü teâlâ arasındaki perdeler kalkar)** buyurmuştur.

Bir kimse, Peygamber efendimize uyararak, şartlarını gözeterek namaz kılsa, Resûlullah efendimiz gibi, Allahü teâlâyı yaklaştıran makâmlarda yükselir. Bu sebeple her Müslümanın, bunları düşünerek, namazı şartlarına uygun olarak kılmaya dikkat etmesi lâzımdır. Çünkü namaz, mü'minin mi'râcıdır.

Netice olarak, bütün bunların bir kısmı âyet-i kerimelerle, bir kısmı da hadis-i şeriflerle haber verilmiştir. Hepsine inanmak vâcib değil ise de, Ehl-i sünnet âlimleri bildirdiği için, bu haberleri kabul etmeyen, Ehl-i sünnetten ayrılmış olur. Âyet-i kerimeye veya hadis-i şeriflere inanmayan ise, kâfir olur.

Namaz, mü'minin mi'râcıdır
27.05.2014

Namaz, dünyadan âhirete yükselten bir merdiven gibidir. Namazda sanki dünyadan çıkıp, âhirete gidilir ve âhirette kavuşulacak olan şeylerden haz, zevk alınır...

İmandan sonra, en kıymetli ibadet, namazdır. İman gibi, onun da güzelliği, kendindendir. Başka ibadetlerin güzelliği ise, kendilerinden değildir. Peygamber efendimiz rahatını, huzurunu, namaz kılmakta bilirdi. Hadis-i şerifte; **(Allah ile kul arasındaki perdeler, ancak namazda kaldırılır)** buyuruldu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

"Namaz, bütün ibadetleri kendisinde toplamıştır. İslâmın beşte bir parçası ise de, bu toplayıcılığından dolayı, yalnız başına, Müslümanlık demek olmuştur. İnsanı Allahü teâlânın sevgisine kavuşturacak işlerin birincisi olmuştur. Âlemlerin efendisine Mi'râc gecesi, Cennette nasîb olan rü'yet şerefi, dünyaya indikten sonra, dünyanın hâline uygun olarak kendisine yalnız namazda müyesser olmuştur. Bunun içindir ki; **(Namaz mü'minlerin mi'râcıdır)** buyurmuştur. Onun yolunda, tâm izinde giden büyüklere, o rü'yet devletinden, bu dünyada büyük pay, namazda olmaktadır. Namaz, üzüntülü rûhlara lezzet vericidir. Namaz, hastaların, rahat vericisidir. Rûhun gıdâsı, kalbin şifâsı namazdır. **(Ey Bilâl, beni ferâhlendir!)** diye ezân okumasını emir buyuran hadis-i şerif, bunu göstermekte, **(Namaz, kalbimin neşesi, gözümün bebeğidir)** hadis-i şerifi, bu arzuya işâret etmektedir. Namazın hakikatini anlamış olan bir kimse, namaza durunca, sanki, bu dünyadan çıkıp âhiret hayâtına girer ve âhirete mahsûs olan ni'metlerden bir şeye kavuşur. Bu ni'met, yalnız bu ümmete mahsûstur."

Hazret-i Alî, namaza durduğu zaman, bütün âlem altüst olsa, hiç haberi olmazdı. Bir harpte, mübârek ayağına ok saplanmış ve okun demir kısmı kemiğe girmişti. Bunu çıkartmak için, kendisinin bayılması gerektiği söylenince; "Bayıltmaya gerek yok, ben namaza durduktan sonra çıkarırsınız" cevabını vermiştir. Nitekim kendisi namaza durunca, cerrâh, o demir parçasını çıkartır ve yarayı sarar. Hazret-i Alî; "Ben o demir parçasını çıkardığınızı hissetmedim" buyurur...

Muhammed Ma'sûm hazretleri; "Namaz, dînin direğidir, mü'minin mi'râcıdır. O hâlde, onu iyi kılmaya gayret etmelidir" buyurmuştur.

Netice olarak namaz, mü'minin mi'râcıdır. Yani namaz, dünyadan âhirete yükselten bir merdiven gibidir. Namazda sanki dünyadan çıkıp, âhirete gidilir ve âhirette kavuşulacak olan şeylerden haz, zevk alınır. Mi'râc gecesinde Peygamber efendimize ihsan olunan ni'metler, bu dünyada, Onun ümmetine yalnız namazda tattırılmaktadır. Emredilen farz ibadetlerin en üstünü, en yükseği namazdır. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Namaz, mü'minin mi'râcıdır.)

Tevekkül, çalışmamak değildir
01.06.2014

Tevekkül, kendisine, kabiliyetine ve sermayesine güvenmemektir. Bunun alâmeti de, sermaye elden giderse, kalbinin hiç sıkılmaması, rızından ümit kesmemesidir...

Tevekkül, kalbin yapacağı bir iştir ve imandan meydâna gelir. Çok kimse, tevekkülü, her işi olurluna bırakıp, kendi irâdesiyle bir şeyi yapmamak, para kazanmak için uğraşmamak, tasarruf yapmamak, yılandan, arslandan, zehirden sakınmamak, hasta olunca ilâç içmemek, dîni, İslâmiyeti öğrenmemek sanır. Din cahilleri, tevekküle, kanâat etmeye, böyle manâ vererek, İslâmiyet tembelliktir, din afyondur, diyor ve İslâmiyete hücum ediyorlar. Tevekkülü böyle düşünmek yanlıştır, İslâmiyete uygun değildir. Tevekkül etmek, çalışmamak demek değildir. Hazret-i Ebû Bekir, her işinde tevekkül sahibi idi. Halîfe seçildiği zaman, çarşıda kumaş satıyordu. Kendisine;

-Yâ Halîfe, devlet idare ederken, ticaret yapmak uygun olur mu? dediklerinde;

-Çoluk çocuğuma bakmazsam, millete nasıl bakarım? buyurdu.

Bunun üzerine, halîfeye Beyt-ül-mâldan aylık vermeyi uygun buldular. Bundan sonra, her sâat, millet işleri ile uğraştı. Kendisi tevekkül edenlerin en yükseği iken, ticaret ederdi. Fakat, para kazanmayı düşünmezdi. Kazancını sermayesinden, çalışmasından bilmez, Hak teâlâdan bilirdi. Malını, din kardeşlerinin malından daha çok sevmezdi.

Ebû Ca'fer-i Haddâd hazretleri, Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerinin hocası idi ve çok tevekkül ederdi. Yirmi sene, tevekkül ettiğini, kimseye belli etmemiştir. Her gün, pazarda bir dînâr kazanır hepsini fakirlere sadaka verirdi. Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri onun karşısında tevekkülden konuşmaz ve; "Onun yanında, Onda bulunan şeyden konuşmaya utanırdım" buyururdu.

Tevekkülün esası, insanlardan bir şey beklememek, sebeplere güvenmemek, her şeyi, yalnız Allahü teâlâdan beklemektir. İbrâhîm-i Havvâs hazretleri buyuruyor ki:

"Hızır aleyhisselâmı gördüm. Benimle arkadaşlık etmek istedi. Ben istemedim. Kalbimin ona güvenerek, tevekkülümün azalmasından korktum."

Ahmed ibni Hanbel hazretleri, bir işçi tutmuştu. Talebesine;

-İşçiye, gündeliğinden fazla bir şey ver dedi. İşçi, almadı. İşçi gidince, talebesine;

-Arkasından gidip, o şeyi ver! Şimdi alır dedi. Talebe, sebebini sorduğunda;

-O zaman, bir şey vereceğimizi kalbi umuyordu. Onun için almadı. Şimdi, giderken hiç ümidi kalmadığı için, alması, tevekkülüne zarar vermez dedi.

Netice olarak tevekkül, kendisine, kabiliyetine ve sermayesine güvenmemektir. Bunun alâmeti de, sermaye elden giderse, kalbinin hiç sıkılmaması, rızından ümit kesmemesidir. Çünkü Allahü teâlâyâ güvenen bir kimse, cenâb-ı Hakkın Rezzâk olduğunu, bütün yarattıklarına ve kendisine de hiç ummadığı bir yerden rızık göndereceğini bilir.

Tevekkül için, kuvvetli iman lâzımdır
02.06.2014

Tevekkül, kalbde hâsıl olan bir hâldir ve Allahü teâlânın lütuf ve ihsanının pekçok olduğuna iman etmekle hâsıl olur. Bu hâl, kalbin vekîle itimat etmesi, güvenmesi, Ona inanması, Onunla rahat etmesidir. Böyle bir insan, dünya malına gönül bağlamaz, dünya işlerinin bozulmasından üzülmez. Allahü teâlânın, rızık göndereceğine güvenir.

Bir kimseye iftira edip, mahkemeye verseler, bu kimse de kendine bir avukat tutsa, üç şeyde avukata güvenirse, bu kimsenin kalbi rahat olur. Biri, avukatın, iftirayı, hileyi iyi bilmesi. İkincisi, bildiğini iyi anlatmak için doğruyu söylemekten çekinmemesi. Üçüncüsü, avukatın, buna acıyıp, hakkı kurtarmaya cândan uğraşmasıdır. Avukatına, böyle inanır, güvenirse, kendisi ayrıca uğraşmaz. Âl-i İmrân sûresinin 173. âyet-i kerimesinin; **(Allahü teâlâ bize yetişir. O, çok iyi vekîldir)** meâlini iyi anlayıp, herşeyi Allahü teâlâ yapar. Ondak başkası birşey yapamaz diyen, ilminde, kudretinde noksan, kusur olmadığına ve rahmetinin, iyiliğinin sonsuz, çok olduğuna inanan bir kimse, Allahü teâlâyâ itimat ederek tedbire, sebeplere güvenmez. Rızık takdîr edilmiş, ayrılmıştır, vakti gelince bana yetişir, bana, kendi büyüklüğüne, merhametine yakışacak işleri yapar der. Bazı kimseler, buna inanır ammâ, içinde

bir korku, bir ümitsizlik bulunur. Çok kimse vardır ki, birşeye iman eder, inanırlarsa da, tabiatleri, imanlarına uymayıp, evhâm ve hayâllere uyar. Hatta bu hayâllerin yanlış olduğunu bildiği hâlde, yine bunlara tâbi olur. Mesela, tatlı yerken, başka biri tatlıyı pis birşeye benzetirse yiyemez. Bu sözün yanlış olduğunu, pislğe benzemediğini bildiği hâlde, yine yiyemez. Bazısı, ölü bulunan odada, yalnız yatamaz. Ölü'nün taş gibi olup hareket edemeyeceğini bildiği hâlde, yatamaz.

Netice olarak, tevekkül için, hem kuvvetli iman, hem de kuvvetli kalb lâzımdır. Böylece, kalbinde şübhe kalmaz. İtimat ve rahatlık tam olmadıkça, tevekkül tam olmaz. Çünkü tevekkül, kalbin, her işte, Allahü teâlâyâ itimat etmesi, güvenmesi demektir. İbrâhîm aleyhisselâmın imanı, yakîni tam idi. Fakat kalbinin rahat etmesi için; **(Yâ Rabbî! Ölüleri nasıl diriltiyorsun? Bana göster!)** dedi. Sûre-i Bekarada 260. âyet-i kerimede bildirdiği gibi; **(İnanmadın mı?)** buyurulduktan; **(İnandım. Fakat kalbim rahat etmek için istedim)** dedi. Kalbinde yakîn vardı. Fakat, kalbinin, sükûnet, rahatlık bulmasını istedi. Çünkü kalbin rahat etmesi, önce his ve hayâle bağlı olup, sonra kalb de, yakîne tâbi olur ve artık açıktan gormeye muhtâç olmaz.

Belki hakkımızda hayırlısı budur
03.06.2014

Allahü teâlânın işlerinin faydasını, insanlar anlayamayabilir. Fakat, en faydalı, en iyi şeklin, Onun yarattığı şekil olduğuna ve takdirine inanmak lâzımdır.

Tevekkülün temeli olan iman, Allahü teâlânın rahîm, hakim, latîf olduğuna inanmaktır. Onun inâyeti, şefkati, karıncadan insana kadar, her mahlûka yetişir. Kullarına olan merhameti, iyiliği, bir ananın, yavrusuna olan merhametinden daha çoktur. Lutfu, merhameti o kadar çoktur ki, dünyayı ve dünyada olan her şeyi en iyi şekilde yaratmıştır. Bundan daha iyisi mümkün değildir. Rahmetinden, lutfundan hiçbir mahlûku mahrum bırakmamıştır. Yeryüzündeki akıl sahiplerinin hepsi bir araya gelip araştırırsa, Onun yarattığı herhangi birşeyin, daha uygun, daha iyi bir şeklini bulamaz. Herşeyin, olması gerektiği gibi yaratılmış olduğunu anlarlar. Çirkin yaratılan birşeyin, en uygun şekli, çirkin olmasıdır. Çirkin olmasa noksanlık olur, yersiz olurdu. Çünkü çirkinlik olmasaydı, güzelliğin kıymetini kimse bilemez, güzellik tatlı olmazdı. Kusurlu şeyler olmasaydı, kusursuz şeylerin kıymeti bilinmez, kusursuzluk tatlı olmazdı. Allahü teâlânın işlerinin faydasını, insanlar anlayamayabilir. Fakat, en faydalı, en iyi şeklin, Onun yarattığı şekil olduğuna ve takdirine inanmak lâzımdır. Mesrûk bin el-Ecdâ hazretleri şöyle anlatır:

“Çölde yaşayan bir bedevînin bir merkebi, bir köpeği, bir de horozu vardı. Horoz kendilerini sabah namazı için uyandırır, köpek bekçilik yapar, merkeb de su ve çadırlarını taşırdı. Fakat bu bedevi son derece tevekkül eden ve her şeyi hayra yoran bir kimseydi. Bir gün tilki horozunu çaldı. Âile fertleri buna üzüldürken o;

-Belki hakkımızda hayırlısı budur dedi. Bir müddet sonra kurt merkebinin parçaladı. Yine çocuk çocuğu üzüldürken;

-Belki hayırlısı budur dedi. Bir müddet sonra köpek de öldü. Adam yine;

-Belki hakkımızda hayırlısı budur dedi.

Bir gün sabahleyin baktılar ki, etraflarındaki komşular eşkıyâlar tarafından esir alınıp götürülmüşler. Çünkü gece onların hayvanları gürültü yaparak yerlerini belli edince, eşkıyalar bunların yerlerini kolayca tesbit etmişler. Fakat bunların hayvanı olmadığı için, eşkıyalar karanlıkta bunları fark edemeyince bunlar kurtulmuş.

Demek ki bunların hakkında hayırlısı, adamın dediği gibi o hayvanların ellerinden alınması, ölmesi imiş. Allahü teâlânın gizli lütuflarını ve ihsanlarını bilen ve Ona tevekkül eden, Onun işinden râzı olur.”

Netice olarak, dünyada bulunan herşey, hastalık, kuvvetsizlik, hatta günahlar ve küfür, inkâr, yok olmak, kusur, dert ve elem, hikmetsiz, faydasız, yersiz değildir. Hepsisi, en uygun, en faydalı şekilde yaratılmış ve hepsinin bir hikmeti vardır.

Rızık için üzülmemeli
08.06.2014

Allahü teâlâ, her insanın ve her hayvanın rızkını ezelde takdîr etmiş, ayırmıştır.

Allahü teâlânın ni'metleri, ihsanları yani iyilikleri, her ân, insanların iyisine, kötüsüne, herkese gelmektedir. Herkese mal, evlât, rızık, hidayet ve daha her iyiliği fark gözetmeksizin göndermektedir. Fark, bunları kabulde, alabilmekte ve bazılarını da almamak sûretiyle, insanlardadır. Nahl sûresinin 33. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâ, kullarına zulmetmez, haksızlık etmez. Onlar, kendilerini azâba, acılara sürükleyen bozuk düşünceleri, çirkin işleri ile kendilerine zulüm ve işkence ediyorlar)** buyurulmuştur. Nitekim güneş, hem çamaşır yıkayana, hem de çamaşırlara, aynı şekilde, parlamakta iken, çamaşır yıkayanın yüzünü yakıp karartır, çamaşırları ise beyazlatır. Bir hadis-i şerifte; **(Bir kimse, Allahü teâlâyâ sığınır, Allahü teâlâ, onun her işine yetişir. Hiç ummadığı yerden, ona rızık verir. Her kim, dünyaya güvenirse, onu dünyada bırakır)** buyuruldu.

Çalışmak, malı arttırır, fakat, rızıkı arttırmaz. Rızık, maâşa, mala, çalışmaya bağlı değildir. Böyle olmakla berâber, çalışmak lâzımdır. Çünkü âdet-i ilâhiyye böyledir. Hûd sûresinin 6. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Allahü teâlânın rızık vermediği, yeryüzünde bir mahlûk yoktur)** buyurulmuştur. Bazı kimseler, Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerine gelerek;

-Efendim, biz rızıkımızı arıyoruz dediklerinde;

-Nerede olduğunu biliyorsanız, orada arayınız? buyurur. Onlar;

-Allahü teâlâdan istiyoruz dediklerinde;

-Eğer sizi unutmuş sanıyorsanız, hatırlatınız! buyurur.

-Tevekkül ediyoruz, bakalım ne gönderecek? dediklerinde;

-İmtihan ederek, deneyerek tevekkül etmek, imanda şüphe bulunmasını gösterir buyurur.

-O hâlde ne yapalım? dediklerinde;

-Emrettiği için çalışmalı, rızık için üzülmemeli, tedbirlerin arkasında koşmamalıdır. Rızık için Allahü teâlânın verdiği söze güvenmelidir. Emrine uyarak çalışanı, rızıkına ulaştırır buyurur.

Netice olarak Allahü teâlâ, her insanın ve her hayvanın rızkını ezelde takdîr etmiş, ayırmıştır. İnsanların ve hayvanların ecelleri ve nefeslerinin sayısı belli olduğu gibi, her insanın bedeninin ve rûhunun rızıkları da bellidir. Rızık hiç değişmez, azalmaz ve çoğalmaz. Kimse kimsenin rızkını yiyemez. Kimse kendi rızkını yemeden, bitirmeden ölmez. Bir kimse, Allahü teâlâ emrettiği için çalışır, rızkını helâl yoldan ararsa, ezelde belli olan rızıkına kavuşur. Bu rızık, ona bereketli olur, çalışmaları için de sevap kazanır. Eğer, rızkını haram yerlerde ararsa, yine ezelde ayrılmış olan rızıkta kavuşur. Bu rızık ona bereketsiz olur, kazandığı günahlar da, onu felâketlere sürükler.

Fakir, muhtâç kalırsam hiç üzülmem
09.06.2014

Rızık, mala, mülke bağlı değildir. Dolayısı ile bunların elden çıkmasına da üzülmemelidir. Allahü teâlâyâ karşı böyle itimat edebilmek, güvenmek kolay değildir.

İnsanın rızıkı değişmez, azalmaz, çoğalmaz ve zamanından geri kalmaz. İnsan, rızkını aradığı gibi, rızık da, sahibini arar. Çok fakirler vardır ki, zenginlerden daha iyi, daha mesût yaşar. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâ, insanları yaratırken, ecellerini, ömürlerini ve rızıklarını takdîr etmiştir)** buyuruldu. Şunu da iyi bilmelidir ki, hîle ile rızık artmaz. Belki, malın bereketi gider. Hîle ile azar azar biriktirilen şeyler, ânsızın gelen bir felâketle, birden bire giderek geride yalnız günahları kalır. Nitekim bir sütçü, sattığı süte su katarmış. Birgün, ânsızın sel gelip, ineğini alıp götürmüş. Adam şaşkın bir hâlde düşünürken, çocuğu;

-Babacığım, süte kattığımız sular birikerek, gelip ineği götürdü demiştir.

Rızık, mala, mülke bağlı değildir. Dolayısı ile bunların elden çıkmasına da üzülmemelidir. Gerçi bir kimsenin bütün malı çalınır veya felâkete uğrayıp da, kalbinin hiç değişmemesi, herkesin yapacağı bir şey değildir. Allahü teâlâya karşı böyle itimat edebilmek, güvenmek kolay değildir. Zaten böyleleri pek az bulunur ise de, yok değildir. Böyle bir tevekküle kavuşmak için, Allahü teâlânın rahmet ve ihsanının sonsuzluğuna, kudretinin kemâl üzere olduğuna, kalbin tam inanması, yakîn hâsıl etmesi lâzımdır. Birçok kimseye sermayesiz rızık gönderdiğini, birçok sermayenin de, felâkete sebep olduğunu düşünmelidir. Kendi sermayesinin elinden gitmesinin, hayırlı olduğunu bilmelidir. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

(Bir kimse geceyi, yarın yapacağı işleri düşünmekle geçirir. Hâlbuki o iş, bu kimsenin felâketine sebep olacaktır. Allahü teâlâ, bu kuluna acıyıp, o işi yaptırmaz. O ise, iş olmadığı için, üzülür. Bu işim neden olmuyor, kim yaptırmıyor, bana kim düşmanlık ediyor diye arkadaşlarına kötü gözle bakmaya başlar. Hâlbuki, Allahü teâlâ, ona merhamet ederek felâketten korumuştur.)

Ahmed Siyâhî hazretleri oğluna şöyle nasîhatta bulunur:

“Ey oğlum, âlimlere hürmet et. Vicdanın, için temiz olsun, cömert ve güleryüzlü ol. Başkalarına ihsan ve iyilikte bulun. Allahü teâlânın yarattıklarına eziyet ve sıkıntı verme. Arkadaşlarının hata ve kusurlarını affet, görmemezlikten gel. Büyük, küçük herkese nasihat eyle, hırs ve tamâhı terk eyle. Bütün ihtiyaçlarında Allahü teâlâya tevekkül et, güven. Çünkü Allahü teâlâ, kendisine sığınanları mahrum etmez.”

Netice olarak, hazret-i Ömerin buyurduğu gibi:

“Yarın fakir, muhtâç kalırsam hiç üzülmem. Zengin olmayı da, hiç düşünmem. Çünkü hangisinin benim için hayırlı olacağını bilmem.”

Her durumda, Allahü teâlâya güvenmek
10.06.2014

Allahü teâlânın takdîrine râzı olmak, Ona tevekkül etmek, güvenmektir. Tevekkül, bütün işleri Allahü teâlâya ısmarlamak, bir işe başlarken Ona güvenmektir.

Kalbin, her işte, Allahü teâlâya itimât etmesine, güvenmesine, tevekkül denir. Şecâ'atin, kahramanlığın temeli de, Allahü teâlânın takdîrine râzı olmak, Ona tevekkül etmek, güvenmektir. Tevekkül, bütün işleri Allahü teâlâya ısmarlamak, bir işe başlarken Ona güvenmektir. Ebû Muhammed Râşî hazretleri buyuruyor ki:

“Kendin ile Allahü teâlâ arasında en büyük engel, hep kendi menfâatini düşünmek ve kendin gibi, bir âcize güvenmektir. Sofîlik, istediğin her yere gidebilmek, bulutların gölgesinde rahat etmek ve herkesten hürmet görmek değildir. Her hâlinde, Allahü teâlâya güvenmektir.”

Ebû Hamza Bağdâdî hazretleri bir gece yolculuğa çıkar. Gece yarısından sonra uyku bastırır ve yol kenarındaki içi boş bir kuyuya düşer. Etrâfına bakınır fakat çıkabilecek durumda değildir. Tevekkül üzere kuyunun içinde oturur. O sırada kuyunun başına iki kişi gelir ve biri diğerine;

-Bu kuyuyu böyle açık bırakmamız uygun olmaz. Onu dolduralım der. Diğeri ise;

-Bu kuyuyu dolduramayız ancak bunun ağzını kapatalım der. Onlar böyle konuşurken Ebû Hamza Bağdâdî hazretleri, ben buradayım demek ister ama o ânda kalbine; “Allahü teâlâya tevekkül ettiğin hâlde, Onu başkasına şikâyet mi ediyorsun?” diye bir düşünce gelir. Bunun üzerine susar. Gelenler kuyunun ağzını kapatıp giderler. Ebû Hamza Bağdâdî hazretleri, bir gün ve gece kuyuda kaldıktan sonra, yırtıcı bir hayvan kuyunun ağzını açar ayağını uzatır, o da hayvanın ayağına yapışıp kuyunun dışına çıkar. O sırada; “Ey Ebû Hamza! Korktuğun yerden, korktuğun şeyle kurtarıldın” diye bir ses işittir.

Bir gün, Ebû Ali Dekkâk hazretlerinin meclisine bir kimse tevekkülün ne olduğunu sormak için gelir. Fakat bu kimse, içeri girince Ebû Ali Dekkâk hazretlerinin başında çok kıymetli bir sarık olduğunu görür ve gönlü o sarığa meyleder. Bu sırada Ebû Ali Dekkâk hazretleri gelen kimseye dönüp;

-Tevekkül, Allahü teâlâya itimat etmek, güvenmektir. Onun, bunun sarığına tamah etmemek, göz dikmemektir buyurur ve sarığını çıkartıp o kimseye hediye eder.

Netice olarak, Allahü teâlânın merhametine, ihsanına itimât etmeli, emrettiklerini yapmalı ve yasak ettiklerinden de sakınmalıdır. Ebû Yâkûb Nehrecûrî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Gerçek tevekkül sahibi, her şeyi Allahü teâlâdan bekler, başkasına eziyet ve sıkıntı vermez. Başına gelen belâ ve musîbetlerden dolayı kimseden şikâyetçi olmaz. Mahrum kaldığı şeyler sebebiyle de kimseyi kötülemez. Çünkü o, hayrın da, şerrin de, Allahü teâlâdan olduğuna iman etmiştir.”

Nimetlerin en büyüğü, imandır **15.06.2014**

İman etmek için vergi vermek, mal ödemek, yük taşımak, ibadet zahmeti çekmek, zevkli tatlı şeylerden kaçınmak gibi sıkıntılara katlanmak lâzım değildir...

Allahü teâlâ, sonsuz merhametinden dolayı, Peygamberler göndererek, inanılması lâzım olan şeyleri, kullarına bildirdi. İman, Peygamberin bildirdiklerini tasdik etmek demektir. Allahü teâlâ, insanlara büyük nimet olarak, Peygamberleri gönderip imanı bildirdi. İman etmek için, bir yere para vermek, mal vermek, zor bir iş yapmak, birisinden izin almak gibi, hiçbir şey yapmak lâzım değildir. Hatta, imanlı olduğunu başkasına bildirmek bile lâzım değildir. İman, altı şeyi öğrenip, bunlara kalbinden, gizlice inanmak demektir. İman eden, Allahü teâlânın emirlerine teslim olur, yani seve seve yapar ve böylece, Müslüman olur. İmâm-ı Rabbânî hazretleri; “Sonsuz ateşte yanmaya inanmayanın, buna çok az da bir ihtimâl vermesi, zannetmesi akıl icâbıdır” buyuruyor.

Sonsuz olarak ateşte yanmak ihtimâli karşısında, bunun yegâne ve katî çaresi olan, iman ni'metinden kaçınmak, ahmaklık, hem de çok büyük şaşkınlık olmaz mı? İmanı olmayan kimsenin, sonsuz olarak Cehennem ateşinde yanacağını Peygamber efendimiz haber verdi. Bu haber elbette doğrudur. Buna inanmak, Allahü teâlânın var olduğuna, bir olduğuna inanmak gibi lâzımdır. Sonsuz olarak ateşte yanmak ne demektir? Herhangi bir insan, sonsuz olarak ateşte yanmak felâketini düşünürse, korkudan aklını kaçırmaya lâzım gelir. Bu korkunç felâketten kurtulmanın çaresini arar. Bunun çaresi ise; “Allahü teâlânın var ve bir olduğuna ve Muhammed aleyhisselâmın Onun son Peygamberi olduğuna ve Onun haber verdiği şeylerin hepsinin doğru olduğuna inanmak” insanı bu sonsuz felâketten kurtarmaktadır.

“Ben bu sonsuz yanmaya inanmıyorum, bunun için böyle bir felâketten korkmuyorum, bu felâketten kurtulmak çaresini aramıyorum” diyen kimseye; “İnanmamak için elinde senedin vesîkan var mı? Hangi ilim, hangi fen inanmana mani oluyor?” dense, elbet vesîka gösteremeyecektir. Senedi, vesîkası olmayan söze ilim, fen denir mi? Buna zan ve ihtimâl denir. Milyonda, milyarda bir ihtimâli olsa da, sonsuz olarak ateşte yanmak, korkunç felâketinden sakınmak lâzım olmaz mı? Az bir aklı olan kimse bile, böyle felâketten sakınmaz mı? Sonsuz ateşte yanmak ihtimâlinden kurtulmak çaresini aramaz mı?

Netice olarak, her akıl sahibinin iman etmesi lâzımdır. İman etmek için vergi vermek, mal ödemek, yük taşımak, ibadet zahmeti çekmek, zevkli tatlı şeylerden kaçınmak gibi sıkıntılara katlanmak lâzım değildir. Yalnız kalb ile, ihlâs ile, samimi olarak inanmak kâfidir. Bu inancını inanmayanlara bildirmek de şart değildir...

İmanlı kalmak çok zordur **16.06.2014**

İmanı gideren hâlleri bilmek lâzımdır. İslâmiyetin imansızlık alâmeti dediği sözleri söyleyen ve işleri yapan, kalbinde tasdik olsa ve inandığını söylese de, imanı gider...

İman etmek kolaydır fakat imanı muhafaza etmek ve imanlı kalmak çok zordur. Bu sebeple, imanı gideren hâlleri bilmek lâzımdır. İslâmiyetin imansızlık alâmeti dediği sözleri söyleyen ve işleri yapan, kalbinde tasdik olsa ve inandığını söylese de, imanı gider. İslâmiyetin saygı gösterilmesini emrettiği şeyleri kötülemek böyledir. Bunun için, Allahü teâlâyâ lâıyk olmayan şey söyleyenin imanı gider...

Allah, Arş'tan veya gökten bize bakıyor, sen bana zulmettiğin gibi Allah da sana zulmediyor, yalan bir söze, Allah biliyor ki, doğrudur demek ve melekleri küçültücü şeyler söylemek, Kur'ân-ı kerimi, hatta bir harfini küçültücü söz söylemek, bir harfine bile inanmamak, imanı giderir.

Peygamberleri küçültücü şeyler söylemek, Kur'ân-ı kerimde isimleri bildirilen yirmi beş Peygamberden birine inanmamak, meşhûr sünnetlerden birini beğenmemek, çok iyilik yapan birisi için, Peygamberden daha iyidir, demek imanı giderir. Medine'ye giden bir kimsenin; **(Kabrim ile minberim arası, Cennet bahçelerinden bir bahçedir)** hadis-i şerifini işitince, ben minber, hasır ve kabirden başka bir şey görmedim demesi, imanını giderir. Ahirette olacak şeylerle alay etmek, imanı giderir.

Kabirdeki ve kıyâmetteki azâblara akla, fenne uygun değildir diyerek inanmamak, Cennette Allahü teâlâyı görmeye inanmamak, imanı giderir.

İslâmiyete inanmamak alâmeti olan sözlere, fen bilgilerine, din bilgilerinden daha hayırlıdır demek, namaz kılsam da kılmam da berâberdir demek, zekât vermem demek, haramdan olan mâlî fakire verip sevap beklemek, hep imanı giderir.

İslâm bilgilerine inanmamak, bunları ve din âlimlerini aşağılamak da küfür olur, imanı giderir.

Kâfir olmayı isteyen kimse, buna niyet ettiği anda kâfir olur. Küfre sebep olduklarını bilerek ve arzusu ile küfür kelimelerini söyleyen kâfir olur. Bilmeyerek söylüyorsa; âlimlerin çoğuna göre yine kâfir olur. Küfre sebep olmayan kelime söylemek isterken, şaşırarak, küfre sebep olanı söylerse kâfir olmaz. Kâfirlerin bayram günlerinde, o güne mahsûs şeylerini, onlar gibi kullanmak, bunları kâfire hediye etmek de, imanı giderir.

Netice olarak, Müslüman olmak için, nefsin de iman etmesi, emredilmemiştir. Nefsinden kalbine küfre, inkâra sebep olan şeyler gelen kimse, bunları söylemese, imanının kuvvetine alâmet olur. Küfre sebep olan şeyi kullanan kimseye kâfir dememelidir. Bir Müslümanın bir işinde veya sözünde doksandokuz küfür, inkâr ihtimâli olsa, bir tane de iman ihtimâli bulunsa, bu kimseye kâfir denilmez. Çünkü Müslümana hüsn-i zan etmek lâzımdır.

İman, amel etmekle korunur 17.06.2014

İman, bildirilen imanın şartlarına inanmakla beraber, farzların farz, haramların da haram olduğuna inanmaktır ve bu, imanın şartıdır. Emredilen tekliflerin çoğuna inanıp da, yalnız birine inanmayan, buna uymak istemeyen, Muhammed aleyhisselâma inanmamış olur. Müslüman olmak için, tekliflerin yani emir ve yasakların hepsine inanmak lâzımdır. Bir Müslüman, tekliflere yani emredilenlere inandığı hâlde, bunlara uymazsa, mesela, tembellik ederek, namaz kılmazsa, kötü arkadaşla ve nefesine uyarak, alkollü içki içerse, imanı gitmez, kâfir olmaz, günah işlemiş olur. Emredilen tekliflerden birine bile uymak istemezse yani beğenmez, hafif görürse, imanı gider. Her Müslümanın bu inceliğe dikkat etmesi, imanlarının gitmemesi için uyanık olmaları lâzımdır.

Abdullah İsfahanî hazretleri, kendisinden nasîhat isteyenlere buyurur ki:

“İlmi, ibadete zarar gelmemesi için taleb ediniz. İbadeti de, ilme zarar gelmemesi için isteyiniz. Akıllı kimse, imanını korumak için, Allahü teâlânın emir ve yasaklarında gevşeklik göstermez ve sâlih amellerde kusur etmez. Allahü teâlânın, mü'minlerin kalblerine verdiği iman, tabîatından ve nefsinin hevâsından kaynaklanan zulmetle perdelenmiştir. Bunun açılması için perdeleri ortadan kaldıracak şeye ihtiyaç vardır. Allahü teâlâ, sâlih amellerle imanı kuvvetlendirmek için, emir ve yasaklar bildirmiştir. Kökü, yakîn toprağında bitmeyen, dalları amellerle meydana gelmeyen her iman, Azrail aleyhisselâm canı almaya geldiği zamandaki şiddetli korkular karşısında, sâbit kalmaz. Böyle kişinin, sonunda imansız ölmesinden korkulur. Bu da, ancak son nefeste ve ölüm korkuları zuhûr ettiği zaman belli olur. Bu hâl meydana geldiğinde, çok az insan imanında sebât eder. Onun için akıllı kimsenin, sâlih amellerin faydasına kavuşması, Ehl-i sünnet itikâdında olması lâzımdır. Güzel ahlâk sahibi olmalıdır. Farzlar, sünnetlerle birlikte yapılmalıdır. Farzların yardımcısı ve tamamlayıcısı, sünnetlerdir. Kim Kitâb ve Sünnet ilmiyle, Selef-i sâlihîn ve Ehl-i sünnet yoluna göre itikâdını düzeltmezse, çalışmaları zâyî olur, gayreti boşa gider.”

Netice olarak, iman bilgilerini, farzları ve haramları öğrenmek, bilmek farzdır. İman edip, farzları yapıp haramlardan sakınana Müslüman denir. Bunlardan biri bozuk olur veya hiç olmazsa, Müslümanlık bozuk olur. İman, muma benzer, İslâmiyetin emir ve yasakları da mum etrafındaki fener gibidir. Mum ile birlikte fener de, İslâmiyettir. Fenersiz mum çabuk söner. İmansız İslâm olamaz ve İslâm olmayınca, iman da yoktur.

Kişinin yaptığı ibadetleri beğenmesi 22.06.2014

Ucub yani kişinin kendisini ve yaptıklarını beğenmesinin zararları, âfetleri çoktur. Kibre, günahları unutmaya sebep olur. Günahlarını düşünen kimse, ibadetlerini büyük görmez.

Ucub; kişinin yaptığı ibadetleri, iyilikleri beğenerek, bunlarla övünmesi demektir ki, kötü huylardandır. Bir kimsenin yaptığı ibadetlerin, iyiliklerin kıymetini bilerek, bunların elden gitmesini düşünerek korkması, üzülmeye ucub olmaz. Yâhut, bunların Allahü teâlâdan gelen ni'metler olduğunu düşünerek, sevinmek de, ucub olmaz. Bunların Allahü teâlâdan gelen ni'metler olduğunu düşünmeyerek kendi yaptığını, kazandığını sanarak sevinmek, kendini beğenmek, ucub olur. Mevlânâ Celâleddîn Rûmî hazretlerinin oğlu Sultan Behâeddîn Veled anlatır:

"Babamla bir başa gidiyorduk. Beni bir katıra bindirdi. Kendisi, diğer talebelerle yaya gidiyordu. Ben babamın tam arkasında idim. Bir ara babam Mevlânâ hazretlerinin mübârek vücudunu, Allahü teâlânın izniyle büyük bir nûrun kapladığını gördüm. Etrâfa güneş gibi ışık saçıyordu. Hemen hatırıma, babamın büyüklüğünü inkâr edenler geldi ve; 'Böylelerine şaşıyorum, niçin kötü düşünüyorlar?' diye bir düşünce geldi. O ânda babam geriye dönerek;

-Ey Behâeddîn! Sen babanı inkâr edenleri bırak da, kendi nefsini yola getir. Sakın ucub ve kibir hastalığına yakalanmayasın. Herkes yaya yürürken, sen binek üzerindesin. Bu kadarcık gönül yüksekliği, insanı ucba, kendini beğenmeye götürür, nefsinin ve şeytanın eline düşürür, onlara hizmet ettirir, buyurdu."

Ucubun zıddına minnet denir. Minnet; ni'mete kendi eliyle, kendi çalışmasıyla kavuşmadığını, Allahü teâlânın lütfü ve ihsanı olduğunu düşünmektir. Böyle düşünmek, ucub tehlikesi olduğu zaman farz olur. Diğer zamanlarda ise müstehabdır. Abdülkerim Cîlî hazretleri buyuruyor ki:

"Sâlih kimseler iyi ameller işlediklerinde şeytan harekete geçer. Onlara işledikleri ameli güzel gösterir. Böylece onları ucba, kendini ve yaptıklarını beğenmişliğe sürükler. Sonunda hiçbir âlimin öğüt ve nasihatini dinlemezler. İblis onları bu hâle getirdikten sonra; 'Başkaları sizin ibadetinizin binde birisini yapsa kurtulur' der. Bu telkinlere kananlar, amellerini azaltırlar, istirahat yolunu tutarlar. Kendilerini yüceltirler, başkalarını hafife alırlar. Artık bu hâlleri onları peşpeşe günaha sürükler."

Netice olarak, ucub yani kişinin kendisini ve yaptıklarını beğenmesinin zararları, âfetleri çoktur. Kibre, günahları unutmaya sebep olur. Günahlarını düşünen kimse, ibadetlerini büyük görmez. İbadet yapmanın da, Allahü teâlânın lütfü, ihsanı olduğunu düşünür. Ucub sahibi, Allahü teâlânın mekrini ve azâbını da unuttur. Başkalarından istifâde etmekten mahrûm kalır. Kimse ile meşveret edemez, kimseye danışmaz olur.

Günah işleyenin boynu bükük olur 23.06.2014

Ucub sahibi yani kendini ve yaptığı iyilikleri beğenen kimse, hep ben, ben der. Her türlü sözünün kabul olunmasını ister. Halbuki günah işleyenin boynu bükük olur, tövbe edebilir...

İnsanı, kendisini ve yaptığı iyilikleri beğenmeye sürükleyen sebeplerin başında, cehâlet ve gaflet gelmektedir. Bu hâlden kurtulmak için, her şeyin Allahü teâlânın dilemesi, yaratması ile meydana geldiğini ve akıl, ilim, ibadet etmek, mâl, mevki gibi kıymetli ni'metlerin, Allahü teâlânın lütfü ve ihsanı olduklarını düşünmek lâzımdır.

Ni'met, insana faydalı olan, tatlı gelen şey demektir. Bütün ni'metleri gönderen Allahü teâlâdır. Ondaki yaratıcı ve gönderici yoktur. Eshâb-ı kirâmdan bazıları, Huneyn gazâsında, askerin çokluğunu görerek; "Artık biz hiç mağlûp olmayız, yenilmeyiz" dediler. Bu sözler Resûlullah efendimizin mübârek kulağına gelince, üzüldüler. Bunun için, harbin başlangıcında nusret-i ilâhî yetişmeyip, mağlûbiyet başladı. Sonra, Cenâb-ı Hak merhamet ederek, zafer nasîb eyledi...

Dâvut aleyhisselâm, dua ederken; (Yâ Rabbî! Evlâtlarımdan birkaçının namaz kılmadığı hiçbir gece yoktur ve oruç tutmadığı hiçbir gün geçmemiştir) demişti. Buna karşılık Allahü teâlâ; (Ben dilemeseydim, kuvvet ve imkân vermeseydim, bunların hiçbirini yapılamazdım) buyurdu.

Dâvut aleyhisselâmın bu sözü gayret-i ilâhiyyeye dokundu, târih kitâplarında yazılı olan sıkıntıların başına gelmesine sebep oldu...

Kibre, kendini büyük bilmeye sebep olan şeyler, ucba, kendini ve yaptıkları iyilikleri beğenmeye de sebep olurlar. Bunun için Allahü teâlânın ni'metlerine şükretmek, büyük bir ni'mettir. Hadis-i şerifte; **(Üç şey, insanı felâkete sürükler: Buhl, hevâ ve ucb)** buyruldu.

Buhl yani cimri olan, Allaha ve kullara karşı olan hakları, vazifeleri ödemekten mahrûm olur. Hevâsına yani nefsinin arzularına uyan ve nefsini beğenen kimse, muhakkak felâkete düçar olur. Peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde; **(Günah işlemezseniz, daha büyük günaha yakalanmanızdan korkarım. O da, ucubdur)** buyurmuşlardır.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri de; "Bütün kötülüklerin başı, kaynağı üçtür: Haset, riya, ucub. Kalbini bunlardan temizlemeye çalış!" buyurmuştur...

Netice olarak, ucub sahibi yani kendini ve yaptığı iyilikleri beğenen kimse, hep ben, ben der. Toplantılarda baş tarafta bulunmak ister. Her türlü sözünün kabul olunmasını ister. Hâlbuki günah işleyen boynu bükük olur, tövbe edebilir. Ucub sahibi ise, ilmi, ameli ile mağrûr ve egoist olur. Tövbe etmesi de güç olur. Günah işleyenlerin iniltileri, Allahü teâlâyâ, tesbîh çekenlerin övünmesinden iyi gelir. Ucbun en kötüsü, hatalarını, nefsinin hevâsını beğenmektir. Hep nefesine uyar, nasîhat kabul etmez. Başkalarını cahil sanır. Hâlbuki, kendisi çok cahildir...

Her bid'at sahibi, kendini beğenir
24.06.2014

Yanlış, bid'at olan yollardan ve kötü huylardan kurtulmak için, doğru itikadı, doğru yolu ve güzel ahlâkı bildiren ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarını ve hayatlarını okumalıdır...

Peygamber efendimizin ve Onun eshâbının bildirdiği doğru yoldan ayrılan bid'at sahipleri, kendi bozuk itikâtlarını ve amellerini, doğru, iyi bilip, bunlara sarılmışlardır. Böyle kendi itikât, inanış ve amellerini beğenenlerin tedâvisi, çok zordur, güçtür. Mâide sûresinin 108. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Kendinize bakınız. Kendiniz doğru yolda olduğca, başkalarının sapıtması size zarar vermez!)** buyurulmaktadır.

Bu âyet-i kerimenin manâsı Resûlullah efendimize suâl edilince, cevabında; **(İslâmiyetin emirlerini bildiriniz ve yasak ettiklerini anlatınız! Bir kimse ucub eder, sizi dinlemezse, kendi hâlinizi ıslâh ediniz)** buyurmuşlardır.

Abdullah-ı Ensârî hazretleri buyuruyor ki:

"Öyle zaman olur ki, Allahü teâlâ bir kulunu ibadetleri ile meşgûl eyler. O ibadetler, o kulun azırtmasına sebep olur. Yâni kibir ve ucba kapılmasına yol açar. Yine öyle zaman olur ki, o kulunu bir işe, bir günaha düşürür. O günahı sebebiyle kul, o kadar üzülür ki, bu üzülmesi o kimsenin hidayetine sebep olur, hâline bakıp gafletten uyanır, tövbe ve istiğfâr eder. Bu her iki durumda da atılğan olmamalıdır. Allahü teâlâ, cesaret ve atılğanlıkla günah işleyip; 'O bizi affeder' diyen kullarını sevmez. Günahları küçük görmekten daha zararlı bir şey yoktur. Günahların küçüklüğünü değil de, kimin koyduğu yasakları çiğnemekte olduğunu düşünüp, hayâ etmelidir."

Süfyân-ı Sevrî hazretleri, bir talebesine nasihat olarak buyurur ki:

"Ey kardeşim! Her zaman ve her yerde, doğru ol. Yalan, sözünde durmamak, emaneti yerine getirmemek gibi kötü huylardan çok sakın. Yalancı ve sözünde durmayanlarla düşüp kalkma. Çünkü böyleleriyle berâber olmak, günaha sebep olur. Yine, sözlerinde ve işlerinde riyadan sakın. Çünkü riya, gizli şirkdir. Ucubdan da kendini muhafaza et. Ucub, yaptığı ibadetleri, iyilikleri beğenerek bunlarla övünmektir. Ucub bulunan amel, Allahü teâlânın katında makbûl değildir. Fakat bunların Allahü teâlâdan gelen nimetler olduğunu düşünerek sevinmek, ucub olmaz."

Abdullah Yemenî hazretleri, tasavvuf yolunda ilerlediği sırada, şeytan karşısına çıkar ve; "Senin ibadet ettiğin gibi ibadet eden hiçbir kimseyi görmedim" diyerek, onu ucba, kendi ibadetlerini beğendirmeye, böylece onu ibadetlerinden vazgeçirmeye yeltenir. Gönül gözü açık olan Abdullah Yemenî hazretleri bunun İblis olduğunu anlar ve huzûrundan kovar...

Netice olarak, yanlış, bid'at olan yollardan ve kötü huylardan kurtulmak için, doğru itikadı, doğru yolu ve güzel ahlâkı bildiren ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarını ve hayatlarını okumalıdır.

Ramazan ayı, mü'min için fırsattır
29.06.2014

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyurdu ki: Bu aya saygısızlık edenin, günah işleyenin bütün senesi, günah işlemekle geçer. Bu ayı fırsat bilmelidir. Elden geldiği kadar ibadet etmelidir.

Ramazan, kelime anlamı itibariyle yanmak demektir. Çünkü bu ayda oruç tutan ve tövbe edenlerin günahları yanar, yok olur. Buhârîde bildirilen bir hadis-i şerifte; **(Bir kimse, Ramazan ayında oruç tutmayı farz bilir, vazife bilir ve orucun sevabını, Allahü teâlâdan beklerse, geçmiş günahları affolur)** buyurulmuştur.

Ramazan ayında oruç tutmanın, Allahü teâlânın emri olduğuna inanmalı ve sevabını da Ondan beklemelidir. Günün uzun olmasından ve oruç tutmanın güç olmasından şikâyet etmemelidir. Günün uzun olmasını, oruç tutmayanlar arasında güçlükle oruç tutmasını fırsat ve ganimet bilmelidir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Mübârek Ramazan ayı, çok şerefli ve mübarek aydır. Bu ayda yapılan, nafile namaz, zikir, sadaka ve bütün nafile ibadetlere verilen sevab, başka aylarda yapılan farzlar gibidir. Bu ayda yapılan bir farz, başka aylarda yapılan yetmiş farz gibidir. Bu ayda bir oruçluya iftâr verenin günahları affolur, Cehennemden âzâd olur. O oruçlunun sevabı kadar, ayrıca buna da sevab verilir. O oruçlunun sevabı hiç azalmaz. Bu ayda, emri altında bulunanların, işlerini hafifleten, onların ibadet etmelerine kolaylık gösteren âmirler de affolur, Cehennemden âzâd olur. Ramazan-ı şerif ayında, Resûlullah efendimiz, esîrleri âzâd eder, her istenilen şeyi verirdi. Bu ayda ibadet ve iyi iş yapabilenlere, bütün sene bu işleri yapmak nasîb olur.

Bu aya saygısızlık edenin, günah işleyenin bütün senesi, günah işlemekle geçer. Bu ayı fırsat bilmelidir. Elden geldiği kadar ibadet etmelidir. Allahü teâlânın râzı olduğu işleri yapmalıdır. Bu ayı, âhireti kazanmak için fırsat bilmelidir.

Bir kimse bu ayda kendini toparlarsa, bütün yılı iyi olarak geçer. Bu ayı kötülükle geçirirse, bütün senesi kötü geçer. Ramazan-ı mübarek ayı bir kimseden râzı olursa, o kimseye müjdelersin. Bir kimseye gücenirse, bereketlerinden ve hayırlarından pay almazsa, o kimseye yazıklar olsun! Ramazan-ı şerifte Kur'ân-ı kerimi hatmeden kimsenin, bereketlerine kavuşması, hayırlarından pay alması umulur.”

Netice olarak, Ramazan ayında, hayırların ve bereketlerin hepsi toplanmıştır. Ramazan-ı şerifin günleri ve geceleri, ayrı ayrı fazilet ve kıymete hâizdir. Ramazan-ı şerifin orucunu hürmetle ve şartlarına uyarak tutmalıdır. Her kim Ramazan-ı şerifte orucunu, Allahü teâlâ emrettiği için ve güzelce tutarsa, haramlardan sakınırsa, kazâ namazlarını kılarsa, cenâb-ı Hak, her gün için, bin gün nafile oruç tutmuş gibi sevab ihsan eyler ve o kimse ile Cehennem arasına birçok perdeler konur.

Oruç; zararlı değil, faydalıdır
30.06.2014

Oruç tutanlarda, gündüz kan hacminin, doku suyunun azaldığı ve sonuçta minima, küçük tansiyonun düştüğü, kalbin rahatladığı tetkikler sonucu anlaşılmıştır...

Oruç tutmak, insan sağlığı için zararlı değil, aksine çok faydalıdır. Çünkü Allahü teâlâ, kullarına, zararlı bir şey emretmez. Peygamber efendimiz de; **(Oruç tutunuz, sıhhat bulunuz)** buyurmuştur.

Oruç tutmak, mide rahatsızlığına sebep olmadığı gibi, aksine midenin sıhhati için çok faydalıdır. Bu husûs, bugünkü modern tıp mütehassısları tarafından, kesin bir şekilde isbat edilmiştir. Çeşitli yabancı dillerde, mütehassıs doktorlar tarafından yazılmış tıp kitaplarında, birçok hastalıkların perhiz yapmakla tedâvî edilecekleri, yâhut perhiz yaparak tedâvinin kolaylaşacağı bildirilmektedir.

Oruç, bir sene boyunca durmadan çalışan mide ile berâber bütün sindirim sisteminin istirahate sevk edilmesi ve insan vücûdunun bir tasfiyeye tâbi tutulmasıdır. Böylece, sindirim sistemi dinlendirilmiş olur.

İnsanlarda en çok görülen rahatsızlık, sindirim bozukluğudur. Bu hâl, şişmanlık, kalb, damar, şeker hastalıklarına ve tansiyon yüksekliğine sebep olmaktadır. Oruç, bütün bu hastalıklara karşı, koruyuculuk vazifesi yaptığı gibi, bir de tedâvî vâsıtasıdır.

Oruç tutmakla, insanın güçlü bir irâde kuvveti kazanacağı şübhesizdir. Bu sebeple alkol, uyuşturucu gibi, kötü alışkanlıklardan oruç vesîlesi ile kurtulanlar çok görülmektedir.

Oruç, vücûttaki karbonhidrat, protein ve bilhassa yağ depolarının harekete geçirilmesini sağlar. Oruç sayesinde madde süzmekten kurtulan böbrekler, bir revizyona, tamire girerek, dinlenme ve yenilenme imkânı bulurlar.

Bütün bu bildirilenler, oruç tutmanın insan sağlığına zarar verir diyenlerin yalan ve iftiralarını yüzlerine çarpmaktadır.

Oruç, aynı zamanda nefse hâkim olmayı da sağlar. Oruç tutma zamanı, Kamerî aylara göre tâyin edildiğinden, her sene, şemsî sene hesâbıyla önceki seneye göre 10-11 gün evvel gelir. Bu sebepten, yaklaşık otuz üç sene içinde her mevsimde oruç tutmak mümkün olur.

Oruç tutmanın güç olduğu yerlerde, oruçlarını bozmayanlara, daha çok sevap verilir. Zira Ramazan ayı, İslâm dîninin nâmusudur. Mazeretsiz açıkça oruç yiyen, bu aya hürmet etmemiş olur. Bu aya hürmet etmeyen de, İslâmiyetin nâmus perdesini yırtmış olur.

Netice olarak oruç, insan sağlığı için zararlı değil, her bakımdan faydalıdır. Zira oruç tutanlarda, gündüz kan hacminin, doku suyunun azaldığı ve sonuçta minima, küçük tansiyonun düştüğü, kalbin rahatladığı tetkikler sonucu anlaşılmıştır. Oruç tutan kişinin sinir sistemi de, bir rahatlama içindedir. Bir ibadeti yerine getirme mutluluğu, gerginlikleri, sıkıntıları azaltır, yok eder.

Orucun manevi faydası da vardır **01.07.2014**

Oruç tutan kimse, aç birinin çektiği ızdırâbı, bizzat hissederek fakir insanlara yardım etmek ihtiyacını duyar. Bu da, insanların birbirlerine yardım etmelerine sebep olur...

Allahü teâlâ, iman edenlere, senede bir ay Ramazan-ı şerif ayında gündüzleri oruç tutmayı emretmiştir. Cenâb-ı Hak, bu emri sebepsiz vermemiştir. Oruç, insanlara hem maddî, hem de manevî faydalar sağlamaktadır. Bütün bir sene, çeşitli yemekleri eritmek için, yorulan insan midesi ve bağırsakları, senede bir ay dinlenerek sağlığını korumuş olur. Bu maddî faydasıdır.

Manevî faydası ise, oruç tutan bir insan, aç kalmış bir insanın çektiği ızdırâbı, bizzat hissederek fakir insanlara yardım etmek ihtiyacını duyar. Bu da, insanların birbirlerine yardım etmelerine sebep olur. Birbirlerine yardım eden insan topluluğu arasında ise, çekişmeler olmaz. Ayrıca Allahü teâlânın emrini yerine getirmek için gündüzleri bir ay oruç tutan bir Müslüman, cenâb-ı Hakkın diğer emirlerini yerine getirme alışkanlığını da kazanır ve başka emirleri yapmaya istidat yani kabiliyet elde eder.

Oruç tutanın, yalnız mideyi dinlendirmeyi, perhîz yapmayı düşünmesi, orucun sahîh ve makbûl olmamasına sebep olur. Zira oruç, yalnız aç ve susuz durmaktan, zâhirî ve lüzûmsuz amellerden ibâret değildir. Orucun, bâtinî birçok faydaları da vardır. İlmi ve anlayışı yüksek olanlar, bedenî rûhun mekânı ve nefsin arzularının dönüp durduğu yer olduğunu bilirler. Nefsin, bedenî arzuları ne kadar çok olur ve bedene ne kadar gâlip gelirse, rûhun gelişmesi de, o kadar az ve hatta hiç olmaz. Bütün dinlerde, nefsin arzularını yapmamak yani riyazet çekmek, Allahü teâlâyâ yaklaşmaya vesîle olur diye bildirilmiştir. Bunun için her dinde riyazet çekmek, kıymetli tutulmuştur. Sadece yeme, içmeyi terk ederek, yalandan, giybetten uzaklaşımaya tutulan bir orucun, zâhirî ve lüzûmsuz bir amel olduğunu, İslâm âlimleri bildirmişlerdir.

Oruç, senede bir ay yani Ramazan ayında, yalnız gündüzleri orucu bozan şeylerden uzaklaşmak demektir. Orucun, dünyadaki faydalarından biri, insanlara açlığın ve susuzluğun ne demek olduğunu

öğretmektir. Oruç tutan bir insan, aç kalmış bir insanın çektiği ızdırâbı, bizzat hissederek fakir insanlara yardım etmek ihtiyacını duyar. Bu da, insanların birbirlerine yardım etmelerine sebep olur. Birbirlerine yardım eden insan topluluğu arasında ise çekişmeler olmaz. Oruç, bundan başka, nefse hâkimiyyeti de öğretir.

Netice olarak, orucun Allahü teâlânın emri olduğuna inanmak ve sevab beklemek lâzımdır. Günün uzun olmasından ve oruç tutmak güç olmasından şikâyet etmemek şarttır. Günün uzun olmasını, oruç tutmayanlar arasında güçlülükle oruç tutmasını fırsat ve ganimet bilmelidir.

İbadetler, âdet değil emirdir **06.07.2014**

Doğru ve hâlis ibadet edenleri, âdet üzere, bozuk ibadet edenlerden ayıran fark, Allahü teâlânın emirlerini gözetmektir. Çünkü, namaz ve orucun hâlisi de, bozuğu da görünüşte berâberdir.

Âdet üzere, alışkanlık ile namaz kılan ve oruç tutan çoktur. Fakat, dinin bildirdiği hudûdu gözetken, haram ve şüphelilere düşmemeye dikkat eden ise, pek azdır. Doğru ve hâlis ibadet edenleri, âdet üzere, bozuk ibadet edenlerden ayıran fark, Allahü teâlânın emirlerini gözetmektir. Çünkü, namaz ve orucun hâlisi de, bozuğu da görünüşte berâberdir. Sadece yeme, içmeyi terk ederek, yalandan, gıybetten uzaklaşılmayarak tutulan bir orucun, zâhirî ve lüzûmsuz bir amel olduğunu, İslâm âlimleri bildirmişlerdir. Peygamber efendimiz; **(Bir kimse, ramazan ayında oruç tutmayı farz bilir, vazife bilir ve orucun sevabını, Allahü teâlâdan beklerse, geçmiş günahları affolur)** buyurmuştur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Bu ayın günlerinin bereketi başka olduğu gibi, gecelerinin hayırları da başkadır. Kur’ân-ı kerim, ramazan ayında indi. Bakara sûresinin 185. âyetinde meâlen; **(Kur’ân-ı kerim ramazan ayında indirildi)** buyuruldu. Kadir Gecesi de, bu aydadır.

Ramazan-ı şerifte, vakit girince, iftârı erken, sahûru geç yapmak sünnettir. Resûlullah efendimiz bu iki sünneti yapmaya çok önem verirdi. İftârda acele etmek ve sahûru geciktirmek, belki insanın aczini, yiyip içmeye ve dolayısı ile her şeye muhtâc olduğunu göstermektedir. İbadet etmek de zâten bu demektir. Hurma ile iftâr etmek sünnettir. İftâr edince; **“Zehebez-zama’ vebtellet-il urûk ve sebet-el-ecr inşâallahü teâlâ”** duasını okumak, terâvîh namazı kılmak ve hatim okumak mühim sünnettir. Bu ayda, her gece, Cehenneme girmesi gereken, binlerce Müslüman affolur, âzâd olur. Bu ayda, Cennet kapıları açılır. Cehennem kapıları kapanır. Şeytânlar, zincirlere bağlanır. Rahmet kapıları açılır. Hadis-i şerifte; **(Ramazan ayı gelince, Cennet kapıları açılır. Cehennem kapıları kapanır ve şeytânlar bağlanır)** buyuruldu.

Ramazan-ı şerif ayının Kur’ân-ı kerim ile bağılılığı olduğu için, bu ay da, bütün hayırları ve bereketleri kendinde toplamıştır. Bütün bir yıl içinde herhangi bir yoldan herhangi bir kimseye gelen bütün hayırlar ve bereketler, bu çok kıymetli ayın bereketleri denizinden bir damla gibidir.”

Netice olarak ibadetleri, âdet olarak, herkes yaptığı için değil, Allahü teâlânın emri olduğu için yapmalıdır. Ramazan ayındaki nafîle ibadetlerin, diğer aylardaki farzlar gibi ve ramazan ayındaki farzların da, diğer aylardaki yetmiş farz gibi olduğunu unutmamalıdır. Ayrıca Muhammed Bâkî-billah hazretlerinin buyurduğu gibi: “Oruç tutmak, Allahü teâlânın sıfatıyla sıfatlanmaktır. Zîrâ Allahü teâlâ, yemekten ve içmekten münezzehtir.”

Oruçluyken, günahattan sakınmalı! **07.07.2014**

Oruç tutarken günah işleyenler, "benim orucumun kıymeti yok" diyerek orucu terk etmemeli, Allahü teâlâyâ yalvararak af dilemeli ve işledikleri günahlardan yüz çevirmelidirler.

Oruç tutmak, sadece yeme ve içmeyi terk etmek değildir. Eli, dili, gözü, kulağı ve bütün uzuvları da, günah işlemekten uzak tutmalıdır. Çünkü Peygamber efendimiz; **(Oruç tutan kimse, yalan sözü terk etmezse, o kimsenin yiyip içmeyi terk etmesine Allahü teâlânın ihtiyacı yoktur)** buyurmuştur.

Faydasız şeyler söylemek, Müslümanları gıybet etmek, orucun sevabını giderir. Zahmet çekerek, sıkıntılara katlanarak ibadet yapıp da, bunun sevabını yok etmek, akıllı kimsenin yapacağı iş değildir. Ancak oruç tutarken günah işleyenler, "benim orucumun kıymeti yok" diyerek orucu terk etmemeli, oruca devam etmeli, Allahü teâlâya yalvararak af dilemeli ve işledikleri günahlardan yüz çevirmelidirler.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

"Allahü teâlâ, lutfederek, ihsan ederek, nefis iman edip İslâmiyyete uymakla şereflenince, İslâm-ı hakikîye kavuşulur ve imanın hakikati hâsıl olur. Bundan sonra yapılacak her iş, İslâmiyyetin hakikati olur. Namaz kılınca, namazın hakikati kılınmış olur. Oruç tutunca, orucun hakikati tutulmuş olur. İslâmiyyetin bütün hükümlerine uymak da, hep böyledir."

Seyyid Burhaneddîn Tirmizî hazretleri, talebelerine şöyle nasihat ederdi:

"Karnınız aç olsun! Bunun için de çok oruç tutunuz! Çünkü oruç, hikmet hazinelerinin anahtarıdır. Oruç tutmak, kalbin rikkate gelmesine sebep olur ve oruçlunun duası, Allahü teâlâ indinde makbûldür. Eğer Allahü teâlâya tâatta bulunamazsanız, hiç olmazsa oruç tutun. Karnınızı aç tutmaya ve acı çekmeye önem verin. Çünkü oruç tutmaktan daha iyi bir tâat yoktur. Allahü teâlâya ulaştıracak, oruçtan daha iyi bir binek yoktur. Oruç ehlinin dualarına karşılık verilir ve kabul edilir. Orucun Allahü teâlâ katında büyük değer ve önemi vardır. Oruç, hikmet hazinelerinin anahtarıdır. Bir kimse, bütün kulluk vazifelerini yerine getirirse, fakat midesini doldursa hiçbir yere ulaşamaz. Orucu gereğince tutsa, başka kulluk vazifelerinde kusur olsa bile, yine bir yere erişir. Oruca yavaş yavaş alışmak gerekir ki, sıhate ziyan gelmesin, insanı işten alıkoymasın."

Netice olarak, Şâh Veliyyullah-ı Dehlevî hazretlerinin buyurduğu gibi:

"İnsanın nefsi bâzan taşkınlık yapar. Bunun için de insanın, bazı çarelere başvurması gerekir. Oruç, bu hususta en güzel çaredir. İnsan, şehvetini oruç tutmak sûretiyle kırar. Oruç, insanın kötü isteklerini zayıflatır. Rûhun parlaması, şehvetin ve kötü arzuların kırılmasında, oruçtan daha tesirli bir çare yoktur. Kişi oruç tutmak sûretiyle şehvet ve kötü arzularından ne kadar sıyrılabilmişse, oruç o derece günahlarına keffâret olur."

Zekât, malı zarardan korur
08.07.2014

Kıyâmet gününe ve Cehennem azâbına inanan zenginlerin, mallarının zekâtını, tarla mahsûllerinin, meyvelerin uşrunu vererek, azâblardan kurtulmaları lâzımdır.

Zekât vermek, Kur'ân-ı kerimin 32 yerinde, namazla birlikte emredilmektedir. Tövbe sûresinin 34. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Malı, parayı biriktirip zekâtını, Müslüman fakirlerine vermeyenlere çok acı azâbı müjdele!)** buyurulmuştur.

Kıyâmet gününe ve Cehennem azâbına inanan zenginlerin, mallarının zekâtını, tarla mahsûllerinin, meyvelerin uşrunu vererek, bu azâblardan kurtulmaları lâzımdır. Hadis-i şerifte; **(Zekât vererek, malınızı zarardan koruyunuz!)** buyuruluyor.

Tefsîr-i Mugnîde buyuruluyor ki:

"Kur'ân-ı kerimde üç şey, üç şeyle berâber bildirildi. Bunlardan biri yapılmazsa, ikincisi kabul olmaz. Peygambere itâat edilmedikçe, Allahü teâlâya itâat edilmiş olmaz. Anaya, babaya şükredilmedikçe, Allahü teâlâya şükredilmiş olmaz. Malın zekâtı verilmedikçe, namazlar kabul olmaz."

İmâm-ı Gazâlî hazretleri, mahşer gününü anlatırken buyuruyor ki:

"İnsanlardan her biri, dünyada sınıksız sakladıkları malı boyunlarına geçirmişlerdir. Deve zekâtını vermeyenlerin, boynuna deve yüklenir. Öyle bağırır ve ağırlaşır ki, büyük dağlar gibi olur. Sığır, koyun zekâtı vermeyenler de, böyle olur. Bunların feryâtları âdetâ gök gürlemesi gibidir.

Ekin zekâtını, yani uşrunu vermeyenlerin boynuna ekin denkleri yüklenir ki, dünyada hangi cins ekinin zekâtını vermemiş ise, o cinsten, o denkler dolmuştur. Eğer buğday ise, buğday, arpa ise arpa dolmuştur ki, ağırlığından altında 'vâveylâ', 'vâseburâ' diye bağırır. Altın, gümüş ve kâğıt para ve sair ticaret malı zekâtından vermeyenler de, dehşetli bir yılanı yüklenirler. Boynu ile halkalanmış, boynu üzerinde yüklenmiş, hatta değirmen taşlarını yüklenmiş kadar ağırlığı vardır. Bu hâldeyken feryat ederler ve;

-Bu nedir, derler. Melekler de onlara;

-Bunlar, dünyada zekâtını vermediğiniz mallarınızdır derler. İşte bu dehşetli hâl, Âl-i îmrân sûresinin 180. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Dünyada esirgedikleri, kıyâmet günü boyunlarına takılır)** buyurularak bildirilmiştir.”

Netice olarak, dünyanın çabuk geçip, gidici malı, parası, insanı aldatmamalı. Zira bu mallar, daha önce bir başkasınındı. Bizden sonra da, başkasının olacaktır. Cehennemnin şiddetli azâbını düşünmelidir. Zekâtı ayrılıp verilmeyen o mallar, uşru verilmeyen o buğdaylar, hakikatte zehirdir. Malın hakikî sahibi, Allahü teâlâdır. Zenginler, Onun vekîlleri, fakirler de, âilesi, akrabâsı gibidir. Vekîllerin, Allahü teâlânın borcunu fakirlere vermesi lâzımdır. Bunun için her zengin Müslümanın, zekâtını seve seve ve İslâmiyyetin emrettiği kimselere vermesi lâzımdır.

Orucun şekli ve vakti değiştirilemez **13.07.2014**

Oruç, Allahü teâlânın emrettiği bir ibadettir. Nasıl emredilmiş ise, o şekilde yapılır. Zira oruç ibadetinin de; şekli, vakti, nasıl yapılacağı açıkça bildirilmiştir.

Oruç, Kur’ân-ı kerimde çeşitli âyet-i kerimler ile, Müslüman, akıllı ve erginlik çağına ulaşmış olan kadın erkek herkese açıkça farz kılınmış bir ibadettir. Orucu, isteyen tutar, istemeyen tutmaz diye bir serbestlik yoktur.

İslâm dîni, Allahü teâlânın emirleri ve yasakları üzerine bina edilmiştir. Bu emir ve yasaklar üzerinde, hiç kimse söz sahibi değildir. Ne emredilmiş ve nasıl emredilmiş ise, o ibadet öyle yapılır. Oruç ibadetinin de, şekli, vakti, nasıl yapılacağı açıkça bildirilmiştir. Dolayısı ile orucun şeklini ve vaktini değiştirmeye, herhangi bir kimsenin gücü yetmez. İslâmiyet, Hıristiyanlık gibi değildir. Hıristiyanlık, tahrîf edildiğinden, onu herkes dilediği gibi değiştirmiştir.

Müslüman kendini, Allahü teâlânın âciz bir kulu olarak bilir. Allahü teâlâyı ise, her şeyin yaratıcısı, sahibi ve rızık vericisi olarak bilir ve inanır. Bunun için de, cenâb-ı Hakkın emri ile hareket eder, hayatını ona göre düzene koyar. Bu hâl, utanılacak değil, övünülecek bir hâldir. Çünkü Yaratanının, Sahibinin rızâsına uygun hareket etmekte, Ona kul olmaya çalışmaktadır. Allahü teâlâyı kulluktan yüz çevirmek, itirâzçı, kibirli ve gururlu kimselerin işidir.

Gayr-i müslim kaynaklardan beslenerek, Müslümanların oruç ibadetine saldıranlardan bazıları; “Bir ay müddetle, bilhassa yaz günlerinde gündüzleri yemeyip içmeyerek, âdet olanın zıddına geceleri yiyip içmek, sıhhat zararlı olup, çeşitli hastalıkların meydana gelmesine sebep olduğu, mütehasşıs tabipler, doktorlar tarafından iddiâ edilmiştir” diyorlar. Böyle söyleyen ve yazanların, bu sözleri ve yazıları doğru değildir. Olanın tersini söylemektir ki, bu da iftiradır. Çünkü orucun edeblerinden birisi de, iftâr zamanında mideyi tıkabasa doldurmayıp, henüz iştahı varken yemekten el çekmektir. Bu edebe riâyet edenlerin, hasta olmak değil, bilakis sıhhat bulacakları bütün doktorlar tarafından ittifakla bildirilmiştir. Böyle oruç tutmanın sıhhat için faydalı olduğu muhakkaktır.

Netice olarak oruç, Allahü teâlânın emrettiği bir ibadettir. Nasıl emredilmiş ise, o şekilde yapılır. Zira oruç ibadetinin de, şekli, vakti, nasıl yapılacağı açıkça bildirilmiştir. Dolayısı ile orucun şeklini ve vaktini değiştirmeye, herhangi bir kimsenin gücü yetmez, hiçbir insan buna muktedir olamaz. Öğle namazı öğle, ikinci namazı ikinci vaktinde farz olduğu gibi, farz olan orucun vakti de ramazan ayıdır. Beş vakit namazın, haccın, orucun vakitleri ve yapılış şekilleri hiçbir şekilde değiştirilemez.

Zekâtı verilen mal artar **14.07.2014**

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki: "Bir malın zekâtı verilince, o mal zarardan kurtulur. Demek ki, dünya malını zarardan korumak için ilâç, o malın zekâtını vermektir."

İslâmın beş şartından biri, malın zekâtını vermektir. Zekât vermek, elbette lâzımdır. Zekâtı seve seve ve İslâmiyyetin emrettiği kimselere vermelidir. Haşr sûresinin 9. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Zekâtını veren, elbette kurtulacaktır)** buyuruldu.

Bütün ni'metlerin, malların hakikî sahibi olan Allahü teâlâ, zenginlere verdiği ni'metlerin kırkta birini, Müslümanların fakirlerine vermelerini, buna karşılık, çok sevap, kat kat mükâfât vereceğini ve; **(Zekâtı verilen malı elbette arttırırım ve hayırlı yerlerde kullanmanızı nasîb ederim. Zekâtı verilmeyen mâl, dert, belâ ile istemeyerek harcettiririm, elinizden alır, düşmanlarınıza veririm, siz de bu hâli görür, kendinizi yer, yanıp kavrulursunuz!)** buyurup da, bu kadar az bir şeyi, bir din kardeşine vermemek, ne büyük insâfsızlık ve inâtcılık olur. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Resûlullah efendimize uymak şerefine kavuşmak için, dünyada olan her şeyden yüz çevirmek lâzım olmaz. Böyle yapmak çok zor olur. Eğer, farz olan zekât verilirse, dünya mallarının hepsi terk edilmiş demek olur. Böylece insan dünyanın zararından kurtulmuş olur. Çünkü bir malın zekâtı verilince, o mal zarardan kurtulur. Demek ki, dünya malını zarardan korumak için ilâç, o malın zekâtını vermektir. Malın hepsini Allah yolunda vermek, elbette daha iyi ve faydalı ise de, zekâtını ayırıp, yerine vermek de, bu işi görmektedir. Beş vakit namazı, seve seve ve cemâat ile kılınız! Malınızın kırkta bir zekâtını, Müslüman fakirlere, yalvara yalvara veriniz! Haramlardan ve şüphelilerden kaçınınız! Herkesle iyi geçinip, hep acıyınız! Kurtuluş yolu budur.”

Her türlü altın, gümüş eşyanın, çayırdan otlayan hayvanların, ticaret eşyâsının zekâtını ve topraktan, tarladan, ağaçtan alınan mahsûllerin uşrunu da, muhakkak vermek lâzımdır. Zekâtı ve fıtraları, İslâmiyetin emrettiği kimselere seve seve vermelidir. Bir kimse, helâl yoldan kazandığı hâlde, bu malın zekâtını vermezse, âhirette azâb görmesine sebep olur. Hadis-i şerifte; **(Altına ve gümüşe köle olana la'net olsun!)** buyuruldu.

Netice olarak, eğer bir kimse, malını seviyorsa, niçin başkalarına bırakıp gitmektedir! Sevdiğinden ayrılması, berâber götürmesi gerekmez mi? İnsan, malının hepsini veremezse, hiç olmazsa kendini de, bir vâris yerine koyup, hissesini âhiret yolunda harcamalıdır. Bunu da yapamazsa, zekâtını verip azâptan kurtulmalıdır. Abdullah-i Ensârî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Malı seviyorsan, yerine sarf et de, sana sonsuz arkadaş olsun! Eğer sevmiyorsan, ye de, yok olsun!”

Zekâtı ve uşru verilmeyen mallar **15.07.2014**

"Malının zekâtını vermeyen, malının hayrını görmez. Uşrunu vermeyenin, tarlasında, kazancında bereket kalmaz. Sadaka vermeyenin, vücûdunda sıhhat kalmaz."

Bir Müslüman, zekât vermeyi vazife bilmez, farz olduğuna inanmaz, vermediği için üzülmez ve günaha girdiğini bilmezse, imanı gider. Senelerce zekât vermeyen bir kimsenin, zekât borçları birikerek, bütün malını kaplar. Bu kimse, malı kendinin sanıp, Müslümanların o malda hakkı olduğunu, hâtırına bile getirmez, kalbi de hiç sızlamaz. Bu mala sımsıkı sarılmıştır. Böyle kimselerden, imanını kurtaran pek nâdir olur. Tövbe süresinin 35. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Zekâtı verilmeyen mallar, paralar, Cehennem ateşinde kızdırılıp, sahiplerinin alınlarına, böğürlerine, sırtlarına mühür basar gibi bastırılacaktır)** buyurulmaktadır.

Hazret-i Alinin naklettiği hadîs-i şerifte; **(Malınızın zekâtını veriniz! Biliniz ki, zekâtını vermeyenlerin, namazı, orucu, hacı, cihâdı ve imanı yoktur)** buyuruldu.

Zâdül-mukvîn kitâbında diyor ki:

“Eski âlimler yazmış ki, beş şeyi yapmayan, beş şeyden mahrûm olur: 1- Malının zekâtını vermeyen, malının hayrını görmez. 2- Uşrunu vermeyenin, tarlasında, kazancında bereket kalmaz. 3- Sadaka vermeyenin, vücûdunda sıhhat kalmaz. 4- Dua etmeyen, arzusuna kavuşamaz. 5- Namaz vakti gelince, kılmak istemeyen, son nefeste kelime-i şehâdet getiremez.”

Din Büyükleri buyuruyor ki:

“Ey insan, dünyanın zevk ve safâsı peşinde, daha ne kadar koşacaksın? Bu kıymetli ömrü haramdan mal yığmakta, ne zamana kadar ziyân edeceksin? İslâmiyetin emir ve yasaklarına aldırış etmezsin! Azrâîl aleyhisselâmın gelip cânını zorla alacağı, ecel arslanı pençesini sana takacağı, can verme acılarının başına geleceği, şeytânın, imanını çalmak için kasededeceği, dostlarının, vah vah öldü, siz sağ olun, diye evlâdına tâziye edecekleri vakti düşün! Ayrılık sesi gelip, bize yarayan bir şey yapmadın, hep beğenmediklerimizi işledin, biz de sana, senin bize yaptığın gibi yaparız, diyecekleri zamandan korkmuyor musun?.. Kabir ve âhiret suâllerine ne cevap hâzırladın? Allahü teâlânın tekdîrine ne bahane yapacaksın? Kendine acı! Suâle çekileceksin. Hâlbuki, verecek cevabın yok.

Cehenneme girersen, ateşine dayanamazsın. Kendine ve herkese öyle iyilik et ki, başkası iyilik yapınca, sen yaptın sansınlar. Kendine ve kimseye kötülük etme ki, başkası bir fenâlık yapınca, sen yaptın sanmasınlar. Hadis-i şerifte; **(Ey Âdemoğlu! Benim malım, benim malım dersin. O maldan senin olan, yiyerek yok ettiğin, giyerek eskittiğin ve Allah için vererek, sonsuz yaşattığındır)** buyruldu.”

Netice olarak, zerre kadar iyilik eden iyiliğini bulacaktır. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâ, iyilik edenlere, karşılığını elbette verecektir)** buyruldu.

İnsanlardan bir şey istemek zillettir
20.07.2014

Zarûret olmadan, herhangi bir kimseden bir şey istemek, dilenmek haramdır. Zarûret ve ihtiyaç hâlinde mubâh olursa da, istemek, o kimsenin, derecesinin azalmasına sebep olur.

Allahü teâlâyâ iman eden, Onun emirlerine boyun eğen, başını secdeye koyan, aziz olur. Kendi nefsine, kendisi gibi aciz olan insanlara boyun eğen, dünyalık ele geçirmek için onlara yaltaklık eden de, zelil, hakir olur.

Tezellül, bayağılık, kendini aşağı tutmak yani zillet demektir. Tezellül, kötü bir huydur ve haramdır. Bir günlük yiyeceği, içeceği olan bir kimsenin, başkalarından yiyecek, içecek, para istemesi, dilenmesi, tezellül olur ve haramdır. Ebû Ali Rodbârî hazretleri; "Dünyayı kazanmakta nefisler için zillet, âhireti kazanmakta ise izzet vardır" buyurmuştur.

Zillet, aşağılık, hakirlik demektir. İnsan, sadece Allahü teâlânın huzurunda, kendini böyle aşağı, hakir görür. Yaratanın huzurunda kendini aşağı görmesi, insanı aziz eder, yükseltir. Çünkü ibadet, züll ve zillet demektir. Yani, insanın Rabbine, mabûduna, hakir olduğunu, âciz, muhtaç olduğunu göstermesidir.

Fazla hediye almak için, az bir şeyi hediye olarak vermek, tezellüldür, bayağılıktır. Zarûret olmadan, herhangi bir kimseden bir şey istemek, dilenmek haramdır. Zarûret ve ihtiyaç hâlinde mubâh olursa da, istemek, o kimsenin, derecesinin azalmasına sebep olur. Resûlullah efendimiz, hazret-i Ömer'e hediye olarak bir şeyler göndermişti. Hazret-i Ömer ise, bunları almayıp geri gönderdi. Karşılaştıkları zaman Peygamber efendimiz;

-Niçin almadın? diye sual etti. Hazret-i Ömer;

-Yâ Resûlallah, (En hayırlınız, kimseden bir şey almayandır) buyurmuştunuz, bunun için almadım deyince, Resûlullah efendimiz;

-O sözüm, isteyip de almak içindi. İstemedenden gelen şey, Allahü teâlânın gönderdiği rızıktır buyurdu. Bunun üzerine hazret-i Ömer;

-Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, kimseden bir şey istemeyeceğim ve istemedenden gelen her şeyi alacağım dedi.

Herhangi bir ziyafete davet olunmadan gitmek, tezellüldür. Hadis-i şerifte; **(Davet edilen yere gitmemek günahdır. Davet olunmadığı yere gitmek hırsızlık etmek olur)** buyruldu.

Başkasından sadaka istemekte; Allahü teâlânın ni'meti az gönderdiğini haber vermek, kendini zelil etmek ve istenilen kimseye eziyet etmek gibi zararlar vardır. Bunlar, zarûret olmadıkça câiz değildir. Peygamber efendimiz; **(Aç olan veya bir şeye muhtaç olan, kimseden istemeyip, Allahü teâlâdan beklerse, Allahü teâlâ, ona bir senelik rızık kapıları açar)** buyurmuşlardır.

Netice olarak, Allahü teâlâdan isteyen aziz, insanlardan isteyen ise zelil olur. Yahyâ bin Muâz-ı Râzî hazretlerinin buyurduğu gibi:

"İnsanı, Allahü teâlâdan uzaklaştıran şeyleri istemekte zillet, âhireti istemekte ise izzet vardır."

Kötülük edene de iyilik etmeli
21.07.2014

Gece, gündüz içki içen zengin bir kimse vardı. Bir gün kölesine dört dirhem vererek meyve ve benzeri şeyler almasını söyledi. Köle istenilenleri almak için yola çıktı...

Allahü teâlâ, kullarının günahlarını affedicidir, kerimdir, rahîmdir, lütfu, ihsanı boldur ve merhameti çoktur. Kendisine isyân edenlere de, merhametinden, rızıklarını kesmeyip göndermektedir...

Vaktiyle gece, gündüz içki içen zengin bir kimse vardı. Bir gün yine içki meclisini kurar ve kölesine dört dirhem vererek meyve ve benzeri şeyler almasını söyler. Köle dört dirhemi alıp, istenilen şeyleri almak için çarşıya çıkar. Yolda din büyüklerinden Mansur bin Ammar hazretlerini, yoksul bir kimse için yardım toplamakta olduğunu görür. Oraya doğru yaklaşır. Mansur bin Ammar hazretleri;

-Kim bu yoksul kimseye dört dirhem verirse, ona dört dua edeceğim buyurur. Bunları işiten köle, elindeki dört dirhemi o yoksul kimseye verir. Bunun üzerine Mansur bin Ammar hazretleri;

-Ne istiyorsan, isteğini söyle, o isteğinin olması için dua edeceğim buyurur. Köle;

-Ben köleyim. Kölelikten kurtulup, hürriyetime kavuşmak istiyorum der. Bu hususta dua edilir. İkinci isteği sorulunca köle;

-Bu dört dirhemini yerine tekrar dört dirhemim olsun isterim der ve gerekli dua yapılır. Üçüncü isteği sorulunca;

-Benim şu andaki sahibim, efendim fâsık bir kimsedir. Onun tövbe edip bu günahlardan kurtulmasını istiyorum der ve bu hususta da dua edilir. Dördüncü isteği sorulduğu zaman köle;

-Allahü teâlânın, beni, efendimi sizi ve burada bulunanları affetmesini istiyorum der ve bu hususta da Mansur bin Ammar hazretleri dua ederler.

Köle, elindeki dört dirhemi dört dua karşılığında verdiği için, eli boş olarak efendisinin yanına gelir ve olanları olduğu gibi anlatır. Efendisi;

-İlk olarak ne istedin diye sorar. Köle;

-Hürriyetimi istedim deyince efendisi;

-Seni azad ettim, artık hürsün, ikinci olarak ne istedin diye sorar. Köle;

-Verdiğim dört dirhemini yerine dört dirhemimin olmasını deyince efendisi;

-Peki al sana dört bin dirhem, üçüncü olarak ne istedin der. Köle;

-Senin bu hâlden tövbe etmeni istedim deyince efendisi;

-Artık içki içmeyeceğim, şimdiye kadar olanlar için de tövbe ettim ve iyi bir Müsüman olmak için çalışacağım, dördüncü olarak ne istedin deyince köle;

-Allahü teâlânın, beni, seni ve hepimizi affetmesini istedim der. Bunları işiten efendisi,

-İşte bu benim elimde değil der... Gece bu şahıs bir rüya görür. Kendisine; "Sen elinden gelen üç şeyi yaparsın da, bizim her şeye gücümüz yettiği hâlde o bir şartı yapmaz mıyız! Seni de, köleni de, yanındakileri de, Mansur bin Ammar'ı ve orada bulunanları da affettik" buyrulur.

Netice olarak iyilik edene iyilik etmeli, kötülük edeni de affetmelidir.

Affedilmek için, affetmeli
22.07.2014

Müslümanların hatalarını görmemek, onlara kin tutmamak ve kusurlarını affetmek lazımdır. Allahü teâlânın bizi affetmesini istiyorsak, biz de Onun kullarını affetmemiz lazımdır.

Affetmek, büyüklüğün alâmetidir ve Allahü teâlânın sıfatlarındandır. Kişinin, kendisine karşı yapılan hata ve kusurları bağışlamasına, affetmek denir. Herhangi bir kimsenin, hakkını almaya gücü yettiği halde, o kimseyi affetmesi iyidir. Çünkü hakkını almaya gücü varken affetmek, nefse daha güç gelir. Hadis-i şerifte; **(Mûsâ aleyhisselâm: Yâ Rabbî! Kullarının en kıymetlisi kimdir? diye sorunca; gücü yettiği zaman affedendir, buyuruldu)** buyurulmuştur...

Zulmeden affetmek merhametin, kendisine iyilik etmeyene hediye vermek ihsanın, kötülük edene ihsanda bulunmak da, insanlığın en yüksek derecesidir. Bu sıfatlar, düşmanı dost yapar...

Zâlimden hakkı kadar geri almak, adâlet olur. Fakat gücü yettiği hâlde affetmek, güzel ahlâktır. Resûlullah efendimiz, bir kimsenin zâlime beddua ettiğini görünce; **(İntisâr eyledin! Affeyleseydi, daha iyi olurdu)** buyurmuştur. Bir hadis-i şerifte de buyuruldu ki: **(Üç şey kendisinde bulunan kimse, Cennete dilediği kapıdan girecektir: Kul hakkını ödeyen, her namazdan sonra on bir defa ihlâs sûresini okuyan, kâtilini affederek ölen.)**

Resûlullah efendimizin mübârek torunu hazret-i Hüseyin, bir gün misâfirleri ile sofrada oturmuşlar yemek yiyorlardı. O sırada kölesi bir kap sıcak yemekle gelirken ayağı yere takılıp, elindeki yemeği hazret-i Hüseyin'in mübârek başına döker. Hazret-i Hüseyin, terbiye maksadı ile kölesinin yüzüne sertçe bakınca, kölesi, Âl-i imrân sûresinin 134. âyet-i kerimesindeki; **(Gadab etmezler)** meâlindeki kısmını okur. Hazret-i Hüseyin;

-Gadabımı terk ettim, buyurunca, kölesi, âyet-i kerimenin; **(İnsanlardan kusurlu olanları affederler)** meâlindeki kısmını okur. Hazret-i Hüseyin;

-Affettim cevabını verince kölesi, âyet-i kerimenin; **(Allahü teâlâ ihsan edenleri sever)** meâlindeki kısmını okur. Bunun üzerine hazret-i Hüseyin;

-Allah için seni kölelikten azâd ettim, istediğin yere gidebilirsin, buyurur...

Netice olarak Allahü teâlâ, kullarının günahlarını affedicidir. Müslümanlar da, birbirlerinin kusurlarını, kabâhatlerini affetmelidir. Müslüman, Allahü teâlâ katında kıymeti olan ve Onun sevdiği insan demektir. Bunun için Müslümanların hatalarını görmemek, onlara kin tutmamak ve kusurlarını affetmek lazımdır. Allahü teâlânın bizi affetmesini istiyorsak, biz de Onun kullarını affetmemiz lazımdır. Yani, affedilmek için affetmek lazımdır. Affetmek, Allahü teâlânın sıfatlarındandır. Ahmed Rıfâî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Kızdığın zaman affa sarıl. Çünkü affetmek sûretiyle yapacağın hata, cezâ vermek sûretiyle yapacağın hâtdan daha iyidir.”

İbadet, doğru ve devamlı olmalıdır
27.07.2014

Amellerin, ibadetlerin kabul olması yani sevab verilmesi için, hem şartlarına uygun olması, hem ihlâs ile niyet edilmesi ve hem de devamlı olması lâzımdır.

Namazın ve bütün ibadetlerin nasıl yapılacağını, yaparken nelere uyulacağını Allahü teâlâ Peygamberine bildirmiştir. Peygamber efendimiz de, bunları, öğrendiği gibi Eshâbına bildirmiş ve kendi de yapmıştır. Farzları, vâcibleri ve haramları, Peygamber efendimiz bile değiştirmemiştir ve değiştiremez. Din imâmılarımız bunların hepsini Eshâb-ı kirâmdan görerek ve işiterek anlamışlar ve kitâplarına yazmışlardır.

İbadetlerin en kıymetlisi, Ehl-i sünnet i'tikâdında olmaktır. Ehl-i sünnet demek, inanmakta, ibadetlerde ve insanlara karşı yapılan işlerde, Muhammed aleyhisselâmın sünnetine, yoluna, Eshâb-ı kirâma, Tâbi'înin ve daha sonra gelen İslâm âlimlerinin söz birliğine uymaktır. Bunların yolunu, fıkıh ve ilmiyât kitâplarından okuyup öğrenmek lâzımdır. Bezzâziyye'de buyuruluyor ki:

“Kur'ân-ı kerimden bir miktar ezberledikten sonra, fıkıh öğrenmek lâzımdır. Çünkü Kur'ân-ı kerimin hepsini ezberlemek farz-ı kifâyedir. Lâzım olan fıkıh bilgilerini öğrenmek ise, farz-ı ayındır.”

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Her şeyden önce, Ehl-i sünnet vel-cemâ’at âlimlerinin bildirdiği, kitâplarında yazdığı itikâdî öğrenmek ve imanını buna göre düzeltmek lâzımdır. Ondan sonra, fıkıh ahkâmını öğrenmeli, farzları yapmaya sarılmalı, helâle, harama dikkat etmelidir. Farzların yanında, nafîle ibadetlerin, hiç kıymeti yoktur. Zamanımızın Müslümanları, farzları bırakıp, nafîle ibadetlere sarılıyor, nafîle ibadetleri yapmaya ehemmiyet verip, farzları mesela beş vakit namaz kılmayı, Ramazan-ı şerif ayında, oruç tutmayı, zekât vermeyi, uşur vermeyi, helâlî, haramları öğrenmeyi hafif ve ehemmiyetsiz görüyorlar. Zekât niyyeti ile fakire bir altın vermek, yüzbin altın sadaka vermekten daha sevaptır. Çünkü zekât vermek, farzı yapmaktır. Zekât niyyeti olmadan verilenler ise, nafîle ibadettir. Farz ibadetin yanında nafîle ibadetlerin hiç kıymeti yoktur. Deniz yanında, damla kadar bile değildir.”

Nafîle ibadetlerin sevabına kavuşabilmek için, imanda, farzlarda kusur olmamak, günahlara tövbe etmek ve ibadet olarak yapmaya niyet etmek şarttır.

Netice olarak Allahü teâlâ, yapılan amellerde, ibadetlerde, kullarının kalblerindeki ihlâsa bakar. Allah rızâsı için yapılmayan hayrât, hasenât ve ibadetler, kabul edilmez. Amellerin, ibadetlerin kabul olması yani sevab verilmesi için, hem şartlarına uygun olması, hem ihlâs ile niyet edilmesi ve hem de devamlı olması lâzımdır. Peygamber efendimize, hangi amelin daha kıymetli olduğu sual edilince, cevaben; **(Devamlı olan ameldir)** buyurmuşlardır.

Hakiki bayrama kavuşabilmek
28.07.2014

Bayram, günahlardan kurtulma günüdür. Mü’minin bayramı, imanla öldüğü, Cennette Allahü teâlânın rûyetine kavuştuğu ve Peygamber efendimizi gördüğü gündür.

İyd, bayram demektir. Her yıl, ramazan ayında ve Arefe gününde günahlar affedildiği, Müslümanlar sevindikleri, sürurlarının, neşelerinin tekrâr geldiği için İyd denilmiştir. Bayram, affa uğramaktır. Bayram, günahlardan kurtulma günüdür. Mü’minin bayramı, günahlarının affedildiği, imanla öldüğü, Cennette Allahü teâlânın rûyetine kavuştuğu ve Peygamber efendimizi gördüğü gündür. Hakiki bayram, Rabbimizin huzûruna, yüz akıyla çıkabilmektir. Bir bayram günü, insanların neşeyle eğlendiklerini gören hazret-i Ali; “Günah işlemediğimiz gün de, bizim bayramımızdır” buyurmuştur.

İmâm-ı Şâfiî hazretlerinin talebelerinden biri anlatır:

“Bir bayram günü İmâm-ı Şâfiî hazretleri ile berâber mescidden çıktık. Evlerinin kapısına gelince, bir hizmetçi kendisine bir kese altın getirip, efendisinin selâmı olduğunu ve bunu kabul buyurmasını ricâ etti. İmâm-ı Şâfiî hazretleri keseyi kabul etti. Biraz sonra biri gelip;

-Bu gece bir çocuğumuz oldu ama ihtiyaçlarını giderecek hiç param yok. Sizden Allah rızâsı için biraz para istiyorum dedi. İmâm-ı Şâfiî hazretleri keseyi hiç açmadan, olduğu gibi o şahsa verdi. Halbuki biliyordum ki, kendisinin de hiç parası yoktu.”

Sırrî-yi Sekâtî hazretleri anlatır:

“Bir bayram günü Ma'rûf-i Kerhî hazretlerini hurma toplarken gördüm ve;

-Bunları ne yapacaksın? diye sordum.

-Şu çocuğu ağlarken gördüm. Sebebini sorunca, anne ve babasının olmadığını, arkadaşlarının yeni elbiseleri ve oyuncakları olup kendisinin olmadığını söyledi. Şimdi bunları toplayıp satacağım, oynaması için ona oyuncak satın alacağım dedi. Bunun üzerine;

-Bu işi bana bırak deyip çocuğu alıp götürdüm. Yeni güzel elbiseler ve oynaması için bir oyuncak aldım. Çocuk o zaman memnûn oldu. Bundan sonra kalbime bir nûr geldi ve parladı.”

Ana-babanın dualarını almak için, bayramlar vesiledir. Bayramlarda, ana-babanın elleri öpülmeli, duaları alınmalı, haklarını helâl ettirmelidir. Ana-baba hayatta ise, rızâsını almak için uğraşmalıdır.

Netice olarak Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselâmın ümmetine, nice mübârek günler, geceler ihsan etmiştir. Ramazan ve Kurban bayramları da bu ihsanın içindedir. Bunları fırsat, ganimet bilerek, Rabbimizin rızâsına kavuşmayı talep etmeli ve bunun gayreti içinde olmalıdır. Mübârek günleri,

bayramları vesile ederek, varsa dargınlıkları gidermeli, kul hakkı varsa helâlleşmelidir. Büyükler ziyâret edilmeli, gönülleri ve duaları alınmalıdır. Vefât etmiş olanları da unutmamalı, kabirlerini ziyâret ederek veya bulunduğu yerden dua etmelidir...

Bayramımız mübârek olsun.

Şükredince nimetler artar 29.07.2014

Şükür, bütün nimetleri İslâmiyete uygun olarak kullanmak demektir. Nimet, insana faydalı olan şey demektir. Allahü teâlâyâ şükretmek ise, Onun dinini kabul etmek, emrettiklerini yapmak, yasak ettiklerinden de sakınmak demektir Cehennemden kurtulmak için, itikâta ve amelde, Muhammed aleyhisselâma uymaktan başka çare yoktur. İyilik yapana teşekkür edileceğini, herkes bilir. Bu, insanlık icâbidir. İyilik edenlere hürmet edilir, nimet sahipleri, büyük bilinir. Bunun için, her nimetin hakikî sahibi olan Allahü teâlâyâ şükretmek, insanlık icâbidir, bir vazife ve bir borçtur. Nisâ sûresinin 147. âyetinde meâlen; **(Allahın nimetlerine şükreder ve iman ederseniz, Allah size niçin azâb etsin?)** buyurulmaktadır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlânın, bir kuluna, faydalı, güzel işler yapmayı, çok kimsenin ihtiyaçlarını sağlamasını nasib etmesi, çok kimsenin ona sığınması, bu kul için pek büyük bir nimettir! Allahü teâlâ, kullarına iyâlim demiş, çok merhametli olduğu için, herkesin rızkını, nafakasını kendi üzerine almıştır. Allahü teâlâ, bu iyâlimden birkaçının rızıkları, nafakaları için ve bunların yetiştirmeleri, rahat yaşamaları için bir kulunu görevlendirirse, bu kuluna büyük ihsan etmiş olur. Bu büyük nimete kavuşup da, bunun için şükretmesini bilen kimse, çok tâlihli, pek bahtiyardır. Bunun kıymetini bilip, şükretmek, kendi sahibinin, Rabbinin iyâline hizmet etmeyi saâdet ve şeref bilmek ve Rabbinin kullarını yetiştirmekle öğrenmek, akıl icâbidir.”

Allahü teâlâ, insanların saâdetlerine sebep olan şeyleri emretmiş ve felâketlerine sebep olanları da yasak etmiştir. Dinli olsun, dinsiz olsun, bir kimse bilerek veya bilmeyerek, bu emir ve yasaklara uyduğu kadar, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Bu hâl, faydalı ilâcı kullanan herkesin dertten kurtulması gibidir.

Bir kimse, Allahü teâlânın ihsan ettiği nimetlerin kıymetini bilir, buna göre yaşarsa yani kendinde bir değişme olmazsa, bu kimseye verilen nimetler, onda hep kalır hatta artar. Bu hâl, cemiyet ve milletler için de aynıdır. Ra'd sûresinin 11. âyetinde meâlen; **(Bir millet, kendini bozmadıkça, Allah onların hâllerini değiştirmez)** buyurulmuştur.

Netice olarak, nimetin kıymeti bilinmez, hakkı gözetilmezse elden gider. Şükredilir, hakkı gözetilirse elde kalır ve artar. Sûre-i İbrâhîmin 7. âyetinde meâlen buyurulduğu gibi: **(Ni'metlerimin kıymetini bilir, şükrederseniz, yani emrettiğim gibi kullanırsanız, onları arttırırım. Kıymetlerini bilmez, bunları beğenmezseniz, elinizden alır, şiddetli azâb ederim.)**

Kötülük yapana iyilik et 03.08.2014

İnsanların hatalarını, kusurlarını affetmek, çok sevaptır. Yalnız affetmek, zâlimlere karşı aczi gösterebilir, zulmün artmasına sebep olabilir. İntisâr, her zaman zulmün azalmasına, hatta yok olmasına sebep olur. Böyle zamanlarda, intisâr etmek, affetmekten daha efdal, daha sevab olur. Bir kimsenin, kendisine zulmedenden, hakkı kadar hakkını alması, intisâr olur. Affetmek, adâletin yüksek derecesi, intisâr ise, aşağı derecesidir.

Resûlullah efendimizin mübârek torunu hazret-i Hüseyin misafirleri ile sofrada oturmuşlardı. Kölesi bir kap sıcak yemek ile gelirken ayağı yere takılıp, elindeki yemeği hazret-i Hüseyin'in mübârek başına döker. Hazret-i Hüseyin, kölesini terbiye için yüzüne sert bakınca, kölesi, Âl-i imrân sûresinin 134. âyetinin meâlen; **(Gadab etmezler)** kısmını okur. Bunun üzerine hazret-i Hüseyin;

-Gadabımı, öfkemi terk ettim, buyurur. Köle, aynı âyet-i kerimenin meâlen; **(İnsanlardan kusurlu olanları affederler)** kısmını okur. Hazret-i Hüseyin;

-Seni affettim buyurur. Bunun üzerine köle, âyet-i kerimenin meâlen; **(Allahü teâlâ ihsan edenleri sever)** kısmını da okur. Bunun üzerine hazret-i Hüseyin de;

-Seni kölelikten azâd ettim, istediğin yere gidebilirsin, buyurur...

Îsâ aleyhisselâm; **(Diş kıranın dişi kırılır. Burnu, kulağı kesenin, burnu kulağı kesilir demiştim. Şimdi ise, kötülük yapana karşı, kötülük yapmayınız. Sağ yanağınıza vurana sol yanağınızı çeviriniz diyorum)** buyurmuştur...

Muhyiddîn ibni Arabî hazretleri buyuruyor ki:

“Kötülük edene iyilik yapan, nimetlerin şükürünü yapmış olur. İyilik edene kötülük yapan, küfrân-ı ni’met etmiş olur.”

Resûlullah efendimiz buyuruyor ki:

(Kıyâmette bir kimseyi hesâba çekerler ki, çok günah işlemiş, hiç iyilik yapmamış. Sen dünyada hiç iyilik yapmadın mı? derler. Hayır, yalnız çırağıma derdim ki, “Fakir olan borçluları sıkıştırma! Ne zaman ellerine geçerse, o zaman vermelerini söyle. İstediklerini yine ver. Boş çevirme!” Allahü teâlâ buyuracak ki: “Ey kulum! Bugün sen fakir, muhtâcsın! Sen dünyada benim kullarıma acıdığın gibi, bugün biz de sana acırız.” Onu affeder.)

Ahnef bin Kays hazretleri buyurdu ki:

“Bir kimse bana düşmanlık etse, ona üç halden biriyle karşılık veririm. Benden yaşlı ise, ona saygı duyar, karşılık vermem. Benden küçük ise, onun için kötü muâmele yapmaya tenezzül etmem. Akranım ise, ona iyilikle muâmele ederim.”

Netice olarak, iyilik eden iyilik, kötülük eden de cezâsını bulur. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Sana darılana git, barış! Zulüm yapanı affet. Kötülük yapana iyilik et!)

Herkese karşı güzel huylu olmak
04.08.2014

İslâm dini, Allahü teâlânın yarattığı bütün mahlûklara karşı, şefkatli, merhametli, yumuşak davranmayı emrediyor. Peygamber efendimiz, birçok hadis-i şeriflerinde, Müslümanların birbirlerine karşı iyi huylu olmalarını, kardeş gibi yaşamalarını emrettikleri gibi, gayr-i müslimlere karşı da iyi huylu olmalarını, onları incitmemeleri lâzım geldiğini bildirmiştir. Böyle davranmakla, İslâm dîninini, iyi huylu olmayı, kardeşçe yaşamayı, çalışmayı emrettiği, gayr-i müslimlere de gösterilmiş olur ve seve seve Müslüman olurlar. Bir kimse, Resûlullah efendimize gelerek;

-İşlerin en iyisi hangisidir, diye suâl edince, Peygamber efendimiz;

-**Güzel huylu olmaktır** buyurur. O kimse, kalkıp, biraz sonra, sağ tarafına gelip, aynı şekilde suâl edince, yine;

-**İyi huylu olmaktır** buyururlar. Aynı kişi, gidip, sonra sol tarafına gelip;

-Allahın en sevdiği iş nedir, diye suâl edince, yine;

-**İyi huylu olmaktır** buyurur. Sonra, arkadan gelip tekrar;

-En iyi, en kıymetli iş nedir, diye suâl edince, Peygamber efendimiz, yüzünü o kimseye karşı çevirip;

-**İyi huylu olmak ne demektir anlayamadın mı? Elinden geldiği kadar kimseye kızmamaya çalış!** buyururlar.

Muhammed Ma'sûm hazretleri buyuruyor ki:

“Selef-i sâlihînin hâllerini her vakit okumalı ve garîbleri, fakirleri ziyâret etmelidir. Hiç kimseyi gıybet etmemeli, çekiştirmemeli, gıybet yapana mani olmalıdır. Emr-i ma'rûfu ve nehy-i münkeri, yanî nasîhati elden kaçırmamalıdır. Fakirlere, mücahidlere, mal ile yardım etmelidir. Hayır, hasenât

yapmalıdır. Günah işlemekten sakınmalıdır. Her Müslümanı gördüğünde; ‘Benim saâdete kavuşmam, bunun kalbini kazanmakla ve duasını almakla olabilir’ demelidir. Kendini, üzerinde hakkı olanların esîri bilmelidir. Fakirlikten korkarak, hasislik, cimrilik yapmamalıdır. Fakir olunca üzülmemelidir ki, Allahü teâlâ, servet de ihsan eder. Hakikî servet, âhirette rahat etmektir. Dünya sıkıntıları, âhiret rahatlığına sebep olur. Hadis-i şerifte; **(Çoluk çocuğu çok ve rızkı az olup, namazlarını, şartlarına uygun olarak kılan ve Müslümanları gıybet etmeyen, Kıyâmette benimle birlikte haşrolunacaktır)** buyuruldu.”

Netice olarak her Müslümanın, İslâmın güzel ahlâkı ile süslenmesi, Müslüman veya gayr-i müslim herkese iyilik etmesi ve kendisine kötülük yapanlara da, iyilikle karşılık vermesi lâzımdır. İyilik yapamadığı zaman, hiç olmazsa sabretmelidir. Bölücü olmamalı, yapıcı olmalıdır. Böyle davranan kimse, dünyada rahata, huzura, âhirette de ebedi saâdete kavuşur, âhiretin sonsuz azâblarından da kurtulmuş olur.

İsraf ederek hayır yapılmaz 05.08.2014

İmâm-ı Mücahid hazretleri buyurdu ki:

“Bir kimse, Allahü teâlânın emrettiği yerlere dağ kadar altın harcasa, israf olmaz. Bir avuç buğdayı, haram olan yere verse, israf olur.”

İsraf, Allahü teâlânın verdiği nîmeti hakir görmek, nîmete kıymet vermemek, kısaca küfrân-ı nîmet etmek yâni şükretmemektir. Bu ise, nîmeti verenin, azarlamasına ve azâb etmesine sebep olur. Nîmetin kıymeti bilinmeyince, hakkı gözetilmeyince elden gider. Şükür edilince ve hakkı gözetilince elde kalır ve artar.

İsraf çok kötü bir huydur ve kalbi karartan, kemiren, tehlikeli bir hastalıktır. Bu sıfat, kalbi kaplamadan önce, gidermek ve bu felâketten kurtulmak için bütün ilâçlarına başvurup uğraşmalıdır. Kurtarması için, cenâb-ı Hakka yalvarmalı, dua etmelidir.

İsrafın kötülüğünü göstermek için, Allahü teâlânın; **(İsraf etmeyiniz! Allahü teâlâ, israf edenleri sevmez)** meâlindeki kelâmı yetiştir.

Allahü teâlâ, mallarını israf edenlere bir şey vermeyiniz diye emrederken, bunları en kötü bir isim ile adlandırıyor. Nisâ sûresindeki âyet-i kerimede meâlen; **(Mallarınızı sefihlere, alçaklara vermeyiniz!)** buyuruyor. Kur’ân-ı kerimde Fir’avnı kötülerken; **(O, israf edenlerden idi)** buyuruluyor. Lût aleyhisselâmın kavmi de; **(Belki siz, israf eden kavimsiniz!)** diye kötüleniyor...

Ekmeğin pişkin yerini ve içini yiyip, kenar ve kabuklarını atmak israf olur. Sofraya lüzûmundan fazla ekmek koyup, sonra bunları, tekrâr yemek için kaldırmamak israftır. Yani, yenmeyen ekmek parçalarını atmak ve riya, gösteriş, şöhret için fazla ekmek koymak israf olur.

Nefs yemekleri yemek, kıymetli, yeni elbise giymek, yüksek, büyük binâlar yapmak ve İslâmiyyetin haram etmediği daha bu gibi şeyler, helâlden kazanıldığı, kibir ve öğünmek için olmadığı zaman israf olmaz. Peygamber efendimiz, Abdullah ibni Abbâs hazretlerine hitaben; **(İstediyini ye, istediğini giyin! İnsanı yanlış yola götüren, israf ve tekebbürdür)** buyurmuşlardır.

Süfyân-ı Sevrî hazretleri, birisiyle birlikte evinin kapısında duruyordu. Önlerinden, süslenmiş bir adam geçti. Arkadaşı, bu adama bakmak isteyince, Süfyân-ı Servî hazretleri mani olup;

-Eğer sizler bakmamış olsanız, böyle israf yapmazdı. Bunun israf günahına siz de ortak oluyorsunuz, buyurmuştur.

Netice olarak, malı israf etmek, Allahü teâlânın ni'metini hakir görmek, ni'mete kıymet vermemek, ni'meti elden kaçırmak, kısaca küfrân-ı ni'met etmek, yani şükretmemek olur ki haramdır. Malı haram yere harcamakla hayır yapılmış olmaz. Çünkü günah işlenilmesi için verilen mal ve paralar israf olur.

İmâm-ı Mücahid hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Bir kimse, Allahü teâlânın emrettiği yerlere dağ kadar altın harcasa, israf olmaz. Bir avuç buğdayı, haram olan yere verse, israf olur.”

Amellerimizin cezası ve karşılığıdır 10.08.2014

“İnsanlardan eziyet ve sıkıntı olarak bize ne gelirse, hep amellerimizin cezası ve karşılığıdır. Eğer büyüklere edep, küçüklere şefkat göstererek yaşansa, hiç kimse size kötülük yapamaz...”

Dünyada ni'metleri, lezzetleri çok olanlar, bunlara lâzım olan şükrü yapmazlarsa âhirette çok acı çekecektir. Dünyada tehlikelerden sakındığı, çalıştığı hâlde çok acı çeken mü'min de, âhirette çok lezzete kavuşacaktır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Dertlerin, belâların gelmesine sebep, günah işlemektir. Fakat, belâlar, sıkıntılar, günahların affedilmesine sebep olur. Allahü teâlâ, sevdiklerinin günahlarını affetmek için, onlara dert, belâ gönderiyor. Tövbe, istiğfâr edince de, günahlar affolur. Dert ve belâ gelmesine lüzum kalmaz ve gelmiş dertler de gider. O hâlde, dert ve belâdan kurtulmak için, çok istiğfâr okumalıdır. Cennet ni'metlerinin, Cehennem azaplarının sonsuz olduğunu bilen kimse, dünyanın birkaç günlük belâlarına, sıkıntılarına hiç ehemmiyet verir mi? Bu dertlerin, sonsuz saâdete sebep olacağını düşünerek, bunları ni'met olarak karşılar.

Dertler, belâlar, sıkıntılar, muhabbetin, sevginin, şaşmayan şâhitleridir. Sevene, sevgilinin gönderdiği acıların da, Ondan gelen iyilikler gibi sevgili ve tatlı olması lâzımdır. Sevgilinin iyilikleri tatlı geldiği gibi, Onun acıtması da tatlı gelmelidir. Hatta, Ondan gelen acılarda, tatlılardan daha çok lezzet bulmalıdır. Çünkü acılar, sıkıntılar nefse tatlı gelmez. Nefis, böyle şeyleri istemez. Her bakımdan güzel olan, her şeyi güzel olan Allahü teâlâ, bir kulunu incitmek dileyince, Onun irâdesi, isteği, bu kula elbette güzel gelmelidir. Daha doğrusu, bundan zevk almalıdır. Başa gelen belâlar, sıkıntılar, her ne kadar acı ve üzücü görünür ise de, kalbe, rûha tatlı gelmektedir. Çünkü beden ile rûh birbirinin zıddı, tersi gibidir. Birine acı gelen, ötekine tatlı olmaktadır. Yaratılıştta duygusuz olan, bu ikisinin ters olduğunu ve hâllerini, özelliklerini ayıramaz.”

Mazhar-ı Cân-ı Cânân hazretleri de, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“İnsanlardan eziyet ve sıkıntı olarak bize ne gelirse, hep amellerimizin cezası ve karşılığıdır. Eğer büyüklere edep, küçüklere şefkat göstererek yaşansa, hiç kimse size kötülük yapamaz. Kızmayı ve üzülmeyi yutmak gerekir. Dili, uygun olmayan sözlerden uzak tutmalıdır. Namaza dikkat etmelidir. Bundan sonra kimse size sıkıntı vermez.”

Netice olarak dünya, zevk, eğlence için, lezzet için değil, imtihan için yaratıldı. İnsan, yaptığı her şeyin karşılığını, mükâfât veya ceza olarak dünyada da, âhirette de, görecek. Şûrâ sûresinin 30. âyetinde meâlen buyurulduğu gibi:

(Size gelen sıkıntılar, kendi kazandıklarınızdır. Çoğunu da affedip, size göndermiyor.)

Günah işlemek, imanı gidermez 11.08.2014

İman; Müslümanlık esaslarını kabul etmek ve bütün hükümlerine uymakta kusur etse bile, saygı göstermek olduğundan, Müslümanlığın temelidir. Amel, imandan bir parça değildir...

Resûlullah efendimizin söylediklerinin hepsini beğenip kalbin kabul etmesine, inanmasına iman denir. Günah işleyen bir mü'min, işlediği günah sebebi ile imanını kaybetmez. Allahü teâlânın varlığını, Peygamberi ile bildirdiklerini tasdik eden bir mü'min, bu hükümlere uymakta kusur ederse, elbette üzülür. Allahı ve Peygamberi tanımayan ve yaptığı iyilikleri, Allahın emri olduğu için değil de, başka sebeple yapan bir kimse, Allaha kul olmayı bile kabul etmiyor. Bu ikisine karşı Allahü teâlânın muâmelesi, elbette bir olmaz.

Bir adamın iki evlâdı olsa, birisi okumaz, yazmaz, çalışmaz, kimseye faydası olmaz. Fakat, babasının yanında edebli durur. Kabahatlerini düşünerek mahcup olur. Babası, bu çocuğun kahrını çeker. İkinci çocuğu çalışkan, gözü açık, herkesin işine yarar. Fakat, bir gün babasına karşı gelerek;

-Sen kim oluyorsun, seni tanımıyorum, gibi ağır şeyler söyler. O anda her iyiliği yok olur. Bunu kovar, sonra yalvarıp af dilemekten başka çaresi olmaz.

İşte, fâsık olan mü'min ile inkâr edenin hâli, bu çocuklara benzer. İslâm âlimleri, iman bakımından insanları dört kısma ayırmışlardır:

1- Peygambere inanır ve uyar. Bunlar dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Âhirette, doğru Cennete gider. Nefsine uyararak hâsıl olan günahları, kalb ile tövbe, dil ile istiğfâr ederek ve dünyada sıkıntılar çekerek, affedilecek, doğru Cennete giderek, ni'metler içinde sonsuz yaşayacaktır. Bunlara sâlih kul denir.

2- Peygambere inanır ve uyar. Dünyada dert, sıkıntı ve hastalık içinde yaşar. Dertlere sabır ve nimetlere şükreder. Sabırları, derecelerinin, sonsuz ni'metlerinin artmasına sebep olur. Bunlar, nefislerine uymaz. Bunlara evliyâ denir. Böyle kimseler azdır.

3- Peygambere inanır ise de, Peygambere değil, nefsine uyar. Dünyada sıkıntı çeker. Bunlar, nefislerine uyararak hâsıl olan günahlar kadar Cehennemde yandıktan sonra, Cennete gireceklerdir. Bunlara Fâsık kul denir.

4- Peygambere inanmaz. İslâmiyetin emir ve yasak ettiği şeyleri akıl ile bulup, bunlara ve Müslümanlara uyan kâfirler, dünyada rahata kavuşur ise de, inkârları sebebi ile âhirette sonsuz azâb çekerler.

Bazılarının daha çok azmaları için, işlerinde başarı, kolaylık ve rahatlık da verilir. İslâmiyetin bir emrini beğenmeyen kâfir olur. İnkâr edenin gideceği yer de Cehennemdir.

Netice olarak iman; Müslümanlık esaslarını kabul etmek ve bütün hükümlerine uymakta kusur etse bile, saygı göstermek olduğundan, Müslümanlığın temelidir. Amel imandan bir parça olsaydı, her günah işleyen, kâfir olur, dünyada Müslüman kalmazdı!..

İman, muma benzer
12.08.2014

Emirleri, ibadetleri yapmayan, mü'min olsa da Müslümanlığı tam değildir. Böyle iman, insanı yalnız dünyada korursa da, âhirete imanla gitmek güç olur. İman, muma benzer...

Âhirette azaptan kurtulmak için iman etmek şarttır. İman edenlerin, farzları yapıp haramlardan kaçınması lâzımdır. Ayrıca Peygamber efendimizi, malından ve canından daha çok sevmelidir. Bu sevgisinin alâmeti, sünnetleri yapıp mekruhlardan kaçınmaktır. Bir mü'min, mubahlarda da, ne kadar Ona uyarsa, o derece kâmil ve olgun bir Müslüman olur.

Peygamberlerin imanı ile avâmın imanı, iman olması bakımından müsterektir. Peygamberlerin imanının üstünlüğü, imanın sıfatına bağlıdır. Mesela, insanlar, insan olmakta eşit iseler de, sıfatları yönünden farklıdır. Hazret-i Ali ve İmâm-ı Şâfiî hazretleri; "İman inanmak ve söylemek ve ibadetleri yapmaktır" dediler. Bu sözleri, kâmil olan, olgun olan imanı bildirmektedir. Kalbinde iman olduğunu söyleyen kimsenin mü'min olduğu söz birliği ile bildirilmiştir.

İşlerdeki, amellerdeki bozukluk, insanı dinden çıkarmaz. Günah işlemek, kalbdeki imanı bozarsa, mesela günah olduğuna inanmayarak yaparsa, o zaman küfür olur. Tâbiînin büyüklerinden olan Hasen-i Basrî hazretleri buyuruyor ki:

"İçinde yılan bulunduğu bilinen bir deliğe insan elini sokmaz. Eğer sokarsa, içinde yılan bulunduğuna inanmamış demektir. Bunun gibi, Allahü teâlâyâ ve Cehenneme inanan bir kimsenin, İslâmiyetin yasak ettiği şeyleri yapmaması lâzımdır. Günah işleyenler, Allah kerimdir, affetmesini sever. Ona güveniyoruz da yapıyoruz derlerse, bu söz, delikteki yılanın sokmamasını düşünerek elini koymaya benzer."

Günahlar nefse tatlı gelmektedir. Mü'min, nefsine aldanarak günah işleyebilir. Fakat, günah işlerken, aklı ve imanı onu üzmemektedir. İnsan, aklı ile iman eder. Nefse tatlı geldiği için de, günaha sürüklenir. Bundan dolayı, iman ile isyânın başka başka olduğu anlaşılır. Yılanın deliğine el uzatmak, nefse tatlı gelseydi veya bu iş nefse tatlı gelen bir şeye sebep olsaydı, mesela, elini uzatırsan, sana şu kadar para var denilse idi, o zaman nefse uyar, elini belki uzatırdı.

Netice olarak, imanı, farzları ve haramları öğrenmek, bilmek farzdır. İman edip ibadet edene, Müslüman denir. İbadetleri yapıp haramlardan kaçınan, tam Müslümandır. Bunlardan biri bozuk olur veya hiç olmazsa, Müslümanlık bozuk olur. Emirleri, ibadetleri yapmayan, mü'min olsa da Müslümanlığı tam değildir. Böyle iman, insanı yalnız dünyada korursa da, âhirete imanla gitmek güç olur. İman, muma benzer, İslâmiyetin bildirdiği emir ve yasaklar da mum etrafındaki fener gibidir. Mum ile birlikte fener de, İslâmiyettir. Fenersiz mum çabuk söner. İmansız, İslâm olamaz. İslâm olmayınca, iman da yoktur.

Birbirinizi gıybet etmeyiniz
17.08.2014

Bir kimsenin dindeki kusurlarını söylemek, mesela namaz kılmaz, içki içer veya söz taşıyıcıdır demek, dünyadaki kusurlarını söylemek; sağırdır, şaşıdır demek, gıybet olur...

Gıybet, adam çekiştirmek, bir kimsenin arkasından konuşmak demektir. Birisini gıybet etmek, ölmüş insanın etini yemek gibi olur buyuruldu. Belli bir Müslümanın veya gayr-ı müslimin ayıbını, onu kötülemek için arkasından söylemek, gıybet olur. Kötüleyen sözler doğru ise, gıybet, yalan ise, iftira olur. Gıybet ve iftira söylemek, büyük günah olduğu gibi, bunları dinlemek de haramdır. Söyleyen ve dinleyen, tövbe etmez ve helâllaşmazsa, Cehenneme gider. Söyleyeni susturmali, susturamaz ise, oradan kalkıp gitmelidir.

Bir kimsenin dindeki kusurlarını söylemek, mesela namaz kılmaz, içki içer, hırsızlık eder veya söz taşıyıcıdır demek, dünyadaki kusurlarını söylemek, mesela sağırdır, şaşıdır demek, gıybet olur. Dindeki kusurları, onu kötülemek için söylenirse, gıybet olur. Onun ıslâhını düşünerek söylenirse, gıybet olmaz. Acıyarak söylemek de, gıybet olmaz denildi.

Bir Müslümanın günahı ve kusuru söylendiğinde, elhamdülillâh biz böyle değiliz demek, gıybetin en kötüsü olur. Birisinden bahsedilirken, elhamdülillâh, Allah, bizi hayâsız yapmadı gibi, onu kötülemek, çok çirkin gıybet olur. Falanca kimse çok iyidir, ibadette şu kusuru olmasa, daha iyi olurdu demek, gıybet olur. Hucurât sûresinin 12. âyetinde meâlen; **(Birbirinizi gıybet etmeyiniz!)** buyuruldu.

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Kıyâmet günü, bir kimsenin sevap defteri açılır. Yâ Rabbî! Dünyada iken, şu ibadetleri yapmıştım. Sayfamda bunlar yazılı değil, der. Onlar, defterinden silindi, gıybet ettiklerinin defterlerine yazıldı denir.)

(Kıyâmet günü bir kimsenin hasenât defteri açılır. Yapmamış olduğu ibadetleri orada görür. Bunlar seni gıybet edenlerin sevaplarıdır, denir.)

Ebû Hüreyre hazretleri şöyle nakleder: “Resûlullah efendimizle oturuyorduk. İçimizden birisi kalkıp gitti.

-Yâ Resûlallah! Rahatsız olup gitti, denildi.

-Arkadaşınızı gıybet ettiniz, etini yediniz, buyurdu.”

İbrâhîm Ethem hazretleri, bir yemeğe dâvet edilmişti. Sofrada, çağrılanlardan birinin bulunmadığı söylenince;

-O ağır kimsedir, denildi. İbrâhîm Ethem hazretleri;

-Gıybet edildi, buyurdu ve çıkıp gitti.

Netice olarak gıybet, haramdır. Dinleyen, o kimseyi tanımıyorsa, gıybet olmaz. Gıybet olunan kimse bunu işitirse, üzülür. Bedeninde, nesebinde, ahlâkında, işinde, sözünde, dîninde, dünyasında, hatta elbisesinde, evinde, hayvanında bulunan bir kusur, arkasından söylendiği zaman, bunu işitince üzülürse, gıybet olur. Kapalı söylemek, işaret ile, hareket ile bildirmek, yazı ile bildirmek de, hep söylemek gibi gıybettir ve haramdır.

İstiğfar okuyunuz! İmdadınıza yetişirim

18.08.2014

Günahlardan ve dertlerden kurtulmak için her zaman ve her yerde, namazlardan sonra, yatarken, manâlarını düşünerek, çokça “Estağfirullah min külli mâ kerihallah” demelidir...

Allahü teâlâ ile kul arasında olan günahların affolması için, gizlice tövbe etmek kâfidir. Başkalarına haber vermek lâzım değildir. Cünüpken Kur’ân-ı kerim okumak, camiye girmek, camide dünya işlerini konuşmak, camide yemek, içmek, uyumak, Kur’ân-ı kerimi abdestsiz tutmak, haram şeyleri dinlemek, yemek, içmek, avret yerlerini açmak, kul hakkı bulunmayan günahlardır.

Hayvan hakkı bulunan günahları affettirmek, çok güçtür. Hayvanı haksız olarak öldürmek, dövmek, yüzüne vurmak, tâkatinden fazla yürütmek, ağır yük vurmak, otunu, suyunu zamanında vermemek, günahdır. Bu günaha hem tövbe etmeli, hem de, istiğfâr ederek yalvarmalıdır. Gayr-i müslimlerin hakkı için de, helâllaşmak lâzımdır.

Kul hakkı; mâlî, nefsî, ırzî, mahremî ve dînî olmak üzere beş türdür... Hırsızlık, gasp, aldatmak ve yalan söylemekle mal satmak, sahte para vermek, başkasının mâlına zarar vermek, mâlî olan kul haklarıdır. Bir kuruş mal için tövbe etmek ve sahibi ile helâllaşmak lâzımdır. Mâlî haklar için, çocukların da helâllaşması, ödemeleri lâzımdır.

Nefsî, yani hayâtî günah, adam öldürmek, bir uzvunu telef etmektir... Irza dokunan kul hakkı, gıybet, iftira, alay etmek, sövmek gibi şeylerdir... Mahremî olan hak, başkasının hanımına, çocuğuna, hıyânet etmektir... Dînî hak, akrabâsına ve emri altında olanlara din bilgisi vermeyi terk etmektir... Bunların ve bütün insanların din bilgisi öğrenmelerine ve ibadet yapmalarına manî olmaktır ve başkasına kâfir, fâsık demektir... Bütün bu günahlar için tövbe etmek ve hak sahipleri ile helâllaşmak lâzımdır. Hadis-i şeriflerde; **(Tövbe eden, günah işlememiş gibi olur.), (Günahına pişman olmayıp, dili ile istiğfâr eden, günahında devam edicidir. Rabbi ile alay etmektedir)** buyruldu.

İstiğfâr etmek, estağfirullah demektir ki, beni affet Allahım anlamındadır. Fevâid-i Osmaniyye kitabında buyruluyor ki: “Şifâ için, tövbe ediniz ve istiğfâr duasını çok okuyunuz. Yani, **Estagfirullâhel’azîm ellezî lâ ilâhe illâ hüv el hayyel kayyûme ve etûbü ileyh**, deyiniz! Ölümünden başka bütün dertlere, hastalıklara karşı faydalıdır. Ölüm hastasının ağrılarını, sancılarını yok eder, rahat ölmesini sağlar.”

Hûd sûresinde 52. âyetinde meâlen; **(İstiğfâr okuyunuz! İmdadınıza yetişirim)** buyruldu. Hadîs-i şerifte de; **(İstiğfâra devam eden Allahü teâlâ dertlerden kurtarır)** buyruldu...

Netice olarak, günahlardan ve dertlerden kurtulmak için her zaman ve her yerde, namazlardan sonra, yatarken, manâlarını düşünerek, çokça **“Estağfirullah min külli mâ kerihallah”** veya kısaca **“Estağfirullah”** demelidir.

İnsanı gıybetle sürükleyen sebepler
19.08.2014

Gıybetin sebepleri: O kimseye olan düşmanlık, yanında olanların fikirlerine uymak düşüncesi, sevilmeyen bir kimseyi kötülemek, kendisinin o gûnahta bulunmadığını bildirmek...

İnsanı gıybet etmeye sürükleyen sebepler çoktur. Bunlardan bazıları; gıybet ettiği kimseye olan düşmanlık, yanında olanların fikirlerine uymak düşüncesi, sevilmeyen bir kimseyi kötülemek, kendisinin o gûnahta bulunmadığını bildirmek, kendinin ondan üstün olduğunu bildirmek, yanında bulunanları güldürmek, şakalaşmak, onunla alay etmek, ummadığı kimsenin haram işlediği için onu sevmediğini bildirmek gibi sebeplerdir.

Gıybet, üç türdür: Birincisinde, ben gıybet etmedim, onda bulunan şeyi söyledim, denilir. Böyle söylemek, küfür olur. Çünkü harama, helâl demiş olur.

İkincisinde, gıybet olunana duyurmaktır. Büyük haram olur. Tövbe etmekle affedilmez, onunla helâllaşmak da lâzım olur.

Üçüncüsünde, gıybet olunanın bundan haberi olmaz. Tövbe, istiğfârla beraber, ona hayır dua etmekle affolur...

Gıybet, insanın sevaplarının azalmasına, başkasının günahlarının kendisine verilmesine sebep olur. Bunları, her zaman düşünmek, insanın gıybet etmesine mani olur. Yanında gıybet yapıldığını işiten kimse, buna mani olmalıdır. Hadis-i şeriflerde; **(Din kardeşine, onun haberi olmadan yardım eden kimseye, Allahü teâlâ dünyada ve âhirette yardım eder.), (Yanında, din kardeşine gıybet edilince, gücü yettiği hâlde ona yardım etmeyen kimsenin günahı, dünyada ve âhirette kendisine yetişir)** buyruldu...

Bir yerde gıybet yapılırken, orada bulunan kimse, gıybet edenlerden korkmazsa, sözle, onlardan korkarsa, kalbi ile reddetmezse, gıybet günahına ortak olur. Gıybet edenin sözünü kesmesi veyahut kalkıp gitmesi mümkün ise, bunları yapmalı. Eliyle, başıyla, gözüyle menetmesi kâfi gelmez. Açıkça, sus, demesi lâzımdır. Hazret-i Âişe validemiz anlatıyor: "Resûlullah efendimizin yanında, bir kadının uzun olduğunu söyledim;

-Ağzında olanı çıkar! buyurdu. Tükürdüm. Ağzımdan et parçası çıktı." Allahü teâlâ sıfatları, özellikleri, cisim şeklinde göstermeye kâdirdir...

Gıybet etmenin keffâreti, üzûlmek, tövbe etmek ve gıybet ettiği kimse ile helâllaşmaktır. Pişman olmadan helâllaşmak, riya olur, ayrı bir günah olur. Ölüyü ve gayr-i müslimi gıybet etmenin haram olduğu İbni Âbidîn'de yazılıdır. Allahü teâlâ, Mûsâ aleyhisselâma vahyederek buyurdu ki:

(Gıybet edip tövbe eden kimse, Cennete en son gidecektir. Gıybet edip, tövbe etmeyen kimse, Cehenneme en önce girecektir.)

Netice olarak gıybet, din kardeşinin, bir gayr-i müslimin işitince üzüleceği bir kusurunu arkasından söylemektir. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Bir kimse için söylenen kusur, onda varsa, bu söz gıybet olur. Yoksa bühtân, yani iftira olur.)

Allahü teâlâyı görür gibi ibadet et!
24.08.2014

İhlâs, dünya faydalarını düşünmeyip ibadetlerini yalnız Allahü teâlânın rızâsı için yapmaktır. İhlâs sahibi, ibadet yaparken başkalarına göstermeyi düşünmez...

Bir kimsenin, âhiret amellerini yaparak âhiret yolunda olduğunu göstermesi, böylece dünya arzularına kavuşmak istemesi, dünya kazancına dîni âlet etmesi, riya olur. Riya, bir şeyi olduğunun tersine göstermek, kısaca gösteriş demektir. İbadetlerini göstererek, insanların sevgisini kazanmaktır. Sözleri veya ibadetleri riya ile olan kimsenin, din bilgisi varsa, buna münâfık, din bilgisi yoksa, buna din yobazı denir. Fen bilgisi olmayıp da, kendisini fen adamı tanıtıp, kendi görüşlerini, fen bilgisi olarak söyleyip, Müslümanları aldatmaya, imanlarını bozmaya çalışanlara da fen yobazı denir.

Riyanın zıddı, aksi ihlâstır. İhlâs, dünya faydalarını düşünmeyip ibadetlerini yalnız Allahü teâlânın rızâsı için yapmaktır. İhlâs sahibi, ibadet yaparken başkalarına göstermeyi düşünmez. Bunun ibadetlerini başkalarının görmesi ihlâsına zarar vermez. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâyı görür gibi ibadet et! Sen görmüyor isen de, O, seni görmektedir)** buyruldu.

Başkalarının sevgisine, övmelerine kavuşmak için, dünya işleri ile, onlara iyilik yapmak, riya olur. İbadet ile olan riya bundan daha fenâdır. Allahü teâlânın rızâsını hiç düşünmeden yapılan riya, hepsinden daha fenâdır. İbadet yaparak Allahü teâlâdan dünya menfaatlerini istemek, riya olmaz. Yağmur duasına çıkmak, istihâre yapmak, böyledir. Ücret ile imamlık, hatiblik, muallimlik yapmak, sıkıntıdan, hastalıktan ve fakirlikten kurtulmak için âyet-i kerimeler okumak da, böyledir denildi. Bunlarda hem ibadet, hem de menfaat niyyetleri bulunmaktadır. Ticaret maksadı ile hacca gitmek de böyledir. İbadet niyyeti hiç bulunmazsa riya olurlar. İbadet niyyeti çok olursa, sevap hâsıl olur. İbadetlerini başkalarına göstermek, onlara öğretmek ve teşvîk etmek niyyeti ile olursa, yine riya olmaz ve çok sevap olur. Ramazan orucunu tutmakta riya olmaz. Allahü teâlânın rızâsı için namaza başlayıp, sonradan hâsıl olan riyanın zararı olmaz.

Netice olarak, riya ile yapılan farzlar sahîh olur, ibadet borcu ödenmiş olur ise de, sevabı olmaz. Et ihtiyacını karşılamak niyyeti ile kurban kesmek câiz olmaz. Allahü teâlâ için ve bir insan için birlikte niyyet ederek kurban kesmek câiz değildir. Allahü teâlânın rızası için olmayıp, yalnız hacdan, gazâdan gelenleri karşılamak için kesilen hayvan leş olur. Riyadan korkarak ibadeti terk etmek de câiz değildir. Allahü teâlânın rızası için namaza durup, namazı bitirinceye kadar hep dünya işlerini düşünürse, namazı sahîh olur. Şöhrete sebep olacak şekilde giyinmek de riya olur.

İbadetlerin sahîh olması için **25.08.2014**

Namaz, vaktinden önce kılınırsa, sahîh olmaz. Hem de, büyük günah olur. Namazın sahîh olması için, vaktinde kılmak lâzım olduğu gibi, vaktinde kıldığını bilmek, şüphe etmemek de farzdır...

İbadetlerin sahîh olması için, Allahü teâlânın rızası için yapmaya niyet etmek lâzımdır. Niyet, kalb ile olur. Yalnız söylemek ile niyyet edilmiş olmaz. Kalb ile birlikte olmak şartı ile söyleyerek niyet etmek câiz olur denildi. Kalb ile niyet, söz ile niyete benzemezse, kalbdeki niyete bakılır. Yalnız yemin etmek böyle değildir. Yemin etmekte, söz esastır. İbadetlerde niyyetin söz ile yapılacağını bildiren hiçbir hadis-i şerif ve haber mevcut değildir. Dört mezhebin imâmları da bildirmemiştir. Niyet, ibadet yapmayı kalbe getirmek, hâtırlamak değildir. Allahü teâlâ için yapmayı irâde etmek, istemek demektir. Niyet, ibadete başlarken yapılır. Daha önce, mesela bir gün önce yapılırsa, niyet olmaz. Buna emel, arzu, vaad denir. Mesela, Hanefî mezhebinde oruca niyet etme zamanı, bir gün evvel, güneşin batmasından başlayarak, ertesi gün, Dahve-i kübrâ vaktine yani öğleye bir saat kalana kadardır.

Namaz kılmak, Allahü teâlânın büyüklüğünü düşünerek, Onun karşısında kendi küçüklüğünü anlamaktır. Bunu anlayan kimse, hep iyilik yapar, hiç kötülük yapamaz. Nefsine uyanın namazı sahîh olsa da, bu meyvelerini veremez. Her gün beş kerre, Rabbinin huzurunda olduğuna niyet eden kimsenin kalbi ihlâs ile dolar. Namazda yapılması emrolunan her hareket, kalbe ve bedene faydalar sağlamaktadır. Allahü teâlâ kalblerde olan ihlâsa ve Allah korkusuna bakar. Amellerin, ibadetlerin kabul edilmesi yani sevap verilmesi için, hem şartlarına uygun olması, hem de ihlâs ile niyet edilmesi lâzımdır.

“İbadet, sahîh olursa, kabul edilir, niyete bakılmaz” demek, zındıklık olur. Allah rızası için yapılmayan hayrât, hasenât ve ibadetler, kabul edilmez.

“Allahü teâlâ, kalbe bakar. İyi niyetle yapılan her şeyi kabul eder” demek de, cahil şeyhlerin, tarikatçıların sözleridir.

Bir namaz, vakti gelmeden önce kılınırsa, sahîh olmaz. Hem de, büyük günah olur. Namazın sahîh olması için, vaktinde kılmak lâzım olduğu gibi, vaktinde kıldığını bilmek, şüphe etmemek de farzdır. Bir kimse, vaktin girdiğinde şüpheli olarak kılıp, sonra vaktinde kılmış olduğunu anlarsa, bu namazı sahîh olmaz. Namazın sahîh olması için, vaktinde kılındığını bilmek şarttır.

Netice olarak, namazın ve bütün ibadetlerin kabul olmaları için, önce insanın Ehl-i sünnet i'tikâdında olması ve ibadetlerin şartlarına uyarak edâ edilip sahîh olmaları, sonra, ihlâs ile niyet edip yapılması ve insanın üzerinde kul hakkı bulunmaması şarttır. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:
(Yalnız bir lirası haramdan olan on lira ile alınmış elbise ile kılınan namaz kabul olmaz.)

İbadetlerini ihlâs ile yap! **26.08.2014**

Abdullah-ı Tüsterî buyurdu ki: “Yolumuzun esası üç şeydir: Helâl yemek, ahlâk ve amelde Resûl aleyhisselâma tâbi olmak ve ihlâs yani her işi, yalnız Allah rızası için yapmaktır.”

İbadet, Allahü teâlânın rızasına kavuşmak için yapılır. Başkasının muhabbetine, ihsanına kavuşmak için yapılan ibadet, ona tapınmak olur. Allahü teâlâyâ ihlâs ile ibadet etmemiz emrolundu. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlânın birliğine iman edenden, namazı ve zekâtı ihlâs ile yapandan Allahü teâlâ râzı olur)** buyuruldu.

Resûlullah efendimiz, Mu'âz bin Cebel hazretlerini Yemen'e vâli olarak gönderirken; **(İbadetlerini ihlâs ile yap. İhlâs ile yapılan az amel kıyâmet günü sana yetişir)** buyurmuştur.

Dünya nimetleri geçicidir, ömürleri de kısadır. Bunları ele geçirmek için dînini vermek ahmaklıktır. İnsanların hepsi âcizdir. Allahü teâlâ dilemedikçe, kimse kimseye fayda ve zarar yapamaz. İnsana Allahü teâlâ kâfidir. Bunun için Allahü teâlâdan korkmalı, Onun rahmetinden ümidi kesmemelidir. Ümit, korkudan çok olmalıdır. Böyle olanın ibadetleri zevkli olur. Gençlerde korkunun, ihtiyaçlarda ümidin daha fazla olması lâzımdır denildi. Hastalarda ümit fazla olmalıdır. Korkusuz ümit ve ümitsiz korku câiz değildir. Birincisi emîn olmak, ikincisi ümitsiz olmaktır. Hadîs-i kudsîde; **(Kulumu, beni zannettiği gibi karşılarım)** buyuruldu.

Zümer sûresinin 53. âyet-i kerimesinde meâlen; **(Allah bütün günahları affeder. O gafûrdur, rahîmdir)** buyuruldu.

Bunlardan, recânın, ümidin fazla olması lâzım geldiği anlaşılmaktadır. **(Allah korkusundan ağlayan, Cehenneme girmez) ve (Benim bildiğimi bilseydiniz, az güler çok ağlarsınız)** hadis-i şerifleri de, havfın, korkunun fazla olması lâzım geldiğini göstermektedir.

Allahü teâlâyâ yakın olmak yani Onun sevgisine kavuşmak için, ihlâs ile İslâmiyetin emirlerine uymak, yasak ettiklerinden sakınmak lâzımdır. İslâmiyete uymak için; önce Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi iman etmek, sonra haramlardan sakınmak ve farz olan ibadetleri, ihlâs ile yapmak lâzımdır. Sehl bin Abdullah-ı Tüsterî hazretleri buyuruyor ki:

“Yolumuzun esası üç şeydir: Helâl yemek, ahlâk ve amelde Resûl aleyhisselâma tâbi olmak ve ihlâs yani her işi, yalnız Allah rızası için yapmaktır.”

Netice olarak, İslâmiyete yapışmak yani emirleri yapmak ve haramlardan sakınmak, insanı Allahü teâlânın rızasına, sevgisine kavuşturur ise de, bunları ihlâs ile yapmak şarttır. Mal, mevki, hürmet, şöhret kazanmak için yapılan ibadette ihlâs olmaz, riya olur. Böyle ibadete sevap verilmez. Bunun için hem İslâmiyete uymalı, hem de, ihlâs elde etmelidir. İslâmiyete uymak, ilim, amel ve ihlâs ile olur. İhlâs ile yapılan ibadetler, zamanla nefsi zayıflatır, devamlı ihlâs elde etmeye sebep olur.

Allahın takdirine rızâ göstermek
31.08.2014

Muhammed Ma'sûm hazretleri buyurdu ki: “İnsana gelen hastalıklar, elemeler, takdîr-i ilâhî ile gelmektedir. Râzı olmak lâzımdır. İbadetlere devam, elemelere, hastalıklara sabredilmelidir...”

Allahü teâlâdan gelen her şeye râzı olmaya, Rızâ denir. Hatta Allahü teâlâdan bir felâket gelse, ona da rızâ göstermek, kimseye şikâyet etmemektir. Bu hâl, her insanın yapabileceği bir iş değildir. Fakat, bunu yapabilen, büyük bir insandır. Böyle insanlarda, Peygamberlere mahsûs sabır ve tahammül var demektir. Allahü teâlânın büyüklüğüne inandığı derecede insan, bu tahammülü ve bu rızâyı gösterebilir. Gıpta edilecek bir meziyettir.

Muhammed Ma'sûm Fârûkî hazretleri buyuruyor ki:

“İnsana gelen marazlar, hastalıklar, elemeler, takdîr-i ilâhî ile gelmektedir. Râzı olmak lâzımdır. İbadetlere devam, elemelere, hastalıklara sabredilmelidir. Allahü teâlânın kereminden âfiyet beklemelidir. Mahlûklardan bir şey beklememeli, her şeyin Hak teâlâdan geldiğini bilmelidir. Dertlerden, elemelerden kurtulmak için dua ve istiğfâr etmelidir. Tesiri, faydası kesin olan sebeplere yapışmalı, sebeplerin tesirini Allahü teâlâdan beklemelidir. Onun takdîri, irâdesi olmadıkça, kimse kimseye zarar veremez. Bununla beraber, sebeplere yapışmak, Peygamberlerin yoludur. Esbâba, sebeplere teşebbüs etmemizi, yapışmamızı, tehlikelerden, zararlardan korunmamızı emretti. En büyük zarar, nefsimize ve İslâm düşmanlarına aldanmaktır. Sebeplerin tesirini Allahü teâlâdan talep etmeli, istemelidir.”

Meşhur olan elli dört farzdan birisi de; Allahü teâlâdan gelene râzı olmaktır. Belâlar, dertler, Allahü teâlânın irâdesi ve ezeldeki takdîri ile gelmektedir. Onun takdîrine râzı olmak ve teslîm olmak lâzımdır. Elem ve üzüntü, ayrılık ve musîbet, mâdemki Allahü teâlânın irâde ve takdiriyledir, ona râzı olmak lâzımdır. Resûlullah efendimiz şu duayı çok okurlardı: **(Allahümme innî es'elûke-ssihhate vel-âfiyete vel-emanete ve hüsnel-hulki verridâe bilkaderi birahmetike yâ Erhamerrâhimîn.)** Bunun ma'nâsı; “Ya Rabbî! Senden, sıhhat, âfiyet, emanete hıyânet etmemek, güzel ahlâk ve kaderden râzı

olmak istiyorum. Ey merhamet sahiplerinin en merhametlisi! Merhametin hakkı için, bunları bana ver!" demektir.

Netice olarak, bir kimsenin, her günkü hâinden memnun olması, her hâinden Allahü teâlâyâ şükür ve hamdetmesi, bu kimsenin kanâat sahibi olması demektir. Kendinden daha iyi mevkide, kendinden daha zengin, kendinden daha kuvvetli, kendinden daha güzel bir insanı kıskanmayarak, kendi hâinden memnun ve râzı olan kimsenin, evvelâ kalbi rahat olur. Sonra da, en mühimi Allahü teâlânın sevgili kulu olur. Sevgili olmanın sebebi, Allahü teâlânın kendisine verdiğinden memnun ve râzı olmasıdır. Bunun için, Allahü teâlâ da, ondan râzı olur.

Sâlih, iyi kul olmak
01.09.2014

"Sâlih Müslümanlar, Allahü teâlânın hükmüne boyun eğler, belâlara sabır, aza kanâat ederler. Allahü teâlâdan başkasından korkmazlar ve kimseden bir şey beklemezler..."

İmanı olup, İslâmiyete uyan ve Allahü teâlânın sevgisini kazanmaya çalışanlara, sâlih kul denir. Ahmed Rifâî hazretlerine "sâlih kul nasıl olur" diye sorulunca, buyurur ki:

"Sâlih Müslümanlar, Allahü teâlânın hükmüne boyun eğler, belâlara sabır, aza kanâat ederler. Allahü teâlâdan başkasından korkmazlar ve kimseden bir şey beklemezler. İnsana, yüksek makamları veren, aşağı düşüren azîz ve zelîl edenin Allahü teâlâ olduğunu bilirler. Sâlih Müslümanlar, Peygamber efendimizin sünnetine tam uyarlar. Onların korkusu, son nefes içindir. Onlar, az konuşurlar. Öfkelerini tutarlar, şehvetlerini yenerler. Nefislerinin arzularını yapmazlar. Allahü teâlâyı unutturacak bütün engelleri ortadan kaldırarak, hep Onunla berâber olmaya bakarlar. Böylece nefislerini alçaltıp, rûhlarını yükseltirler..."

Nefse, Allahü teâlânın kazâ ve kaderine rızâ göstermek kadar zor gelen bir şey yoktur. Çünkü, kadere râzı olmak, Allahü teâlânın hükmüne boyun eğmek, nefsin isteklerine zıttır. Nefis bunları istemez. Saâdete kavuşmak, nefsin rızâsını terk edip, Allahü teâlânın rızâsına koşmakla mümkündür. Saâdete kavuşanlara müjdeler olsun..."

İbrâhim-i Havvâs hazretleri anlatır:

"Bir zaman Şam civarındaydım. Nar ağacı gördüm. Tatlı nar yemek istiyordum. Lâkin gördüğüm narlar ekşi olduğu için, tatlı nar bulduğum zaman yerim deyip, yoluma devam ettim. Bir yere varınca, eli, ayağı olmayan, zayıf, hâlsiz, yaralı bir kimse gördüm. Yaralarına kurt düşmüş, hatta birçok eşek arısı yaralarına hücum etmiş, zavallıya ızdırab veriyorlardı. Onun bu çaresiz ve muzdarib hâline acıyarak, yanına varıp;

-Bu hâlden kurtulmak ister misin? dedim.

-Hayır dedi. Ben hayretle;

-Niçin? dedim.

-Sağ sâlim olmak nefsimin arzusudur. Bu hâlde olmam ise Rabbimin murâdıdır. Onun murâdının aksi bir şeyi Ondan istemek, kulluğuma yakışmaz, takdirine râzı olmak, elbette benim için hayırlıdır dedi.

-Müsâade et de hiç olmazsa arıları uzaklaştırayım, sana çok ızdırab veriyorlar dedim.

-Onlar bana ızdırab verdikçe, benim hâlim daha hoş oluyor. Ey Havvâs! Sen benim çektiğim sıkıntıları, eşek arılarını boşver, sen tatlı nar yemek arzusunu kendinden uzaklaştırmaya bak dedi.

-Bütün bunları nereden biliyorsun? dedim.

-Allahü teâlâ bildiriyor dedi. Sonra izin isteyip yoluma devam ettim..."

Netice olarak, doğru bir imana sahip olup İslâmiyete uyanlar, kendileri için takdir edilene itirâz etmeyenler, dünyada rahat ve huzur içinde yaşarlar. İşledikleri günahlara da, tövbe ederek, dünyada sıkıntılar çekerek, affa uğrarlar ve Cennete giderler. Böyle kullara, sâlih kul denir...

İnsanın karşılaştığı her şey 02.09.2014

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyurdu ki: “Her gün insanın karşılaştığı her şey, Allahü teâlânın dilemesi ve yaratması ile var olmaktadır. Bunun için, irâdelerimizi Onun irâdesine uydurmalıyız!”

Müslümanlık, Allahü teâlânın ve Onun Peygamberinin râzı olduğu, beğendiği şeyler demektir. İnsana gelen ni'metler, belâlar, dertler, Allahü teâlânın takdîri ile gelmektedir. Onun takdîrine râzı olmak lâzımdır. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Her gün insanın karşılaştığı her şey, Allahü teâlânın dilemesi ve yaratması ile var olmaktadır. Bunun için, irâdelerimizi Onun irâdesine uydurmalıyız! Karşılaştığımız her şeyi, aradığımız şeyler olarak görmeliyiz ve bunlara kavuştuğumuz için sevinmeliyiz! Kulluk böyle olur. Kul isek, böyle olmalıyız! Böyle olmamak, kulluğu kabul etmemek ve sahibine karşı gelmek olur. Allahü teâlâ, hadîs-i kudsîde; **(Kazâ ve kaderime râzı olmayan, beğenmeyen ve gönderdiğim belâlara sabretmeyen, benden başka Rab arasın. Yeryüzünde kulum olarak bulunmasın!)** buyuruyor.”

Cebrâil aleyhisselâm, ibadet ile meşgûl olan bir kimseyi görür ve;

-Yâ Rabbî! Bu kimse ne iyi der. Allahü teâlâ da;

-Ey Cibrîl! Levh-i mahfûza bak buyurur. Levh-i mahfûzda o kimsenin Cehennemlik olduğunu görür;

-Yâ Rabbî! Bu işin hikmeti nedir? diye sorar. Allahü teâlâ;

-Ben yaptığım işlerden kimseye karşı sorumlu değilim. Hiç kimse kullarım hakkındaki ilmime akıl erdiremez buyurur.

-Yâ Rabbî! İzin verirsen o kimseye gidip durumu bildireyim deyice, izin verilir, o kimsenin yanına gider ve;

-Senin yaptığın ibadetleri Allahü teâlâ kabul etmedi. Senin Cehennem ehli arasında olduğunu gördüm deyince, o kimse düşüp bayılır. Ayılınca şöyle mırıldanır:

-Ey Rabbim, bütün hamdeden kulların sana nasıl hamdediyorsa ben de öyle hamdederim. Sonra Cebrâil aleyhisselâma dönerek;

-O bizim Rabbimizdir, benim hakkımda öyle uygun görmüştür, ben yine Ona hamdederim. Çünkü O, beni benden daha iyi bilir der ve secdeye kapanır, cenâb-ı Hakkı tesbih etmeye başlar... Cebrâil aleyhisselâm, o şahıs hakkında üzülüğünü bildirince, Allahü teâlâ tekrar Levh-i mahfûza bakmasını emreder. Bu sefer o kimsenin Cennetlik olduğunu görür. Hikmetini suâl edince;

-Kullarım işlerime akıl erdiremezler buyurur. Cebrâil aleyhisselâm bu durumu bildirmek için izin ister ve verilir. O zâtın yanına gidip;

-Müjdeler olsun sana, yerin Cennet oldu der. O kimse bu sözlere hiç şaşırılmaz ve eski hâlini bozamaz, cenâb-ı Hakkı zikretmeye devam eder.

Netice olarak, insanların her gün karşılaştığı her şey, ister ni'met olsun, isterse elem, üzüntü, ayrılık ve musibet olsun, hepsi Allahü teâlânın irâde ve takdîriyledir. Bunun için ni'metlere şükretmeli, belâlara sabretmeli, Allahü teâlânın takdirinden râzı olmalı, itirâz etmemelidir.

Kanaat, uyuşuk olmak değildir 07.09.2014

Müslümanları, kanaat ettikleri için tenbel oldular diye lekelemek, çok haksız bir iftiradır.

Kanaat; kişinin kendi hakkından vazgeçmesi, uyuşuk olması demek değildir. Kanaat, hakkına, kazandığına razı olup, başkasının hakkına saldırmamak demektir. Kanaati böyle bilmek ve inanmak, insanları uyuşturmaz, aksine çalışmaya, ilerlemeye teşvik eder. Hergünkü hâinden memnun olmak, her hâinden Allahü teâlâya şükretmek, kanaat sahibi olmak demektir. Kendinden daha iyi mevkide, kendinden daha zengin, kendinden daha kuvvetli, kendinden daha güzel bir insanı kıskanmıyarak kendi hâinden memnun ve razı olan insanın kalbi rahat olduğu gibi, Allahü teâlânın da sevgili kulu olur.

Eshâb-ı kirâm arasında bulunan Sa'lebe bin Ebî Hâtıb, malının çok olması için dua istedi. Resûlullah efendimiz buna; **(Kanaat et!)** buyurdu.

Bu ise, dua için, tekrar tekrar ısrar edince, dua buyurdu ve malı, hayvanları çoğaldı. Onlarla uğraşıp namaza gelmez oldu. Resûlullah efendimizin gönderdiği zekât toplama memurlarına zekât vermedi. Hakkında Tövbe sûresinin 76. âyeti nâzil oldu. Bunu işitince, zekâtını getirip yalvardı ise de, kabul buyurulmadı. **(Sa'lebeye yazıklar olsun!)** hadis-i şerifine hedef olmak felâketine düçar oldu.

Kanaat, sinir hastalıklarını önliyen, geçimsizliği, düşmanlığı gideren, cemiyetlerin düzenlerini sağliyan bir faktördür. Kanaat, islâmiyetin dünyaya yayılmasını, ilim ve fen âbideleri kurmayı sağlamıştır. **(Çalışan kazanır)** ve **(Herkes yaptığıı bulur)** meâlindeki âyet-i kerimeler ile; **(Allahü teâlâ çalışıp kazananları sever)** ve **(Allahü teâlâ çalışmayan gençleri elbette sevmez)** gibi, nice hadis-i şerifler, çalışıp ilerlemeyi mi, yoksa uyuşukluğu mu emrediyor?

Netice olarak, müslümanları, kanaat ettikleri için tenbel oldular diye lekelemek, çok haksız bir iftiradır. Kanaat, çalışmayıp tesadüfen önüne çıkana kullanmak, başka birşey aramamak demek değildir. Kanaat, bileğin emeği, alın teri karşılığı kazanılana razı olmak, başkasının kazancına göz dikmemek demektir. Başkasının daha çok kazandığını görünce, onu kıskanmamak, onun gibi çok çalışmak demektir. Kanaat demek, ihtiyacından fazla kalan kazancını bir yere yığmayıp, islâmiyetin emrettiği hayırlı yerlere vermek, fakirlere, kimsesizlere, hastalara, islâmiyeti yayanlara yardım etmek demektir. Kanaat, böylece iyi ahlâkın kaynağı olduğu gibi, insana mahrûmiyetler içinde kaldığı zaman saadet temin eden sarsılmaz bir kale gibidir. Bir şâirin dediği gibi:

“Ey zaman! İnsanlara hücum ederken, beni de herkes gibi sanarak üzerime gelme! Bileğimi bükemezsin! Karşında beni yalnız sanma! Arkamda kanaat gibi yenilmez bir ordu vardır.”

Din, kadere inanmak ve kanaat etmektir **08.09.2014**

Müslümanlık, Allahü teâlânın takdirine râzı olmak ve kazandığına kanaat etmektir.

İslâmiyet, kadere inanmak ve kanaat etmektir. Fakat kader, bazılarının zannettiği gibi çalışmamak, fazla istememek değildir. Kader, insanların ne yapacağını, Allahü teâlânın önceden bilmesi demektir. Allahü teâlâ, çalışmayı emrediyor, çalışanları övüyor. Nisâ sûresinin 94. âyetinde meâlen; **(Cihâd edenler, çalışanlar, uğraşanlar, oturduğu yerde ibadet edip cihâd etmeyenlerden daha üstündürler, daha kıymetlidirler)** buyuruldu. Resûlullah efendimiz de; **(Çalışıp kazananları Allahü teâlâ sever)** buyuruyor.

Ehl-i sünnet âlimlerinin kitapları iyi okunursa ve târîh gözden geçirilirse, İslâmiyetin, çalışmak, kazanmak dîni olduğu iyi anlaşılır. Resûlullah efendimiz; **(İki gün bir derecede bulunan, ilerlemeyen aldandı)** buyurarak, hergün ilerlemeyi, yükselmeyi emrediyor. Ayrıca; **(İşlerinizi yarına bırakmayınız. Sonra yok olursunuz!)** buyuruyor.

Bazı kimselerin, âhiret ni'metlerini düşünmek, çalışmayı önler demeleri, cahillik ve insâfsızlıktır. Çünkü; **(Çalışıp kazanan kimse, âhiret günü ayın ondördü gibi parlak olacak), (Âlimlerin uykusu ibadettir), (Helâl kazanın ve hayırlı yerlere harcedin), (Din kardeşine ödünç verenin, günahları affolur) ve (Herşeye ulaştıran yol vardır. Cennete kavuşturan yol ilimdir)** hadis-i şerifleri, çalışıp kazanmayı ve dünyada iyi yoldan kazanıp, iyi yere verenlerin, âhireti kazanacağını bildirmektedir.

Müslümanların kurduğu Emevî, Abbâsî, Gaznevî, Hind Timûrları, Endülüs ve Osmanlı medeniyetleri, çalışkanlığı mı, yoksa uyuşukluğu mu gösteriyor? İslâm düşmanları tarafından

uydurulmuş olan, “Bir lokma, bir hırka” sözü, Kur’ân-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin emirlerini değiştirebilir mi? Bu söz, müslümanlık demek değildir. Âhirete inanmak, acı çekmeye değil, fertlerin, âilenin ve cem’iyetin düzenli, huzûrlu olmasına sebeptir. Târîh, böyle olduğunu açıkça göstermektedir. İslâm dîni, acı çekmeyi değil, maddî, ma’nevî acıları gidermeyi, acılara, sıkıntılara sebep olmamayı emretmektedir.

Netice olarak müslümanlık, Allahü teâlânın takdirine râzı olmak ve kazandığına kanaat etmektir. Kanaat, bir hırkaya râzı olup tenbel oturmak değil, kazandığına râzı olup, başkasının kazancına göz dikmemektir. Avrupaya medeniyeti islâmiyet getirdi. Çünkü islâmiyet, iktisâdî refâhı sağlıyan yolları göstermektedir. Buna kavuşmak için, çalışmayı istemektedir. **(İnsanların hayırlısı, en üstünü, insanlara daha faydalı olanlarıdır)** gibi hadis-i şerifler, bunu açıkça göstermektedir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Sizin en hayırlınız, başkasından beklemeyip, çalışan, kazananınızdır.)

Dinde söz sahibi olabilmek için

14.09.2014

Dinde söz sahibi olabilmek için, müctehid olmak lâzımdır. Müctehid olmayanların, din büyüklerinin sözlerine, yazılarına yanlış demeleri, edeb sınırlarını aşmak olur.

Her asırda gelen İslâm âlimleri, daha önce gelenlerin, büyüklükleri, üstünlükleri, verâ ve takvâları karşısında titremişler ve onların sözlerine, senet, delîl olarak sarılmışlardır. Bu din, edeb, tevâzû dînidir. Cahil olan, cesur olur ve kendini âlim sanır. Hâlbuki, âlim olan tevâzû gösterir. Tevâzû göstereni Allahü teâlâ yükseltir. “Şerefül insan bil ilmi vel-edeb, lâ bil mâl-ı vel haseb” buyurulmuştur ki, insanın şerefi, kıymeti, ilmi ve edebî ile ölçülür. Malı ve baba ve dedeleri ile değil, demektir.

Resûlullah efendimizin Cehenneme gideceklerini haber verdiği yetmiş iki bid’at fırkasının reîsleri de, derin âlim idi. Fakat onlar, ilimlerine güvenerek, Kitaptan, Sünnetten manâ çıkarmaya kalkıştılar. Böylece, Eshâb-ı kirâma tâbi olmak şerefine kavuşamadılar, onların doğru yollarından sapdılar.

Ebü'l-Abbâs-ı Mürsî hazretlerinin vücudunda on iki çeşit hastalık vardı. Bununla beraber, dergâhına gelenlerle sohbet eder, hiçbir zaman ah, of diye inlemez ve bu sebepten kendisinde çeşitli hastalıkların bulunduğunu da kimse anlamazdı. Sohbet esnasında, bedenindeki rahatsızlıkların elem ve şiddetinden dolayı, istemeyerek de olsa yüzü kızarır ve;

-İnsanlara sohbet etmek, onlara bir şeyler öğretmek için, kendi arzum ile meclis kurmadım. Âdeta bu iş için zorlandım. Çünkü bana; “Eğer öğrendiğin din bilgilerini anlatmaz, insanlara öğretmezsen, sana ihsan edilen ilimler geri alınır” denildi. Bu sebepten dolayı anlatıyor, insanlara sohbet ediyorum, buyururdu.

Ayrıca Ebü'l-Abbâs-ı Mürsî hazretleri, sohbetlerinde hep “Hocam Ebü'l-Hasan-ı Şâzilî hazretleri buyurdu ki, hocam şöyle anlattı ki” şeklinde söze başlar ve hep hocasından nakiller yapardı. Bir gün kendisine;

-Efendim, hep hocanızdan nakil yapıyorsunuz, hiç kendinizden bir şey söylemiyorsunuz. Kendinizden bir şey söylediğinizi hiç görmedik bunun sebebi nedir? diye suâl edilince, cevaben buyurur ki:

-Eğer istesem, Allahü teâlâ buyurdu ki, Resûlullah efendimiz buyurdu ki, ben diyorum ki diyerek, pekçok şey anlatırım. Allahü teâlânın izni ile ilmim çok genişledi, çok şey biliyorum. Ancak bütün bunları öğrenmeme, bu dereceye yükselmeme vesîle, vâsita olan mübarek hocama karşı edebe riayet ederek, edepte noksanlık yapmamak ve daha çok ihsanlara kavuşmak için, hep hocamdan naklederek konuşuyorum. Doğru, lâıyk ve uygun olan da budur...

Netice olarak, dinde söz sahibi olabilmek için, müctehid olmak lâzımdır. Müctehid olmayanların, din büyüklerini muhâkemeye kalkışmaları, onların sözlerine, yazılarına yanlış demeleri, edeb sınırlarını aşmak olur.

İnsanlardan bir şey beklememeli

15.09.2014

İbrâhîm-i Havvâs hazretleri; “Hızır aleyhisselâm benimle arkadaşlık etmek istedi. Ben istemedim. Tevekkülümün azalmasından korktum” buyurmuştur...

Tevekkülün esası, insanlardan bir şey beklememek, sebeplere güvenmemek, her şeyi, yalnız Allahü teâlâdan beklemektir. İbrâhîm-i Havvâs hazretleri; “Hızır aleyhisselâmı gördüm. Benimle arkadaşlık etmek istedi. Ben istemedim. Kalbimin ona güvenerek, tevekkülümün azalmasından korktum” buyurmuştur.

Bir Müslüman; dünyada azîz, âhirette de mesut olmak isterse, kendisinde şu üç huy bulunmalıdır:
1-Mahluklardan hiçbir şey beklememek.
2-Müslümanları ve gayr-i müslimleri, ölmüş olsalar bile gıybet etmemek.
3-Başkasının hakkı olan bir şeyi almamak.

Ebü'l-Abbâs-ı Mürsî hazretleri, karşılaştığı bir hâdiseyi şöyle anlatır:
“Bir gün bir köpek gördüm. Yanımdaki ekmeği, yemesi için önüne koydum. Önüne koyduğum ekmeğe dönüp bakmadı. Köpeğin bu hâline hayret ederek, ekmeği ağzına yaklaştırdım, fakat yine dönüp bakmadı. Köpek, bu hâli ile, mahluklardan bir şey beklemiyor ve mahluklardan gelen bir şeyi kabul etmiyordu. Bu sırada;

-Köpeğin, kendisinden daha zâhid olduğu kimseye yazıklar olsun, diye bir ses duydum ve kendimden utandım. İşte o zaman, Allahü teâlâya yemin ederek söylüyorum ki, üstünlük ve şerefi, mahluklardan bir şey beklememekte buldum.”

Allahü teâlâya güvenen, tevekkül eden bir kimse, değil başka insanlara, elindeki sermayeye bile güvenmemelidir. Bunun alâmeti de, sermaye elden giderse, kalbinin hiç sıkılmaması, rızıktan ümidi kesilmemesidir. Çünkü Allahü teâlâya güvenen bir kimse, onun, hiç ummadığı yerden rızık göndereceğini bilir.

Netice olarak, her bakımdan Allahü teâlâya güvenmek, tevekkül edebilmek, hiç kimseden bir şey beklememek, kolay değildir. Bir kimsenin bütün malı çalınır veya felakete uğrayıp da, kalbinin hiç değişmemesi, herkesin yapacağı şey değildir. Allahü teâlâya bu şekilde güvenen, tevekkül eden pek az bulunur ise de, yok değildir. Böyle tevekküle kavuşmak için, Allahü teâlânın rahmet ve ihsanının sonsuzluğuna, kudretinin büyük olduğuna, kalbin tam inanması, yakîn hâsıl etmesi lâzımdır. Birçok kimseye sermayesiz rızık gönderdiğini, birçok sermayenin de, felakete sebep olduğunu düşünmelidir. Kendi sermayesinin elinden gitmesinin, hayırlı olduğunu bilmelidir. Resûlullah efendimizin buyurduğu gibi:

(Bir kimse geceyi, yarın yapacağı işleri düşünmekle geçirir. Hâlbuki o iş, bu kimsenin felaketine sebep olacaktır. Allahü teâlâ, bu kuluna acıyıp, o işi yaptırmaz. O ise, iş olmadığı için, üzülür. Bu işim neden olmuyor, kim yaptırmıyor, bana kim düşmanlık ediyor diye arkadaşlarına kötü gözle bakmaya başlar. Hâlbuki, Allahü teâlâ, ona merhamet ederek felaketten korumuştur.)

**“Azamet ve kibriya bana mahsustur”
16.09.2014**

Meşhur olmak için vaaz vermek, kitap yazmak, başkalarından üstün görünmek, övünmek, mal, mevki elde etmek için ilim öğrenmek, riya olur. Riya ise, haramdır, gûnahtır...

Allahü teâlâ, kullarına gönderdiği kitapların hepsinde, kibri, gururlanmayı, övünmeyi kötölemiş ve yasak etmiştir. Kur’ân-ı kerimde, Nahl sûresinin 23. âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâ, kibirli olanları elbette sevmez!)** buyurulmaktadır.

Bir kimsenin, kendisini övmesi, babaları, dedeleri ile övünmesi ve bunlarla kibirlenmesi, cahillik, ahmaklık olur. Kabil, Âdem aleyhisselâmın oğlu idi. Ken'an, Nûh aleyhisselâmın üç oğlundan biridir. Babalarının Peygamber olması, bunları küfürden kurtaramadı. İnsanın övündüğü dedeleri, bir avuç toprak oldu. Toprak ile övünmek akla uygun olur mu? Onların sâlih, iyi olmaları ile de övünmemeli, onlar gibi sâlih, iyi olmaya, onların yolunda bulunmaya çalışmalıdır.

Meşhur olmak için vaaz vermek, kitap yazmak, başkalarından üstün görünmek, övünmek, mal, mevki elde etmek için ilim öğrenmek, riya olur. Riya ise, haramdır, gûnahtır. Allahü teâlâ için öğrenilen

ilim, Ondan korkmayı ve Ona itâatı arttırır ve kendi ayıplarını görmeye sebep olur. Ayrıca böyle olan ilim, Şeytânın aldatmasına da mani olur.

Ebü'l-Abbâs-ı Mürsî hazretleri buyurdu ki:

“Kulun iyiliği; 'Allahü teâlâyı, nefsin ve dünyayı tanımak' olmak üzere üç şeydedir. Allahü teâlâyı tanıyan Ondan korkar. Dünyayı tanıyan ona düşkün olmaz. Haramlardan, şüphelilerden ve mubahların çoğundan sakınır. Nefsin tanıyan da, Allahü teâlânın kullarına karşı mütevâzî olur. Bazı kimseler, 'şu kadar hatim yaptım. Şu kadar rekat namaz kıldım, şu kadar hac yaptım' ve bazıları da, 'benim, Allah yolunda harcanmış şu kadar senem var' derler. Bunlar, yaptıkları kötülükleri, hata ve kusurlarını sayıp onları düşünseler daha hayırlı olur. Halbuki; Allahü teâlânın ilminde saîdlerden mi yoksa şakîlerden miyim diye düşünmek, ilmine ve ameline güvenmemek lâzımdır.”

Netice olarak Allahü teâlâ, ilim, kudret gibi bütün sıfatlarından kullarına biraz ihsan buyurmuştur. Fakat üç sıfatı kendine mahsustur. Bu üç sıfattan hiçbir mahlukuna vermemiştir. Bu üç sıfatı, kibriya, gani olmak ve yaratmak sıfatlarıdır... Kibriya, büyüklük, üstünlük demektir. Gani olmak, başkalarına muhtaç olmamak, her şey Ona muhtaç olmak demektir. İnsan ise ihtiyaç sahibidir. Allah yaratıcıdır, insan ise yaratıktır, fânidir... Buna karşılık olarak kullarına üç aşağı sıfat vermiştir. Bunlar da, zül ve inkisâr, yani aşağılık, kırıklık ile ihtiyaç ve fânî olmak, yok olmaktır. Bunun için kibirlenmek, Allahü teâlânın sıfatına, hakkına tecâvüz etmek olur. Kullara kibirlenmek yakışmaz. En büyük günahdır. Hadîs-i kudsîde buyurulduğu gibi:

(Azamet ve kibriya bana mahsûstur. Bu iki sıfatta, bana ortak olmak isteyenlere, çok acı azâb ederim.)

"Dinde zorluk yoktur" demek...

21.09.2014

Nefsin istekleri ile İslâmiyetin istekleri birbirinin zıddıdır. İbadetleri yapmakta güçlük çekmek, nefsin kötülüğünü gösteren bir alâmettir. Nefsin istekleri kalmayınca, güçlük de kalmaz.

Dinde zorluk, güçlük yoktur demek, İslâmiyetin emir ve yasaklarından kolayınıza geleni, istediğiniz gibi yapınız ve kolayınıza gelenden istediğiniz şekilde sakınınız demek değildir. İslâmiyetin izin verdiği, yapılmasını bildirdiği, câiz olan kolaylığı yapabilirsiniz demektir. Mesela, hasta olduğu için veya çok soğuk olduğu için ayakları yıkamak güç olunca, mest üzerine mesh edilir. Çünkü, İslâmiyet buna izin vermiştir. Fakat kolaylık olsun diye ayakları yıkamadan mest giyilmez. Çünkü İslâmiyet bu kolaylığa izin vermemiştir. Hasta olan kimse, abdest uzuvlarını başkasının yardımı ile yıkar. Soğuk ise, suyu ısıtıp da yıkar. Mestlerini bundan sonra giyer. İslâmiyet, bu kolaylığa da izin vermiştir. Din âlimlerinin sözlerine ehemmiyet vermeyip de, fıkıh kitaplarının gösterdiği kolaylıkların dışına çıkmak câiz değildir, dini değiştirmek olur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlânın nimetlerinin en kıymetlisi, bütün emirlerinde kolaylık göstermesidir. İslâmiyetin bütün isteklerinde tam kolaylık gözetilmiştir. Mesela yirmi dört saat içinde, yalnız on yedi rekat namaz kılmayı emir buyurmuştur. Bunu kılarken de, en kolay olanı okumayı kabul etmektedir. Ayakta kılamayanın, oturarak kılmasına izin vermiştir. Oturarak kılamayan, yatarak kılabilir. Rükû ve secdeleri yapamayan, îmâ ile, işâret ile kılabilir demiştir. Abdest almak için su kullanamayana, toprak ile teyemmüm etmesine izin vermiştir. Zekât için de, malın yalnız kırkta birini fakirlere ayırmıştır. Ömründe bir kerre hac etmeyi farz etmiştir. Sayılamayacak kadar çok şeyleri helâl etmiş, izin vermiştir. Yiyecek, içecek ve kumaşlardan çoğunu mubâh etmiş, pek azını haram kılmıştır. Zararlı olan içkiyi yasak etti ise de, buna karşılık çeşitli faydalı şerbetleri mubâh etmiştir. İpekli kumaşlardan bir kısmını erkeklerle haram etmiş ise de, buna karşılık süslü, renkli sayısız kumaşları helâl eylemiştir. İnsâfsız, taş yürekli bir kimse, bu kadar çok kolaylığı, güç ve ağır yük görürse, kalbinin bozuk olduğunu göstermiş olur. Birçok işler vardır ki, sağlam insanlar bunları kolay yaptığı hâlde, hasta kimselere güç gelir. Kalbin hasta, bozuk olması demek, Peygamberlerin getirdikleri bilgilere, tam inanmaması demektir.”

Netice olarak Allahü teâlâ, İslâmiyeti, nefsi, arzularından, âdetlerinden vazgeçirmek için göndermiştir. Nefsin istekleri ile İslâmiyetin istekleri birbirinin zıddıdır. İbadetleri yapmakta güçlük çekmek, nefsin kötülüğünü gösteren bir alâmettir. Nefsin istekleri kalmayınca, güçlük de kalmaz.

İslâmiyetin esası, temeli kolaylıktır

22.09.2014

Allahü teâlâ, bu ümmete, zor değil, kolay şeyleri emretti. Hadis-i şerifte buyuruldu ki: "Allahü teâlâ, emrettiği şeyleri yapmanızı sevdiği gibi, izin verdiği şeyleri yapmanızı da sever."

İnsanlara ebedi, sonsuz saâdet yolunu gösteren İslâmiyetin esası, temeli, kolaylık, hafiflik ve kulları zahmetten, yorulmaktan kurtarmaktır. Çünkü insanlar, zayıf, nâzik yaratılmıştır. Bedenin hastalığı, İslâmiyetin emirlerinin yerine getirilmesini güçleştirdiği gibi, kalb hastalığı da, islâmiyete uymayı güçleştirmektedir. Zira Şûrâ sûresinin 13. âyetinde meâlen; **(Müslüman olmalarını istemekliğin, kâfirlere çok güç gelmektedir)** buyurulmaktadır.

Görünen uzuvların kuvvetten düşmesi, ibadeti güçleştirdiği gibi, kalbde imanın zayıflaması da güçleştirmektedir. Yoksa, İslâmiyetin her emrinde kolaylık vardır. Nisâ sûresinin 27'nci âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâ, emirlerinin haff olmasını diledi. Çünkü, insanlar zayıf yaratıldı)** buyuruldu. Dinde harac, zorluk yoktur demek; Allahü teâlâ kullarına, onların güç yetirebilecekleri şeyleri emretmiştir, demektir. Kullarının takat, güç getiremeyecekleri şeyleri emretmemiştir. Yoksa, herkes, hoşuna giden şeyleri yapsın, nefsine zor gelen şeyleri yapmasın, ibadetleri rahat ve kolay ve keyfine göre değiştirsin demek değildir.

Abdülğani Nablûsî hazretleri buyuruyor ki:

"İbadetleri iktisâd üzere, yani ne az, ne de pek aşırı olmayarak, orta miktarda yapmak lâzımdır. Bekara sûresinin 185'inci âyetinde meâlen; **(Allahü teâlâ, sizin için kolaylık istiyor. Güç işleri yapmanızı istemiyor)** buyuruldu. Bunun için, hastanın ve yolcunun oruç tutmamasına izin verdi. Bize ağır ve sıkıntılı işler yapmayı emretmedi. İnsan iki işten birini yapmak karşısında bulunursa, bunlardan haff ve kolay olanını yapması daha doğrudur. Peygamber efendimiz, birinin mescidde saatlerce namaz kıldığını işitti. Mescide gelip, bunu omuzlarından tutarak; **(Allahü teâlâ, bu ümmetten kolay işler yapmasını istiyor. Güç işleri beğenmiyor)** buyurdu."

Netice olarak, Allahü teâlânın sevdiği ruhsat, kendi emirlerini yaparken zarûret hâline düşenler için, bildirmiş olduğu kolaylıkları yapmaktır. Yoksa, emirleri yapmaktan kurtulmak ve aklına, görüşüne göre kolaylık aramak câiz değildir. Zarûret zamanında, dînin emirlerini yapmaya azîmet denir. Bazen, azîmet olanı yapmak daha iyidir. Mesela, ölüm ile korkutulan kimsenin, imanını gizlememesi böyledir. Öldürülürse, şehîd olur. Bazen ruhsat olanı yapmak, daha iyi olur. Yolcunun oruç tutmaması böyledir. Yolcu, orucu tutarak hastalanır, ölürse günaha girer. Allahü teâlâ, bu ümmete, zor değil, kolay şeyleri emretti. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Allahü teâlâ, emrettiği şeyleri yapmanızı sevdiği gibi, izin verdiği şeyleri yapmanızı da sever.)

Kötülüklerin başı kalbin gâfletidir

23.09.2014

Mubâh olan şeylere düşkün olmak, kalbi dünyaya çevirir. İnsan çok mal toplamak ister. Mal toplamayı düşündükçe, Allahü teâlâyı unutmaya başlar. Bütün kötülüklerin başı, kalbin Allahü teâlâdan gâfil olmasıdır.

İnsan, mubâh olan dünya işlerine çok dalarsa, şüpheli olanları yapmaya başlar. Çünkü mide helâl ile dolunca, şehvet harekete geçer, câiz olmayan şeyler yapılabilir. Zenginlere, mal, mülk, mevki sahiplerine imrenerek bakmak da, dünya hırsını artırır, onlar gibi olmak ister ve haramdan mal toplamaya başlar. Bunun içindir ki, Resûlullah efendimiz; **(Dünyaya gönül bağlamak, günahların başıdır)** buyurmuşlardır.

Mubâh olan şeylere düşkün olmak, kalbi dünyaya çevirir. Çok mal toplamak ister. Bunu da, günah işlemekten yapamaz. Mal toplamayı düşündükçe, Allahü teâlâyı unutmaya başlar. Bütün kötülüklerin başı, kalbin Allahü teâlâdan gâfil olmasıdır. Süfyân-ı Sevrî hazretleri, birisi ile birlikte evin kapısında dururken, önlerinden, süslenmiş bir kimse geçer. Arkadaşı, bu adama bakarken, Süfyân-ı Sevrî hazretleri, mani olup;

-Eğer sizler bakmamış olsanız, böyle isrâf yapmazdı. Bunun isrâf günahına, siz de ortak oluyorsunuz buyurur.

Kur'ân-ı kerimi, mevlidleri mûsîki ile, gazel okur gibi okuyan hâfızların da, günaha girmelerine sebep, onları dinleyenlerdir. Günaha sebep olanlar da, işleyenler gibi azâb görürler.

Selçuklu Sultânı Rûkneddîn, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretlerine beş kese altın gönderir. O da bu altınları çamurların içine atılmasını emreder. Bazı kimseler, bu altınları almak için çamurun içine dalarlar, üstleri, başları, yüzleri çamurdan görünmez hâle gelir. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretleri, talebelerine onların bu vaziyetlerini göstererek; “Bu altınlar, şu gördüğünüz dünya ehlinin üstünü başını batırdığı gibi, âhiret ehli olanların da kalbini karartır, kirletir. Çeşitli günahlara sevk edip, ibadetlerden alıkoyar. Sözlerimi yanlış anlamayınız. Dünya için çalışmayınız demiyorum, bunların sevgisini kalbinize koymayınız diyorum. Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya, yarın ölecekmiş gibi âhirete çalışmak lâzım geldiğini herkes bilir. Dikkat edilecek nokta; hırs ve tamâhkârlık yapmadan kanâât üzere bulunmaktır. Dünyada, âhiret saâdeti için çalışmalı, kazanmalı, niyeti düzeltmelidir. Çünkü İslâmiyet, insanlara faydalı olmayı emreder. En büyük saâdet, en büyük sermaye, helâlinden kazanıp, hayır ve hasenât yaparak âhirete göndermektir. Asıl sermaye, mal, mülk, para sahibi olmak değil, ilim, amel, ihlâs ve güzel ahlâk sahibi olmaktır” buyurur.

Netice olarak dinimiz, malı, dünyalık olan şeyleri kötölememiş, bunlara olan sevginin, insanı felâkete sürükleyeceğini bildirmiştir. Seyyid Sıbgatullah Arvâsî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Bir şey için olan hırs ve gayret, ona olan sevginin netîcesidir.”

İtaat ettiğin kadar sana itaat eder!
28.09.2014

Müslüman, iyi insan, akı başında kimse demektir ki, Allahü teâlânın emirlerine itaat eder. Allahü teâlânın emirlerine uymamak günah, içinde yaşadığı devletin kanunlarına karşı gelmek de suç olur. Müslüman günah yapmaz ve suç işlemez. Vatanını, milletini ve bayrağını sever. Herkese iyilik eder, kötülük yapanlara nasîhat verir. Böyle olan Müslümanı Allah da sever, kullar da sever. Rahat ve huzur içinde yaşar. Nisâ sûresinin 80. âyetinde meâlen; **(Resûle itâat eden, Allahü teâlâyâ itâat etmiş olur)** buyurulmuştur.

Resûlullah efendimiz, bir gün yakınlarını, akrabalarını toplayarak; **(Allahü teâlâyâ iman ve itâat ederek, kendinizi Onun azâbından kurtarınız. Yoksa bana olan akrabalığınız size fayda vermez)** buyurmuşlardır.

İsâ aleyhisselâm da, havârîlerine hitâben; **(Allahü teâlânın emirlerine itâat etmeyenlere benden fayda olmaz. Bana yalvarıp çağıranlara ben imdât edemem)** buyurmuştur.

Peygamber efendimizin mübârek kalbinden gelen feyizlere, nûrlara kavuşmak için, doğru bir imana sahip olmak ve edebe riâyet etmek lâzımdır. İman etmek, teslim olmak ve itaat etmek şartı ile, Resûlullah efendimizin sohbetinde bulunmak, Eshâb-ı kirâmın kemâle gelmesi, olgunlaşması için kâfi idi.

İman ederek itâat edenler, rûhlarını beslemiş, olgunlaşmış ve yükselmişlerdir. İnkâr ve isyân ederek rûhlarını beslemeyenlerin ise, âdî hayvandan farkları kalmaz. Çünkü böyle kimselerde, sevgi, acıma, şefkat, anlayış ve merhamet kalmaz. Böyle olanları, en kötü maksatlar için kullanmak, çok kolaydır. Çünkü bunları kötü işlerden koruyacak inandıkları, itâat ettikleri, teslîm oldukları, yüksek bir varlık kalmamış, inançları kaybolmuştur. Bu gibi insanlar, korkunç bir canavar gibidirler, nerede, kimlere, ne şekilde kötülük yapacakları belli olmaz. İnsanlık âlemini mahveden en fena, kötü işler, böyle kimselerden zuhur eder.

Netice olarak her insan, hareketlerini Allahü teâlânın bildirdiklerine uydurmak zorundadır. Bunun için de, her şeyden önce, rûhumuzu beslemeliyiz. Rûhun gıdası ise, Allahü teâlânın Muhammed aleyhisselâm ile gönderdiği İslâm dinidir. İslâmiyeti doğru olarak öğrenen ve bunlara uyan, dünyada da, âhirette de rahat eder. Yahyâ bin Mu'âz Râzî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Herkes seni, Allahü teâlâyı sevdiğin kadar sever ve Ondan korktuğun kadar, senden korkarlar. Allahü teâlâyâ itâat ettiğin kadar, sana itâat eder ve Ona hizmet ettiğin kadar, sana hizmet ederler. Hulâsa, her işin, Onun için olsun! Yoksa, hiçbir işinin faydası olmaz. Hep kendini düşünme! Allahü teâlâdan başka, kimseye güvenme!”

Söz dinleyen kurtulur

29.09.2014

Söz dinleyip iman edenler, Cennet nimetlerine kavuşacak, dinlemeyip inkâr edenler de, Cehennem azâblarını tadacaklardır. Dünyada bile, danışarak hareket edip söz dinleyenler, rahat etmişlerdir.

Dünya saâdeti için söz söyleyen ve bunları dinleyen çoktur. Âhîret saâdetini anlatan ve bunları dinleyen ise, çok azdır. Çok önemli olan âhîret saâdeti, âdeta unutulmuştur. Bu ise, felâketin en tehlikesidir. Halbuki Allahü teâlâ, Âdem aleyhisselâmdan dünyanın sonuna kadar gelecek olan bütün insanların ruhlarını yarattığında onlara; **(Elestü bi-rabbi-küm? yani "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?")** diye hitâb ettiğinde, bütün rûhlar; **(Belâ, "Evet, biz kabul ettik. Sen bizim Rabbimizsin yâ Rabbi")** diyerek söz vermişlerdir.

Rûhlar âleminde verilen bu söz, insanlara, dünyaya geldikleri zaman, Peygamberler ve Onların vârisleri olan âlimler tarafından hatırlatılmaktadır. Bunlardan bazıları, verdiği söze sâdık kalarak iman etmiş, bazıları da, o sözü unutarak veya inkâr ederek reddetmiş, söz dinlememişlerdir. Söz dinleyip iman edenler, Cennet nimetlerine kavuşacak, dinlemeyip inkâr edenler de, Cehennem azâblarını tadacaklardır.

Dünyada bile, danışarak hareket edip söz dinleyenler, rahat etmişler, danışmadan hareket edenler ise, çeşitli sıkıntılara düşmüşlerdir. Hadis-i şerifte; **(Münâfıklık alâmeti üçtür: Yalan söylemek, vaadini ifâ etmemek, emanete hıyânet etmek)** buyuruldu.

Peygamber efendimiz, son hastalığında, Mescid-i nebide, Eshâb-ı kirâma hitaben; **(Ey Muhâcirlere ve ey Ensâr! Vakti belli olan bir şeye kavuşmak için acele etmenin faydası yoktur. Allahü teâlâ, hiçbir kulu için acele etmez. Bir kimse Allahü teâlânın kazâ ve kaderini değiştirmeye, irâdesinden üstün olmaya kalkışırsa, Onu kahr ve perîşan eder. Allahü teâlâyâ hîle etmek, Onu aldatmak isteyen işleri bozulup, kendi aldanır. Biliniz ki, ben sizlere karşı raûf ve rahîmim. Siz de bana kavuşacaksınız. Kavuşacağınız yer, Kevser havuzunun başıdır. Cennete girmek, bana kavuşmak isteyen, boş yere konuşmasın.**

Ey Müslümanlar! Kâfir olmak, günah işlemek, nimetin değişmesine, rızkın azalmasına sebep olur. İnsanlar, Allahü teâlânın emirlerine itâat ederse, hükûmet başkanları, âmirleri, vâlileri onlara merhamet ve şefkat eder. Fısk, fücûr, taşkınlık yapar, günah işlerlerse, merhametli başkanlara kavuşamazlar) buyururlar.

Sa'düddîn-i Kaşgârî hazretleri, bir talebesine vazife verir. Talebe, kendine göre haklı gördüğü şeyleri yapmaya kalkar. Fakat başına gelmedik sıkıntı kalmaz. Hatasını anlayıp tövbe eder ve özür diler. Talebesinin özrünü kabul eden Sa'düddîn-i Kaşgârî hazretleri; "Söz dinleyen kurtulur" buyururlar. Netice olarak söz dinleyen, rahat eder, aziz olur. Dinlemeyen ise, hem dünyada, hem de âhîrette sıkıntılara düşer, rezil olur.

Kalbini hırs kutusu yapma!
30.09.2014

"İbadetlerden lezzet alamamanın sebeplerinden biri de, haram ve şüpheli yemeklerdir. Yenilen lokma şüpheli ise, ondan; hırs, şehvet, hased, adâvet, düşmanlık ve riya doğar."

Ruhun kuvvetlerinden birisi de şehvettir ki, kendisine tatlı gelen şeyleri ister. Bunun orta miktarına iffet denir ki, insan, tabîatının muhtâç olduğu şeyleri, İslâmiyete ve insanlığa uygun olarak bununla yapar. Bu kuvvetin lüzûmunda fazla olmasına, hırs ve fücûr denir ki, helâlden olsun, haramdan olsun, her istediğini elde etmeye çalışır. Başkalarının zararına da olsa, beğendiği şeyleri toplar. Resûlullah efendimiz bir hadis-i şerifte buyurdular ki:

(Allahü teâlâ Mûsâ aleyhisselâma Tevrâtta vahyetti ki, muhakkak hataların anası üçtür. Kibir, hırs ve hased. Onlardan altı hata daha doğdu. Tamamı dokuz oldu. O altı hata; tokluk, uyku, rahatlık, mal sevgisi, övünme sevgisi, baş olma sevgisidir.)

Ebû Halîm Habîb bin Sâlim Râî hazretleri, Selman-ı Fârisî hazretlerinin sohbetine kavuşmuştur. Çobanlık yapar, koyunları Fırat Nehri kenarında otlatır, insanlardan uzak yaşardı. Zamanının

âlimlerinden bir zât, bir gün onun yanına uğrar. Kendisi namaz kılmakta, koyunları ise, kurtlar otlatmaktadır. Namazını bitirince, gelen misâfire;

-Ey oğul niçin geldin, diye sorarlar.

-Ziyâret için geldim, deyince;

-Allahü teâlâ sana hayırlar versin, derler.

-Efendim, kurtlarla koyunları bir arada görüyorum deyince;

-Koyunları güden, Allahü teâlâ ile berâberdir de, onun için böyledir, buyurur.

-Bana nasîhat ediniz deyince;

-Kalbini hırs kutusu ve mideni haram kabı yapma! İnsanoğlu bu ikisinden helâk olur. Bu ikisine dikkat eden kurtulur, buyurur.

Ebü'l-Abbâs-ı Mürsî hazretleri buyurdu ki:

“Yağcıdan yağ satın alırken, kıl kadar fazla yağ isteyen, satın aldığı miktardan fazla olarak, satıcının elindeki malda gözü olan kimsenin dînin kuvveti kıl gibi zayıftır. Bunun gibi, kömürçüden kömür alan kimse, normal alacağı tamam olduktan sonra; biraz daha ver diyen, yani aldığıyla yetinmeyen, kalanda gözü olan kimsenin kalbi, o kömürden daha karadır.”

Netice olarak, emirleri yaparak, haramlardan sakınarak, kötü huylardan kurtulmalıdır. Kalbi, kin, hased gibi kötü huylardan temizlemek de, helâl lokma yemeye bağlıdır. Abdullah-ı İsfahanî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“İbadetlerden lezzet alamamanın sebeplerinden biri de, haram ve şüpheli yemeklerdir. Eğer yenilen lokma şüpheli ise, ondan; hırs, şehvet, hased, adâvet, düşmanlık ve riya doğar. Kim şüpheli bir şey yerse, Allahü teâlâyı giden yolu doğru olarak bulamaz. Kim haram yerse, kendisine o yol kapanır. Kim yemede isrâf ederse, kalbi kararır. Kim Allahü teâlâdan gâfil olarak yerse, kalbine kasvet gelir. O zaman ömrü boyunca yaptıkları boşa gider.”

Bunlar varken kimse size yakın olmaz **05.10.2014**

“İçinizi hırs, kin, hased gibi kötü huylardan temizleyiniz. Bunlardan biri varken kimse size yakın olmaz. Böyle olunca Allahü teâlânın sevgisi kalbinizde meydana gelmez.”

Hased, çekememek, kin beslemek, kibir, riya, şöhret ve benzeri nefsin kötülükleri büsbütün gitmedikçe, tâm takvâ hâsıl olamaz. Allahü teâlâyı sevmek, başka şeyleri sevmekten daha çok olmadıkça, hatta kalbde Allahü teâlâdan başka şeylerin sevgisi yok olmadıkça, kâmil iman ve tâm takvâ elde edilemez.

Hıkd, kin tutmak, kalbinden düşmanlık beslemek, başkasından nefret etmektir. Böyle olan kimse, kendisi ile aynı derecede olan veya daha üstün olan kimseye kızar. Bir şey yapmak elinden gelmediği için, ona karşı kibirlenir. Onun haklı sözlerini, nasîhatlerini kabul etmez.

Hased, kıskançlık demektir. Başkasında bulunan ni'metlerin ondan ayrılarak kendisine gelmesini ister. Onun haklı olan sözlerini ve nasîhatlerini reddeder. Onan bir şey sorup öğrenmek istemez. Kendinden yüksek olduğunu bildiği hâlde, ona karşı kibirlenir.

Adâlet iyi huyundan mahrum olan kötü bir kimse, bulunduğu yerlere adâleti öven levhalar asar, adâlet üzerinde konuşur. Gösteriş olarak, âdillerle düşer kalkar. Halbuki bunların içleri, zulüm, kin, intikam ile doludur. Adâlet ise, huyları ve hareketleri dîne ve akla uygun olmak demektir. İmâm-ı Gazâlî hazretleri, Mişkât-ül-envâr kitâbında diyor ki:

“Kalb meleklerle mahsûs bir evdir. Gadab, şehvet, hased, kibir gibi kötü sıfatlar, uluyan köpek gibidirler. Köpeklerin bulunduğu yere rahmet melekleri girmez. Hadis-i şerifte; **(Köpek ve resim bulunan eve melekler girmez)** buyruldu. Bu hadis-i şerifteki evin kalb olduğunu ve köpeğin de, kötü huylar demek olduğunu söylemiyorum. Açık manâlarına inanmakla berâber, yukarıdaki manâları da ilâve ediyorum.”

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Kalbe âit bilgileri, ahlâk ilmini öğrenmek, her erkeğe ve kadına farz-ı ayındır. Mesela hıkd yanî kin bağlamak, hased, başkasında bulunan ni'metin onda olmayıp, kendinde olmasını istemektir. Kibir, kendini büyük bilmek, üstün görmektir. Sûî zan etmek, iyi insanı fenâ bilmek gibi şeylerin haram

olduğunu öğrenmek, her mü'mine farz-ı ayındır. Görülüyor ki, imanı, yani Ehl-i sünnet itikâdını kısaca öğrenmek ve iyi ve kötü huyları öğrenmek, farz-ı ayındır. Yani, herkesin öğrenmesi farzdır.”

Netice olarak, kalbinde kin, hased, kibir gibi kötü huylar bulunan bir kimse, başkalarını sevemez ve başkaları da böyle olan kimseyi sevemez ve yanına yaklaşamaz.

Ebü'l-Fadl Ahmedî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“İçinizi hırs, kin, hased gibi kötü huylardan temizleyiniz. Bunlardan biri varken kimse size yakın olmaz. Böyle olunca Allahü teâlânın sevgisi kalbinizde meydana gelmez.”

Kötülenme korkusu ve övülmeyi sevmek **06.10.2014**

İnsanların ayıplamasından çekinerek, günahlara meyletmek ahmaklıktır. Çünkü dünya sevgisi, haramlara, günahlara olan düşkünlük, âhirete hazırlanmaya mani olur...

Ölümünden önce olan her şeye dünya denir. Bunlardan, ölümden sonra faydası olanlar, dünyadan sayılmaz, âhiretten sayılırlar. Çünkü dünya, âhiret için tarladır. Âhirete yaramayan dünyalıklar, zararlıdır. Haramlar, günahlar ve mübâhların fazlası böyledir. İnsanların ayıplamasından çekinerek, günahları terk etmemek, aklın az ve kalbin hasta olduğuna alâmettir. Çünkü insanların kötülerine, çekiştirmelerine, ayıplamalarına üzülmek, kalb hastalıklarındandır. İnsanlardan utanmak ve başkalarının kötülerinden, ayıplamalarından korkmak ise, insanı küfre, inkâra bile sürükleyebilir. Çünkü hadis-i şerifte; **(Dünya sevgisi, bütün günahların başıdır)** buyurulmuştur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir talebesine hitaben; “Çeşitli maniler etrâfınızı sarmıştır. Âdete, moda kapılmış bulunuyorsunuz. Ayıplanmak, izzet-i nefse dokunmak kuruntularına tutulmuşsunuz. Bütün bunlar, ahkâm-ı islâmiyyeyi yerine getirmenize mani olmaktadır. Hâlbuki, Allahü teâlâ, İslâmiyeti, bozuk âdetleri, çirkin modaları kaldırmak için ve nefis-i emmânenin benlik, izzet-i nefis çirkinliklerini yatıştırmak için gönderdi” buyurmuştur.

Ebü'l-Abbâs-ı Mürsî hazretleri buyurdu ki:

“Zâhid, dünyada gurbettedir. Çünkü onun asıl vatani âhirettir. Yâni o âhirete yönelmiştir. Zâhidin dünyada gurbette olması, kendisi gibi âhirete yönelmiş olanların yok denecek kadar az olup, insanların çoğunun dünyaya dalmış olması sebebiyledir. Kendisi gibi olanlar bulunmadığı için, dünyada gurbette sayılmıştır. Bir gece rüyâmda hazret-i Ömer'i gördüm. Kendilerine;

-Ey müminlerin emîri, dünya sevgisinin alâmeti nedir? dedim. Şöyle cevap verdi:

-Kötülenme korkusu ve övülmeyi sevmektir. Dünyayı sevmenin alâmeti bunlar olunca, zühdün, dünyayı terk etmenin alâmeti, doğru yolda bulunmaktan kötülenmekten korkmamak ve övülmeyi sevmemektir. Dünyasını veya âhiretini düzeltmek için değil de, yalnız Allahü teâlânın rızâsı için çalışan kimseyi, Allahü teâlâ ıslâh edip düzeltir.”

Netice olarak, insanların ayıplamasından çekinerek, dünyaya, haramlara, günahlara meyletmek ahmaklıktır. Çünkü dünya sevgisi, haramlara, günahlara olan düşkünlük, âhirete hazırlanmaya mani olur. Kalb onu düşünmekle, Allahı unuttur. Beden, onu elde etmeye uğraşarak ibadet yapamaz olur. Dünya ile âhiret, doğu ile batı gibidir ki, birine yaklaşan, ötekenden uzak olur. Bir kimse, ibadetini yapmaz ve geçiminde, kazancında Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını gözetmezse, dünyaya düşün olmuş olur. Allahü teâlâ herkesin kalbini bundan soğutur, bunu kimse sevmez.

Allahü teâlâdan gelene râzı olmak **07.10.2014**

Bir işi yapıp yapmamaya gücü yetmeye kudret, yapmayı veya yapmamayı tercih etmeye, seçmeye ihtiyar, istemek denir. İhtiyar olunanı yapmayı dilemeye irâde, dilemek denir. Bir işi kabul etmeye, karşı gelmemeye ise, rızâ, beğenmek denir.

Rızâ; Allahü teâlâdan gelen her şeye râzı olmak demektir. Allahü teâlâdan bir felâket gelse, ona da rızâ göstermek, kimseye şikâyet etmemektir. Belâlara sabretmek, ni'metlere şükretmek lâzımdır. Bu, her insanın yapabileceği bir iş değildir. Fakat, bunu yapabilen, büyük bir insandır. Böyle

insanlarda, Peygamberlere mahsûs sabır ve tahammül var demektir. Allahü teâlânın büyüklüğüne inandığı derecede insan, bu tahammülü ve bu rızâyı gösterebilir. Gıpta edilecek bir meziyettir. Eshâb-ı kiramdan Enes bin Mâlik hazretleri şöyle anlatır:

“Zeyd bin Erkam hazretlerinin gözü ağrıyordu. Ona geçmiş olsun ziyâretine gittim. Resûlullah efendimiz de orada idi. Mübârek elleriyle Zeyd bin Erkam hazretlerinin iki gözünü açtı, ağzının suyundan koydu ve;

-Senin için bir sıkıntı kalmadı buyurdu. Gözleri hemen iyileşti. Sabâhleyin Resûlullah efendimizin huzûruna gidince;

-Ey Zeyd, gözlerinin ağrısı devam etseydi ne yapardın? diye sordular.

-Yâ Resûlallah, sabredirdim ve Allahü teâlânın takdîrine rızâ göstererek netîceyi beklerdim, dedi. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz;

-Cânım kudretinde olan Allahü teâlâ için, eğer senin gözlerin o hâlde kalsaydı ve sen sabretseydin affedilmiş olarak Allahü teâlâyâ kavuşurdun, buyurdu.”

Ebû Müslim Havlânî hazretleri zaman zaman; “Benim en güzel şekilde yetişip büyüyen çok tatlı bir evlâdım olsa ve en tatlı zamanında vefât etse, benden alınsa, bu Allahü teâlânın takdîri ile olduğu için buna râzı olmak bana dünyadan ve dünyadaki şeylerden daha hayırlıdır” buyururdu.

Ali Yeşrûfî hazretleri, yollarının esasını; “Gizli, açık, her yer ve her durumda Allahü teâlâdan korkmak, her işinde Peygamber efendimizin ve Eshâb-ı kirâmın gösterdiği yola uyup bid’atlerden, sapıklıklardan sakınmak, bollukta, darlıkta kimseden bir şey beklememek, aza, çoğa râzı olmak, sevinçli ve kederli günlerde cenâb-ı Hakka sığınmak” diye ifâde etmişlerdir.

Netice olarak, ibadetleri yapmakta sebât etmeli, tembellik etmemeli, gevşeklik göstermemeli, haramlardan, günahlardan sakınıp, kaçınılmalı ve Allahü teâlânın gönderdiği belâlara sabretmeli, takdirinden râzı olmalı, rızâ göstermeli, itiraz etmemelidir. Rûveym bin Ahmed hazretlerinin buyurduğu gibi: “Allahü teâlâdan râzı olmak demek, Ondan gelen bütün belâ ve elemelerden zevk almaktır.”

Hep hayırlı, faydalı konuşunuz **12.10.2014**

Kıyâmet günü, insanın ağzından çıkan her sözünden suâl olunacaktır. Lüzumsuz, boş söz söyleyenler, hiç özür bulamayacaktır. Hayâ, çirkin şey yapmaktan, ayıplanmaktan çekinmek ki, utanmak, sıkılmak demektir. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlâdan hayâ ediniz!)** buyuruldu.

Allahü teâlâdan hayâ etmek, şehvetlerini, yani nefsin isteklerini terk etmekle olur. Hayâsı olan, Allahü teâlâdan korkar, Onun, râzı olmadığı işlerden ve sözlerden kaçınır. Hadis-i şerifte; **(Hayâ, imandandır. Fuhuş söylemek, cefâdandır. İman Cennete, cefâ Cehenneme götürür)** buyuruldu. Hayâ ve iman birlikte bulunur. Biri yok olursa, diğeri de yok olur.

İmanı zedeleyen, hatta imanı gideren sözlerden ve işlerden sakınmalıdır. Çocuklarımıza, yakınlarımıza, imanı ve imanı gideren sözleri, küfür olan hareketleri öğretmeli ve bunlardan sakındırmalıyız. Elli dört farzdan birisi de, dilini haram, fuhuş olan sözlerden korumaktır.

Bir gün hazret-i Ebû Bekir, Peygamber efendimizin huzûrunda otururlarken; kötü huylu bir kimse gelir ve edepsizlik edip, hazret-i Ebû Bekir'e dil uzatır, yakışıksız sözler söyler. Resûlullah efendimiz; o kimse edepsizlik ettikçe; bir şey söylemezler, bâzen de tebessüm ederler. Hazret-i Ebû Bekir; o edepsizin edepsizliği haddi aşınca; zarûfî olarak gadaba gelip, birkaç söz söyler. Bunun üzerine Peygamber efendimiz, kalkıp, giderler. Hazret-i Ebû Bekir de hemen Resûlullah efendimizin peşinden gider ve;

-Yâ Resûlallah! Niçin, bir hayâsız, edepsizlik edip, gönül incitirken, susup, bir şey söylemediniz de, ben ona söyleyince, kalkıp, gittiniz; sebebi nedir, diye arz ederler. Peygamber efendimiz buyururlar ki:

-Yâ Sıddîk! O hayâsız ve bedbaht sana dil uzatmaya başladığı zaman, Allahü teâlâ bir melek gönderdi ki, o kimseyi karşılayıp, kovacak idi. Sen, hemen gadaba geldin; söylemeye başladın. O melek gidip, yerine iblîs geldi. İblîsin olduğu yerde, ben durmam.

Hazret-i Ebû Bekir, bu hâdiseden sonra, vakitli vakitsiz söz söylememek için, mübârek ağzına bir taş koyardı. Ne zaman söz söylemek lâzım gelse, önce düşünür, sonra, ağzından o taş parçasını çıkarıp, ne söz söyleyecek ise söylerdi. Sonra o taş parçasını ağzına alıp, tesbîh ve tehlîl ile meşgûl olurdu. Kimseye, hayırdan ve şerden dünya kelâmı söylemez, eğer muhakkak lâzım ise ve çok efdal ise, söylerdi. Yoksa, gece, gündüz tesbîh ve tehlîl ile meşgul olurdu...

Netice olarak, İslâmiyete uygun olmayan sözlerden ve hareketlerden sakınmalıdır. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Hep hayırlı, faydalı konuşunuz. Yâhut susunuz.)

Allahü teâlâyâ güvendim
13.10.2014

Hâtim-i Esam hazretleri: "Âyet-i kerimede (Allahü teâlâ, yalnız kendisine güvenenlerin her zaman imdâdına yetişir) buyurulduğunu gördüm. Her zaman yalnız Allaha güvendim."

Hubbürriyaset, baş olma, mevki, makam, mal sahibi olma hırsıdır ki, kötü huylardandır. Peygamber efendimiz; **(İki aç kurt, bir koyun sürüsüne girdiği zaman, yaptıkları zarardan, mal ve şöhret hırsının yapacağı zarar daha çoktur)** buyurmuşlardır.

Müslümanlıkta mal ve mevki sahibi olmak kötülenmemiştir. Fakat mal ve mevki sahibi olunca, kalbin kararması, Allahü teâlâyı unutma, mala, rütbeye güvenerek, ibadetlerden geri kalma tehlikesi vardır. Hatta malına, mevkisine güvenerek, insanlara tepeden bakma, kibirlenme ve insanların ayıplamasından korkarak, imanını kaybetme tehlikesi bile vardır. Nitekim Firavun ve yoldaşlarının, Bizans Kralı Herakliyûs'un hâlleri kitaplarda yazılıdır...

Bir gün hazret-i Ömer, Medîne sokaklarının birinden geçerken, yol kenarında durmuş yaşlı bir kadına, bir başka kadın;

-İçeri gir, emîr-ül mü'minîn Ömer geçiyor, der. İhtiyar kadın;

-Kimdir emîr-ül mü'minîn? Dün ona Ömer derlerdi, bugün emîr-ül mü'minîn mi olmuş, der. Hazret-i Ömer, kadının bu sözlerini işitince geri döner ve;

-Ömer'i Ömer'e gösteren o kadın kimdir? Ömer'in kendini tanımasına, anlamasına sebep oldu, buyurur.

Bu hâdiseden sonra hazret-i Ömer, her gün o ihtiyar kadının kapısına gider ve;

-Atılacak çöpün varsa atayım, hizmetin varsa göreyim, destin boş ise ver, su getireyim. Zîrâ Ömer'i senden gayri kimse tanımadı, buyurur.

Şakîk-i Belhî hazretleri, talebesi Hâtim-i Esam hazretlerine; "Senelerdir buraya geliyor, beni dinliyorsun. Bu kadar zamanda ne öğrendin" diye suâl edince, Hâtim-i Esam hazretleri;

-Efendim, senelerdir sizden öğrendiklerimi sekiz maddede topladım. Bunlardan birisi de şudur. Herkesin, bir kimseye veya bir şeye güvendiğini gördüm. Bazıları altınlarına, mal ve mülküne, bazıları sanatına ve kazancına, bazıları mevki ve rütbelerine, bazıları da kendi gibi bir insana güveniyor. Bir âyet-i kerimede meâlen; **(Allahü teâlâ, yalnız kendisine güvenenlerin her zaman imdâdına yetişir)** buyurulduğunu gördüm. Her zaman ve her işimde yalnız Allahü teâlâyâ güvendim. O emrettiği için çalıştım, sebeplere yapıştım. Fakat yalnız Ondan istedim, diye arz eder. Hocası Şakîk-i Belhî hazretleri, bu sözleri işitince; "Yâ Hâtim, ne güzel yapmışsın, Allahü teâlâ, her işinde imdâdına yetişsin" buyurur...

Netice olarak herkes, Allahü teâlânın ni'metlerinin çokluğunu düşünerek, kendini beğenmekten kurtulmalı, malı boş yerlere harcamamalı, nefsi için mevki, makâm istememeli, namazları vaktinde kılmalı, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri iman ve iyi işleri öğrenip, kendini bunlara uydurmalıdır.

Nimetlerime kanaat etmezse! **14.10.2014**

"Bir kimse benim kazâma râzı olmaz ve benim tarafımdan gelen belâlara sabretmez, ihsan ettiğim dünya ni'metlerine kanaat etmezse, başka bir Rab arasın!.."

Bir kimse, Allahü teâlânın yarattığı sebeplere yapıştıktan sonra eline geçene kanaat etmeli, bu hâline râzı olmalıdır. Çünkü kanaat, bitmez tükenmez bir hazinedir. Kanaatkâr olmayan bir zengin, kanaatkâr olan bir fakirden daha kötü durumdadır. Çünkü, o zenginin kalbi rahat değildir. Kanaatkâr olan fakir ise, kalbi rahat olduğu için, sanki bir hazine içinde yaşamaktadır. Ra'd sûresinin 22. âyet-i kerimisinde meâlen: **(Onlar, şu kimselerdir ki, Rablerinin rızasını kazanmak için sabrederler. Namazlarını dosdoğru kılarlar. Kendilerine verdiğimiz rızıktan gizli ve âşikâr infâk eder, verirler. Kendilerine kötülük yapanlara, iyilik ederler. O mü'minler için, amellerine karşılık olarak âhîret saâdeti ve rahat vardır)** buyurulmuştur.

Peygamber efendimiz, bir hadis-i şeriflerinde; **(Yeryüzü bana küçültüldü. Doğuyu, batıyı, avucumdaki aynada imiş gibi, hep gördüm)** buyurmuştur. Bu sebeple Resûlullah efendimiz, Eshâbı arasında olacak fitneleri, diri iken de, öldükten sonra da, dilediklerine söyledi. Allahü teâlânın takdirine râzı olmalarını bildirdi. Çoğuna şehîd olacaklarını müjdeledi. Taberânînin haber verdiği hadis-i şerifte; **(Hüseyn, altmış senesinde öldürülür)** buyuruldu. Bunun gibi, hazret-i Osman'ın, hazret-i Alî'nin ve başka Sahâbîlerin şehîd olacaklarını haber verdi. Sabretmelerini emir buyurdu. Eshâb-ı kirâma şehîd olacaklarını bildirmek, onlara müjde vermek idi. Onlar, şehîd olmamak için değil, şehîd olmak için dua ederlerdi.

Mûsâ aleyhisselâm bir gün yırtıcı hayvanların parçalayıp karnını deştiği bir adama rastladı ve onu tanıdı. Başı üzerinde durarak dedi ki:

-Yâ Rabbî! Bu sana itaatkâr idi. O hâlde bu hâl nedir? Allahü teâlâ ona vahyedip; **"Ey Mûsâ! Bu kulum bana, ameli ile yükselemeyeceği bir derece istedi. Kendisini istediği dereceye ulaştırmak için ona bu musibeti verdim"** buyurdu.

Ebü'l-Hasan-ı Şâzilî hazretleri buyurdu ki:

"İki iyilik vardır ki, onlar bulunduğu sürece, çok da olsa kötülüklerin zararı dokunmaz. Biri cenâb-ı Hakk'ın kazâ ve kaderine râzı olmak, diğeri Allahü teâlânın kullarına iyi muâmele etmek."

Netice olarak, Allahü teâlânın takdir ve taksimine râzı olmalı, sebeplere yapıştıktan sonra ele geçene de kanaat etmelidir. Bir hadîs-i kudsîde buyurduğu gibi:

(Ey Âdemoğulları! Bir kimse benim kazâma râzı olmaz ve benim tarafımdan gelen belâlara sabretmez, verdiğim ni'metlerime şükretmez, ihsan ettiğim dünya ni'metlerine kanaat etmezse, başka bir Rab arasın. Ey Âdem oğlu! Bir kimse benim belâma sabrederse, benden râzı olmuş olur, yani rubûbiyetimi tasdik etmiş olur.)

Ben, Ömersiz ömür istemem! **19.10.2014**

İhtiyar kadın şöyle dua etti: "Yâ ilâhel âlemîn! Ben o hastalığı Ömer bin Hattab'ın yardımı ile çekerdim. Ömer gitti. Benim rûhumu al ki, ben, Ömersiz ömür istemem!"

Bu dünyada insana verilen ömür sınırlıdır ve bu ömür bir fırsattır. Bu fırsatı ganimet bilmelidir. İnsana ömür olarak verilen zaman çok kıymetlidir. Bu kıymetli zamanları faydasız şeylere harcetmemeli, Allahü teâlânın râzı olduğu, beğendiği şeyleri yapmakla geçirmelidir. Bunun için her insan, başına gelecekleri düşünmelidir. Zira ömür tükenmekte ve yarına çıkacağımız belli değildir. Peygamber efendimiz; **(Dünya sizin için yaratıldı. Siz de âhîret için yaratıldınız! Âhîrette ise, Cennetten ve Cehennem ateşinden başka yer yoktur)** buyurmuştur.

Abdurrahman bin Avf hazretleri, şahit olduğu bir hâdiseyi şöyle anlatır:

“Hazret-i Ömer, halife iken her gece ikimiz şehri dolaşırdık. Bir sokağın başına vardığımızda bana;
-Sen burada bekle der, ben de muhalefet etmeyip orada beklerdim. Kendisi bir eve girer, bir müddet sonra gelirdi. Niçin o eve girdiğini de sormaya cesaret edemezdim. Vefât ettiği gece oraya gidip, o eve girdim. Evde ihtiyar bir kadın gördüm ve kadıncağız kendi kendine;

-Acaba ne oldu ki, Ömer bin Hattab bu gece gelmedi, diyordu. Ben kadıncağıza;

-Ey hâtun! Ömer bin Hattab bu dünyadan âhirete göç etti dedim. Kadıncağız bunu işitince, bir âh çekip, bayıldı. Sonra kendine gelince;

-Ey Allahım! Bana yardımda bulunan Ömer bin Hattab'ı affet dedi. Ona;

-Ömer bin Hattab, sana ne gibi yardım ederdi, dedim.

-Gündüz üzerimi kirletirdim. Onu çıkartır, kirlenmiş elbisemi yıkar, beni temizlerdi. Bana yiyecekten ne gerek ise, getirirdi, dedi. Kendisine;

-Ey hâtun! Ben de Ömer bin Hattab'ın arkadaşıyım. Eğer o gitti ise ben hayattayım. Ben de Ömer bin Hattab'ın yaptığı işleri yaparım, dedim. Beni yanına çağırıp;

-Ömer bin Hattab'ın yerini kim tutabilir! Eğer Ömer bin Hattab'ın arkadaşı isen, bana dua eyle, yardım et, dedi ve;

-Yâ ilâhel âlemîn! Ben o hastalığı Ömer bin Hattab'ın yardımı ile çekerdim. Ömer bin Hattab gitti. Benim rûhumu al ki, ben, Ömersiz ömür istemem, diye dua etti. O sâat duası kabul olup, dünyadan göç etti. Ben de ardından ağladım. Sonra techîz ve tekfînini yapıp, defin eyledim...”

Netice olarak her insanın, etrafında gördüğü, konuştuğu, sevdiği, korktuğu kimselerin hepsinin, birer birer öldüklerini görmesi ve ibret alması lâzımdır. Sonsuz olarak ateşte yanmanın, ne büyük bir azâb olduğunu veya sonsuz ni'metler içinde olmanın, ne büyük bir ni'met olduğunu iyi düşünmelidir. Bunlardan birini seçmek, dünyada iken, insanın kendi elindedir. Herkesin sonu, bu ikisinden biri olacaktır. Bundan kurtulmak imkânsızdır. Bunu düşünmemek ve tedbîr almamak, büyük cahillik ve cinnettir.

Hesapsız mahşerden geçirir **20.10.2014**

"Allahü teâlâ, kıyâmet günü 124 binden fazla Peygamberi ümmetleri ile beraber hesap yerinde durdurur. Osman bin Affân'ı ve onu sevenleri hesapsız mahşerden geçirir."

Hayâ, Allahü teâlânın ni'met ve sıfatıdır. Allahü teâlâ bu sıfatı ile, kullarının günahlarını örter ve onları affeder. Kullarının işlediği günahları gördüğü, bildiği hâlde, o günahları, kullarını mahcup etmemek için örter ve affeder. Günahları çok olan bir kimse, işlediği günahlar sebebi ile, Allahü teâlâdan utanır ve korkarsa, Mahşer günü bu kimsenin hesâbı, çetin, zor olmaz. Hazret-i Osman, her günahından kaçınır, her iyiliği yapar, vefâ ve hayâ sahibi idi. Hayâsı, utanması çok idi. Bu sebeple hazret-i Osman'ın hesâbı olmadığı gibi, Onu sevenlerin ve dostlarının da hesâbı az olur. Resûlullah efendimiz; **(Allahü teâlâ, kıyâmet günü 124 binden fazla Peygamberi ümmetleri ile beraber hesap yerinde durdurur. Herkesi ameline göre az veya çok o yerde bekletir. Osman bin Affân'ı ve onu sevenleri hesapsız mahşerden geçirir)** buyurmuştur.

Câbir bin Abdullah hazretlerinin rivâyet ettiği hadis-i şerifte, Resûlullah efendimiz buyuruyor ki:
(Günahkâr bir mü'min, kabirden kalkar, Sırat heyecanı ve Cehennem korkusu ile mahşere giderken, karşısına iki yol çıkar. Korkarak, ağlayarak, sükûnet ve kararlılık ile, yolun birisine girer. Kimse ona bir şey demez ve sual etmez. Dosdoğru Cennetin kapısına varır. Sağ ayağını kapıdan içeri koyup, sol ayağını yerinden kaldırmadan önce Allahü teâlâ, o kulun sağ eline bir nâme verir. “Kulum, sen al bu nâmeyi oku ve o nâme içindekileri öğren. Ondan sonra Cennete gir ve ebedî olarak orada kal” buyurur. O kul da nâmeye bakar ve görür ki: “Ey benim kulum, her ne yaptın ise, gördüm ve bildim. Lâkin yaptığın işlerini, tekrar sana göstermeye hayâ ettim” yazılmış.)

Ebû Süleyman-ı Dârânî hazretlerinin naklettiği hadîs-i şerifte de şöyle buyurulmaktadır:
(Allahü teâlâ buyurmuştur. Gökten indirilen kitapların bazısında: Benim kulum, her ne kadar ki, sen günahkârsın ve günahından korkarsın ve hayâ edicisin. İzzim ve celâlim hakkı için ayıplarını ve günahlarını Âdemoğlunun gözünden ve gönlünden gizli ederim. Ve gözünün hâinliklerini, bedeninin gizli günahlarını meleklerden saklarım. Ben yanılmalarını ve günahlarını Levh-i mahfûzda, kirâmen kâtibinden gizli tutarım. Ve kıyâmette senin hesâbını kolay eylerim!)

Netice olarak, sadece iman etmek bile, Allahü teâlânın merhameti ile Cennete girmeye sebeptir. Ancak imanı korumak, son nefeste iman ile gidebilmek zordur. İmanı koruyabilmek ve son nefeste de iman ile ölebilmek için, emirleri yapmak, haramlardan sakınmak lâzımdır. Allahü teâlâdan hayâ eden, emredilen ibadetleri yapar ve yasaklardan, günahlardan da sakınır.

O kimse Cennete girer
21.10.2014

Cennetin bekçisi Rıdvan dedi ki: "Onun ümmeti üç grup hâlinde Cennete girecektir. Bir grup hesâpsız girer. Bir grubun hesâbı kolay geçer. Bir grubu da şefâat ile girer..."

Doğru bir imana sahip olup, emirleri yapan, yasaklardan sakınan ve bu hâlini muhafaza ederek vefât edenler, Cennete girmekle müjdelenmişlerdir. Ebû Hüreyre hazretleri şöyle nakleder:

Bir gün Peygamber efendimiz, Eshâb-ı kirâm ile otururken; **"Bugün sizin içinizde oruçlu olan var mıdır?"** diye suâl edince hazret-i Ebû Bekir; "Ben oruçluyum yâ Resûlallah" dedi. Peygamber efendimiz; **"Sizden bugün kim cenâze hizmetinde bulundu?"** deyince, hazret-i Ebû Bekir; "Ben bulundum" cevabını verdi. Resûlullah efendimiz; **"Sizden bugün, bir fakire kim yiyecek verdi?"** buyurunca, hazret-i Ebû Bekir; "Ben verdim" dedi. Yine Peygamber efendimiz; **"Sizden bugün, kim hasta ziyâretine gitti?"** diye suâl edince, hazret-i Ebû Bekir; "Ben gittim yâ Resûlallah" dedi...

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz; **"Bu hasletler bir kimsede bir arada olunca, o kimse Cennete girer"** buyurdu...

Hazret-i Ömer'in, Zâide isminde, çok temiz, sâliha bir hizmetçisi vardı. Bu hanım şöyle anlatır:

Bir gün Resûlullah efendimizin huzûruna gittim. Bana; **"Ey Zâide, niçin yanıma seyrek geliyorsun, senin hâlin iyidir, ben seni severim"** buyurdular. Ben de; "Yâ Resûlallah, huzûrunuza gelmeme sebep, bugün başıma acâib bir iş gelmesindendir" dedim. **"O hâdise nedir?"** diye sorunca, şöyle anlattım:

"Sabahleyin odun toplamaya gitmiştim. Bir kucak odun toplayıp bağladım ve bir taşın üzerine koydum. O sırada yer ile gök arasında bir süvârî gördüm. Bana selâm verdi ve;

-Seyyidine, peygamberine selâm söyle ve de ki: Cennetin bekçisi Rıdvan şöyle dedi: Müjdeler olsun ki, ümmeti üç grup hâlinde Cennete gireceklerdir. Bir grup hesâpsız girer. Bir grubun hesâbı kolay geçer. Bir grubu da Onun şefâati ile girer... Bunları söyledikten sonra göğe yükseldi. Yer ile gök arasında bana iltifâtlarda bulundu. Topladığım odunları zor taşıdığımı görünce;

-Ey Zâide, odunları taşın üzerine koy, dedi. Taşa da;

-O odunları Zâide ile birlikte Ömer'in evine götür! dedi. Taş hareket etti ve odunu hazret-i Ömer'in evinin kapısına kadar getirdi...

Resûlullah efendimiz kalkıp, onunla hazret-i Ömer'in kapısına gitti, o taşın izlerini gördü ve; **"Allahü teâlâyâ hamdolsun ki, ben dünyada iken Rıdvan, ümmetimin affedileceğini müjdeledi ve ümmetimden bir kadını hazret-i Meryem derecesine ulaştırdı"** buyurdu...

Netice olarak Allahü teâlâ, iman ile ölenleri, dilerse günahlarının hepsini affederek Cennetine koyar. İsterse Cehennemde günahları kadar, azâb yapar. Fakat sonunda kurtularak, yine Cennete girer. Çünkü âhirette merhamete kavuşamayan, yalnız kâfirlerdir. Zerre kadar imanı olan, rahmete kavuşacaktır.

Herkese akıllı denmez 26.10.2014

Selîm olan akıl, insanı sahibine, yaratanına yaklaştırır. Yaratanına yaklaştıkça, Onun kudretini, gadâbını ve ihsanlarını daha iyi anlar ve korkusu da artar.

Akıl, her insanda var ise de, herkeste eşit olarak bulunmaz. En yüksek akıl ile en aşağı akıl arasında binlerce derece farkı vardır. Bu sebeple, bazı kimselerin sık sık tekrarladığı "akılın kabul edebileceği" sözü, her zaman ve herkes için doğru değildir. Hem bu söz, hangi akıl yani kimin akıllı, en çok akıllı olan kimsenin mi, yoksa her akıllı denen kimsenin aklına göre mi olacaktır? Zira herkeste bulunan akıl; selîm ve sakîm akıl olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Bunların her ikisi de akıldır. Selîm akıl, hiç yanılmaz, hata etmez, pişman olacak hiçbir harekette bulunmaz, düşündüğü şeylerde aslâ hata etmez. Hep doğru ve sonu iyi olan işlerde bulunur. Doğru düşünür, doğru yolu bulur ve işleri hep doğrudur. Böyle akıl, ancak Peygamberlerde bulunur. Bunlar, her başladıkları işte muvaffak olmuşlar, pişman olacak, zarar görecektir bir şey yapmamışlardır. İmâm-ı Şâfiî hazretleri; "Herkese akıllı denmez. Akıllı kimse, kendisini her türlü kötülükten koruyandır" buyurmaktadır.

Selîm olan akıl, insanı sahibine, yaratanına yaklaştırır. Yaratanına yaklaştıkça, Onun kudretini, gadâbını ve ihsanlarını daha iyi anlar ve korkusu da artar. Zira Fâtır sûresinin 28. âyetinde meâlen; **(İlmi çok olanların, Allah korkusu çok olur)** buyurulmuştur.

Ebû Osman Hîrî hazretleri; "Akıllı, korktuğu şey başına gelmeden önce, onun çaresine bakandır" buyurmuştur.

Netice olarak, akıllı olan, Allahü teâlâyâ iman eder ve Ondan korkar. Allahü teâlâdan korkan da, Onun emirlerini yapmaya, yasaklarından sakınmaya çalışır. Hiç kimseye kötülük yapmaz. Kendine kötülük yapanlara karşı sabreder. Yaptığı kusurlara tövbe eder. Sözünün eri olur. Her iyiliği Allah için yapar. Kimsenin malına, canına, nâmusuna göz dikmez. Çalışırken, alışveriş ederken, kimsenin hakkını yemez. Herkese iyilik eder. Şüpheli şeylerden kaçınır. Makam sahiplerine, zâlimlere yaltaklanmaz. İlim ve ahlâk sahiplerine saygı gösterir. Arkadaşlarını sever ve kendini sevdirebilir. Kötü kimselere nasîhat verir, onlara uymaz. Küçüklerine merhametli, şefkatli olur, misâfirlerine de ikrâm eder. Kimseyi çekiştirmez, keyfi peşinde koşmaz. Zararlı ve faydasız bir şey söylemez, kimseye sert davranmaz. Cömert olur. Malı ve mevkiyi herkese iyilik etmek için ister. Riyakârlık, ikiyüzlülük yapmaz, kendini beğenmez. Allahü teâlânın her ân gördüğünü ve bildiğini düşünerek hiç kötülük yapmaz. Onun emirlerine sarılır, yasaklarından kaçır. Bu hâl, aklın çok olmasının alâmetidir. Peygamber efendimizin buyurduğu gibi:

(Aklın çok olması, Allah korkusunun çokluğu ile belli olur.)

Düşüncen, dünya lezzetleri olmasın 27.10.2014

Abdülkâdir Geylânî hazretleri buyurdu ki: "Düşüncen, yiyecek, içecek, giyecek ve dünya lezzetleri olmasın. Bütün bunlar, nefsin ve insan tabiatının istediği şeylerdir..."

Dünyada yapılan her işten, düşünceden, fayda veya zarar hâsıl olur. Fayda hâsıl olanlara hayır, zarar hâsıl olanlara ise şer denir. Allahü teâlâ, hayırları, şerlerden ezelde ayırmıştır. İnsanın bütün istekleri, Allahü teâlânın ve Onun Resûlünün rızâsına kavuşmak için olmalıdır. Peygamber efendimiz; **(Bir kimsenin bütün istekleri, benim getirdiğim şeyler olmadıkça, iman etmiş olmaz)** buyurmuştur.

Malı, mevkiyi hayır için arayan ve hayır işlerde kullanan, rahata, huzûra kavuşmuştur. Mal, mevki gâye olmamalı, hayra vâsita olmalıdır. Mal, mevki, bir deryâyâ benzer. Çok kimse, bu denizde boğulmuştur. Hadis-i şerifte; **(Dünyada, kalıcı değil, yolcu gibi yaşamalı! Öleceğini hiç unutmamalı!)** buyuruldu.

İnsan, dünya zevklerine daldıkça, dertler, üzüntüler, güçlükler de artar. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Yalnız dünya için çalışana, yalnız kaderinde olan kadar gelir. İşleri karışık, üzüntüsü çok olur.)

Bir insanın maksûdu, arzusu, sağ kaldıkça ele geçirmek istediği ve ele geçirmek için, her zillete, alçalmaya katlandığı, hiç vazgeçmediği şey ise, bu maksûdu, onun mâbûdu olur ve bu hâli ibadet olur. Çünkü ibadet, zilletin son derecesidir. Allahü teâlâdan başka mâbûd tanımamak için, Ondan başka maksûd olmamak lâzımdır. Hadis-i şerifte; **(Arzusu âhiret olup, âhiret için çalışana, Allahü teâlâ dünyayı hizmetçi yapar)** buyuruldu.

Abdülkâdir Geylânî hazretleri, oğluna hitaben buyuruyor ki:

“Ey oğul! Senin düşüncen, yiyecek, içecek, giyecek ve dünya lezzetleri olmasın. Bütün bunlar, nefsin ve insan tabiatının istediği şeylerdir. Kalbin düşüncesi nerede, nefsin ve tabiatın istekleri nerede? Kalbin düşüncesi Allahü teâlâdır. Senin düşüncen, Rabbin ve Onun katında bulunan nîmetler olmalıdır. Dünyadan, haram ve şüphelilerden neyi terk edersen, mutlaka bunun karşılığında âhirette ondan daha hayırlısı vardır. Ömründe sâdece şu içerisinde bulunduğun günün kaldığını farzet de âhiret için hazırlık yap.”

Akl ve ilim sahipleri, akla, ilme uyarak, hayır işler. Akı ve ilmi olmayan cahiller ise, nefislerine, şeytâna uyarak günah işler, dünyada ve âhirette azâba sürüklenirler. Sehl bin Abdullah Tüsterî hazretleri; “Haram yiyenlerin yedi âzâsı, istese de, istemese de günah işler. Helâl yiyenlerin âzâsı, ibadet eder, hayır işlemesi kolay ve tatlı gelir” buyurmuştur.

Netice olarak insan, dünyada ve âhirette kendisine faydalı, hayırlı olan şeyleri tercih etmelidir. İstekleri, arzuları, hep cenâb-ı Hakkın ve Onun Resûlünün râzı olduğu, beğendikleri olmalıdır. Böylece dünya ve âhiret saâdetine kavuşmalıdır.

Devamlı olan amel kıymetlidir
28.10.2014

Amellerin, ibadetlerin kabul olması yani sevab verilmesi için, hem şartlarına uygun olması, hem ihlâs ile niyyet edilmesi ve hem de devamlı olması lâzımdır.

Allahü teâlâyâ imandan sonra, ibadetlerin en kıymetlisi, Ehl-i sünnet itikâdında olmaktır. Ehl-i sünnet demek, inanmakta, ibadetlerde, insanlarla yapılan işlerde, Muhammed aleyhisselâmın sünnetine, yoluna, Eshâb-ı kirâma, Tâbi'înin ve daha sonra gelen İslâm âlimlerinin söz birliğine uymaktır. Bunların yolunu, fıkıh ve ilmihâl kitaplarından okuyup öğrenmek lâzımdır. Müslümanların çoğu nefislerine ve kısa akıllarına, kendi görüşlerine uyarak, bu yoldan ayrılmışlar, bid'at ehli olmuşlardır. Bezzâziyyede buyuruluyor ki:

“Kur'ân-ı kerimden bir miktar ezberledikten sonra, fıkıh öğrenmek lâzımdır. Çünkü Kur'ân-ı kerimin hepsini ezberlemek farz-ı kifâyedir. Lâzım olan fıkıh bilgilerini öğrenmek ise, farz-ı ayndır. Farzlardan sonra ibadetlerin en kıymetlisi, ilim ve fıkıh öğrenmektir.”

Muhammed Şeybânî hazretleri; “Her Müslümanın haramları, helâlleri bildiren ikiyüzbin fıkıh bilgisini öğrenmesi lâzımdır” buyurmuştur.

Bir kimse Peygamber efendimize gelerek;

-Ya Resûlallah ben yalnız ramazan orucunu tutar, farz olan beş vakit namazı kılarım. Bunlara da başka bir şey ilâve etmem. Zekat verecek ve hacca gidecek bir şeyim de yok. Acaba bu hâl ile vefât ettiğim zaman benim yerim neresi olur? diye sorar. Peygamber efendimiz o kimseye tebessüm ederler ve;

-Bu hâlinle âhirette benimle beraber olursun buyururlar.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Her şeyden önce, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği, kitâplarında yazdığı itikâdî öğrenmek ve imanını buna göre düzeltmek lâzımdır. Ondan sonra, fıkıh ahkâmını öğrenmeli, farzları yapmaya sarılmalı, helâle, harama dikkat etmelidir. Farzların yanında, nafîle ibadetlerin, hiç kıymeti yoktur. Zamanımızın Müslümanları, farzları bırakıp, nafîle ibadetlere sarılıyor, nafîle ibadetleri yapmaya ehemmiyet verip, farzları mesela beş vakit namaz kılmayı, ramazan ayında oruç tutmayı, zekât, uşur vermeyi, helâli, haramları öğrenmeyi haff ve ehemmiyetsiz görüyorlar.

Zekât niyeti ile fakire bir altın vermek, yüzbin altın sadaka vermekten daha sevaptır. Çünkü zekât vermek, farzı yapmaktır. Zekât niyeti olmadan verilenler ise, nafîle ibadettir. Farz ibadetin yanında nafîle ibadetlerin hiç kıymeti yoktur. Deniz yanında, damla kadar bile değildir.”

Netice olarak, amellerin, ibadetlerin kabul olması yani sevab verilmesi için, hem şartlarına uygun olması, hem ihlâs ile niyyet edilmesi ve hem de devamlı olması lâzımdır. Peygamber efendimize, hangi amelin daha kıymetli olduğu sual edilince, cevaben; **(Devamlı olan ameldir)** buyurmuşlardır.

Mübarek gün ve geceleri ihya etmek **02.11.2014**

Aşure gecesı, Muharrem ayının onuncu gecesidir. Muharrem ayı ise, Kur’ân-ı kerimde kıymet verilen dört aydan biridir. Aşure gecesı, bu ayın en kıymetli gecesidir...

Dinimizde, Cuma, Arefe, Bayram, Kadir, Berât, Mirâc, Aşure, Mevlid ve Regâib gecelerinde ibadet etmek, gündüzlerinde oruç tutmak, çok sevabdır. Riyad-un-nâsîhîn kitâbında buyuruluyor ki:

“Büyük İslâm âlimi, İmâm-ı Nevevî hazretleri, Ezkâr kitâbında, ‘gecenin oniki kısmından bir kısmını yani bir saat kadar ihya etmek, Kur’ân-ı kerim okumak, namaz kılmak, dua etmek, bütün geceyi ihya etmek olur. Yaz ve kış geceleri için hep böyledir’ buyuruyor. İbni Abidîn’de de böyle olduğu anlaşılmaktadır.”

Hakâyık-ı manzume kitabında da; “Fıkıh kitaplarında saat demek, bir miktar zaman demektir. İmâm-ı Nevevî, Şâfiî mezhebinde müctehittir. Hanefî mezhebindekilerin de, geceleri, böyle ihya etmeleri uygun olur” denilmektedir.

Aşure gecesı, Muharrem ayının onuncu gecesidir. Muharrem ayı ise, Kur’ân-ı kerimde kıymet verilen dört aydan biridir. Aşure gecesı, bu ayın en kıymetli gecesidir. Allahü teâlâ, birçok duaları Aşure günü kabul buyurdu. Âdem aleyhisselâmın tövbesinin kabul olması, Nûh aleyhisselâmın gemisinin tûfândan kurtulması, Yûnus aleyhisselâmın balığın karnından çıkması, İbrâhîm aleyhisselâmın Nemrûd’un ateşinde yanmaması, İdrîs aleyhisselâmın diri olarak göğşe çıkarılması, Yâkûb aleyhisselâmın, oğlu hazret-i Yûsuf’a kavuşması ve gözlerindeki perdenin kalkması, Yûsuf aleyhisselâmın kuyudan çıkması, Eyyûb aleyhisselâmın hastalıktan kurtulması, Mûsâ aleyhisselâmın Kızıldeniz’den geçip, Firavun’un boğulması ve İsâ aleyhisselâmın vilâdeti, doğumu ve Yahûdîlerin öldürmesinden kurtulup, diri olarak göğşe çıkarılması hep Aşure günü olmuştur...

Nûh aleyhisselâm gemide aşure tatlısı pişirdiği için Müslümanların Muharrem’in onuncu günü aşure pişirmesi ibadet olmaz. Muhammed aleyhisselâm ve Eshâb-ı kirâm böyle yapmadı. Bugün aşure pişirmeyi ibadet sanmak, bid’attır, günahdır. Muhammed aleyhisselâmın yaptığı veya emrettiği şeyleri yapmak ibadet olur. Din kitaplarının yazmadığı, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirmediği şeyleri yapmak, sevap olmaz, aksine günah olur. Aşure günü, herhangi bir tatlı yapmak, tanıdıklara ziyâfet, fakirlere sadaka vermek sünnettir, ibadettir. İbni Âbidîn hazretleri; “Kırpıklara sürme çekmek sünnettir. Fakat, bunu yalnız Aşure günü yapmak haramdır” buyurmaktadır.

Netice olarak, mübarek gün ve geceleri, Kur’ân-ı kerim okuyarak, dua ederek, namaz kılarak, istiğfâr ederek ihya etmelidir. Din Büyüklерinden âhirete intikâl edenleri de, mâtem tutarak, ağlayıp sızlayarak, bağırıp çağırarak değil, onlara dua ederek yâd etmelidir. Çünkü dinimiz, böyle bildirmekte ve emretmektedir.

Müminin ölümüne gökler ağlar **03.11.2014**

Vefât eden veya şehîd olan mübârek zâtların hiçbirisi için mâtem tutmak câiz olmaz. Ancak, sessiz ağlamak câizdir. Zira "Müminin ölümüne gökler ağlar" buyuruldu...

Dinimiz, nimetlere şükretmeyi, musibetlere de sabır ve susmayı emrediyor. Çocuk olunca, akıka kesmeyi bildiriyor. Ölünce, hayvan kesmeyi veya başka bir şey yapmayı emretmiyor. Bağırıp çağırmayı, yas tutmayı yasak ediyor. Hadis-i şerifte; **(Ölü için yas tutmak insanı küfre sürükler)** buyuruluyor.

İslâmiyet kötöleme ve yas tutma dini değildir. Yas tutmanın caiz olduğunu gösteren hiçbir âyet ve hadis yoktur. Aksine yasaklandığı bildirildi. Müslümanların, on Muharremde kendilerine eziyet etmeleri haramdır. Yas tutmanın Müslümanlıkla hiç ilgisi yoktur. Dinimizde, yas tutmak günah olduğundan, vefât eden veya şehîd olan mübârek zâtların hiçbirisi için mâtem tutmak câiz olmaz. Ancak, ölü için sessiz ağlamak câizdir. Zira; **(Müminin ölümüne gökler ağlar)** buyuruldu.

Ölü için yüksek sesle ağlamak, mâtem tutmak, siyah elbise giymek, siyah perdeler ve rozetler, işaretler asmak, mâtem işaretleri, resmini taşımak câiz değildir. Cenâzeye ve cenâze çıkan yere siyah örtmek ve siyah giyinmek de câiz olmadığı gibi, Müslüman âdeti değildir. Peygamber efendimiz; **(Ölüyü överek ağlamak cahiliyet âdetidir)** buyurmuştur.

Dinimize göre, hem sevinç, hem de üzüntü bulunan bir günün yıl dönümlerinde, üzülmeyp, sevinmek, o gündeki sevinçli şeyleri hatırlayıp, üzüntülü şeyleri düşünmemek gerekir. Çünkü İslâmiyette yas tutmak yoktur. Bütün hadis kitapları, Peygamber efendimizin ölü için yüksek sesle ağlamanın ölüye sıkıntı vereceğini bildirmektedir. Nitekim bir hadis-i şerifte; **(Ölü, yakınlarının kendisine bağırarak ağlamasından sıkılır)** buyuruluyor.

Mâtem yapmak, bağırıp çağırmak, ilk olarak Muhtar-ı Sekafi tarafından ortaya çıkarıldı. Bu bid'at, zamanla bir ibadetmiş gibi yayıldı. Halbuki Muhtar-ı Sekafi, bunu Kufe halkını aldatıp, onları Emevilerle harbe sürüklemek, böylece hükümeti ele geçirmek için bir hile olarak yapmıştı...

Peygamberlerden hazret-i Zekeriyya ile hazret-i Yahya'yı keserek şehit etmişlerdi... İlk İslâm şehidi hazret-i Yâser ve hanımı Sümeyye Hatun idi... Resûlullah efendimizin sevgili amcası hazret-i Hamza da feci şekilde şehit olmuştu... Peygamber efendimiz, şehit olan Peygamberlerin, hazret-i Yaser ile hanımının ve hazret-i Hamza'nın şehit edildiği günün yıl dönümlerinde mâtem tutmadı ve mâtem tutmayı yasakladı.

Netice olarak, ölü için bağırıp çağırarak ağlamak ve mâtem tutmak yasak olmasaydı, herkesten önce Peygamber efendimizin vefâtı sebebi ile mâtem tutulurdu. Dinimiz buna izin vermemiştir. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi:

(Mâtem tutan, ölmeden tövbe etmezse, kıyâmette şiddetli azâb görür.)

İbadetler, vaktinde yapılmalıdır
09.11.2014

Vaktinde yapılmayan ibadetleri kaza etmenin, bilhassa kaza namazı kılmanın ehemmiyetini iyi anlamalıdır. İmansız ölene âhirette hiç merhamet edilmeyecek, Cehennemde sonsuz kalacaktır.

Başkasının malını gizli olarak almaya sirkat, çalmak denir. Zorlayarak, aldatarak, görerek almaya ise, gasb, yağma denir. Bunun ikisi de haramdır, günahıdır. Bunun günahı, malı sahibine ödeyinceye kadar devam eder. Malı sahibine verdikten ve helâlleştikten sonra, bu günaha ayrıca tövbe etmek lazımdır.

Farz olan ibadetleri vaktinde yapmayıp, nafîle ibadetleri yapanın, bu nafîleleri kabul olmaz. Çünkü bu kimse, Allahü teâlânın emrini yapmayıp, kendi nefsinin arzularını yapmaktadır. Zekât vermeyince, fakirin hakkı gasbedilmiş oluyor. Zekât vermeyen zengin, binlerce fakirin hakkını gasbettiği ve Allahü teâlânın emrini yapmadığı için, bunun bütün hayratı, hasenatı kabul olmuyor.

Namaz kılmak, insanın Allahü teâlâyâ olan borcudur. Bir farzı vaktinde kılmamak, bu hakkı ve namazda Müslümanlara yapılan dua hakkını ödememek oluyor. Bunu kaza edinceye kadar nafîle namazları, sünnetleri kabul olmuyor. Namazı kazaya bırakmak büyük günahıdır. Vaktinde kılınmayan namazlar, kaza edildikçe, her kaza edilecek zaman geçtikçe, günahı katlayarak artmaktadır.

Bülûğa, erginlik yaşına ulaşan kız ve erkek çocuklara, namaz kılmak, oruç tutmak, dinen zenginse zekât vermek farz olmaktadır. Bülûğ çağı, kız çocuklarında dokuz, erkek çocuklarında ise oniki yaşından itibaren başlamaktadır. Onbeş yaşına kadar bülûğa ermemişlerse, hükmen bülûğa ermiş sayılmaktadırlar. Bülûğ çağından itibaren kılınmayan namazların, tutulmayan oruçların kaza edilmesi lazımdır. Bunlar kaza edildikçe, aynı cinsten yapılan nafîleler kabul olmaz. Namazı kılmamak, büyük günah olduğu gibi, kaza kılmamak daha büyük günah oluyor ve bu günah her gün devam ediyor. Namazı kazaya bırakanın, bu namazı kaza ettikten sonra, ayrıca tövbe etmesi de lazımdır.

Bunun için, çok kazası olanın, boş zamanlarda kaza kılması lazım olduğu gibi, beş vaktin sünnetleri ve diğer nafile namazlar yerine de kaza kılması lazımdır. Çünkü kaza namazını kılmadan, bunun sünnetleri, nafileleri kabul olmamaktadır. Sünnet yerine kaza kılarken, bu sünneti de kılmış olmaktadır.

Netice olarak, vaktinde yapılmayan ibadetleri kaza etmenin, bilhassa kaza namazı kılmanın ehemmiyetini iyi anlamalıdır. İmansız ölene âhirette hiç merhamet edilmeyecek, Cehennemde sonsuz kalacaktır. Büyük günah işleyip de tövbesiz ölen Müslüman, şefaât ile veya İslâmiyeti yaydığı için affedilecektir. Çünkü hadis-i şerifte; **(Allahü teâlânın en çok sevdiği amel, hubb-i fillah ve buğd-i fillahdır)** buyruldu. Ehl-i sünnet âlimlerini ve evliyayı seven mü'min, bu hadis-i şerifin müjdesine kavuşacaktır.

Ömür sermayesini fırsat bilmeli 10.11.2014

Ölmeden önceki zaman, ömür, birer fırsattır, ganimettir. Ömrü faydasız işlerle telef etmemeli, Allahü teâlânın rızasına uygun şeylere sarf etmelidir...

Allahü teâlânın insana ihsan ettiği ömrün kıymetini bilmeli, ele geçen fırsatları değerlendirmelidir. Zira bu dünya, âhiretin tarlasıdır. Burada tohumlarını ekmeyip yiyenler, böylece bir tohumdan kat kat meyve kazanmaktan mahrum kalanlar, ne kadar talihsizdirler. Kardeşin kardeşten kaçacağı, ananın evlâdını tanımayacağı mahşer günü için, hazırlık yapmalıdır. Akıllı kimse, bu dünyayı fırsat bilir ve bu kısa zamanda, Allahü teâlânın beğendiği işleri yapar. Cenâb-ı Hak, bu kısa zamanda yapılacak hayırlı işlere ve ibadetlere sonsuz nimetler ihsan edecektir. Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri; “Hayatta olduğunuz müddetçe, ömrü fırsat biliniz. Bir müddet sonra hayat kapısı kapanacak, bu dünyadan ayrılacaksınız. Gücünüz yettiği müddetçe hayırlı işler yapmayı ganimet biliniz. Tövbe kapısı açıkken ve elinizde bu imkân varken bunu fırsat biliniz ve tövbe ediniz. Dua etmeye imkânınız varken, dua ediniz. Sâlih kimselerle beraber olmayı fırsat biliniz” buyurmuştur.

İmanı, i'tikadı düzelttikten ve İslâmiyete uygun ibadetleri yaptıktan sonra, vakitleri, kalbi temizlemekle mâmûr etmek lâzımdır. Allahü teâlâyı hatırlamadan, bir an geçirmemelidir. Vücut, eller, ayaklar dünya işleri ile uğraşırken, kalb hep Allahü teâlâ ile olmalı, Onu hatırlamakla lezzet duymalıdır. Süfyân-ı Sevrî hazretleri buyuruyor ki:

“Bir kimsenin, dua ederken yalnız kendisine dua edip, ana, babasına ve diğer Müslümanlara dua etmemesi, Kur’ân-ı kerim okumayı bildiği hâlde her gün en azından yüz âyet okumaması, camiye girdiği hâlde iki rekat olsun namaz kılmadan çıkması, kabristandan geçtiği halde mevtalara selâm vermemesi, bir yerde yalnız olarak yaşıyorsa, cuma günü şehre geldiği halde cuma namazı kılmaması, bulunduğu beldeye bir âlim geldiği hâlde, onun ilminden hiç istifade edememesi, bir kişi ile dost olduğu hâlde ismini öğrenmeden ayrılması, bir tanıdığı kendisini davet ettiği hâlde davetine gitmemesi, gençlik çağı büyük bir fırsat olduğu hâlde o zamanını boşa geçirmesi, kendisi tok ve komşusunun aç olduğunu bildiği hâlde, ona bir şeyler vermemesi o kimsenin gafletindendir.”

Netice olarak, ölmeden önceki zaman, ömür, birer fırsattır, ganimettir. Ömrü faydasız işlerle telef etmemeli, Allahü teâlânın rızasına uygun şeylere sarf etmelidir. Beş vakit namazı, mümkün olduğu kadar cemaatle eda etmeli, vakitleri istiğfarsız geçirmemeli, gafletten hoşlanmamalı, dünya zevklerine aldanmamalı, ölümü düşünmeli, âhireti göz önünde bulundurmalı ve haramlardan yüz çevirmeli, Allahü teâlâdan gayri şeylerin sevgisinden korunmalıdır.

Akıllı kimse dünyayı fırsat bilir 11.11.2014

İnsan, kendisine verilen bu kısa ömürde, yalnız dünya lezzetleri ile zevklenmek için değil, Allahü teâlânın beğendiği işleri yaparak, âyet-i kerimelerde bildirilen kat kat fazla meyveleri toplamak istemelidir. Cenâb-ı Hak, bu kısa zamanda yapılacak, hayırlı işlere ve ibadetlere sonsuz ni'metler ihsan edecektir. Peygamberine tâbi olmayan, İslâmiyeti beğenmeyenlere de, sonsuz azâb yapacaktır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“Sevgili oğlum! Fırsat ganimettir. Yani, zaman çok kıymetlidir. Bu kıymetli zamanları faydasız şeylere harcamamalıdır. Allahü teâlânın razı olduğu, beğendiği şeyleri yapmakla geçimlidir. Beş vakit namazı, dünya işlerini düşünmeyerek ve cemaat ile kılmalıdır. Seher vakitleri istiğfar etmelidir.

Gafletten, nefse uymaktan lezzet almamalıdır. Dünyanın geçici lezzetlerine aldanmamalıdır. Ölümü hatırlamalı, âhiretin dehşet ve şiddetini göz önüne getirmelidir. Kısacası, yüzümüzü dünyadan âhirete çevirmelidir. Dünya işleri ile zaruret miktarı uğraşmalı, başka zamanlarda, hep âhireti kazandıracak işleri yapmalıdır. Sözün özü, gönül Allahdan gayrisine tutulmaktan kurtulmalı, beden ve âzâları da, İslâmiyete uymakla süslemelidir.”

Günah işlemek, insanı helâk etmez. Günaha devam etmek ve tövbeyi terk etmek, helâk eder. Günah işleyince, hemen tövbe etmelidir. Gizli işlenen günahın tövbesi gizli olur. Açık işlenmiş günahın tövbesi ise açık olur. Tövbeyi geciktirmemelidir. Kirâmen kâtibîn melekleri, günahı hemen yazmaz. Tövbe edilirse, hiç yazılmaz, tövbe edilmezse yazarlar. Seyyid Burhaneddîn hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanlar uykudadır, öldükleri zaman uyanırlar. Fakat fırsat elden gider. Artık kaçırılan fırsatlara pişmanlığın faydası yoktur. Hiç geri dönme arzusu fayda verir mi? Gidenin geri dönmesi mümkün olur mu? Çünkü dün geçti, bir daha geri gelmez. Âhirette kurtuluşa erenler, haramlardan ve dünya sevgisinden yüz çevirip, hâlis bir niyet ile Allahü teâlâyâ dönenlerdir. Allahü teâlâyâ götüren yol yalnız bunlara açıktır. Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifte; **(Dünya sevgisi her kötülüğün başıdır)** buyurdu. İki sevgi kalbde bir araya gelmez. Bu kısa hayâta aldanmaktan sakının. Ahmed Rufâî hazretleri; ‘Ey nefesleri sayılı insan! Senin de ömrünün sonu olan gün elbette gelecek!’ buyurarak bizleri ne güzel îkâz ediyor...”

Netice olarak, şimdi ecel gelmemiş, fırsat da elden kaçmamıştır. Bunun için dünya işleri ile zaruret miktarı meşgul olmalı, diğer zamanları ise, âhireti imar etmeye ayırmalıdır.

Gösteriş için ibadet yapmak **16.11.2014**

“İhlâs, âhiretteki nimet ve azaplara yakînen inanmanın alâmetidir. İbadetlerdeki riya, gösteriş de, âhiretteki nimet ve azaplara inanmakta tereddüt olduğunun alâmetidir.”

İbadet, Allahü teâlânın rızasına kavuşmak için yapılır. Başkasının muhabbetine, sevgisine, ihsanına kavuşmak için yapılan ibadet, ona tapınmak olur. Allahü teâlâyâ ihlâs ile ibadet etmemiz emrolundu. Hadis-i şerifte; **(Allahü teâlânın birliğine iman edenden, namazı ve zekâtı ihlâs ile yapandan Allahü teâlâ razı olur)** buyuruldu.

Resulullah efendimiz Mu'âz bin Cebel hazretlerini, Yemen'e vali olarak gönderirken; **(İbadetlerini ihlâs ile yap. İhlâs ile yapılan az amel kıyamet günü sana yetişir)** buyurmuştur.

Meymûn bin Mihrân hazretleri; “Güzel amelleri, sadece gösteriş için ve desinler diye işleyen kimse, dışı dikkat ve itina ile süslenerek güzelleştirilmiş olan bir necasete benzer” buyurmuştur.

Abdülkâdir Geylânî hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanlara gösteriş için amel yapıp, sonra da bunu Allahü teâlânın kabul etmesini istemek yakışırmı? Hırsı, şımarıklığı, azgınlığı ve dünyaya düşkünlüğü bırak. Sevincini ve neşeni biraz azalt. Biraz hüznü ol. Peygamber efendimiz başkasının kalbini ferahlandırmak için tebessüm buyururlardı.”

Abdullah Mürteiş hazretleri, bir defasında ramazan-ı şerif ayının son on günü camide itikâfa başlar. Ancak birkaç gün sonra îtikâfı bırakıp, camiden çıkar. Sebebini soranlara;

-Mescidde bazı kimselerin riya ile, gösteriş yaparak ibadet edip, Kur'ân-ı kerim okuduklarını gördüm. Bu hâlleri sebebiyle, onlara gelecek olan belâdan korkup dışarı çıktım buyurmuştur.

Ebû Ali Dekkâk hazretleri; “İhlâs, insanların teveccüh, alâka göstermelerinden sakınıp, ameli yalnız Allah için yapmaktır. Sıdk ise; nefsi, yaptığı ameli beğenmekten temizlemektir. Bunun için ihlâs sahibi muhlislerde riya, gösteriş, sıdk sahibi olan sadıklarda da ucub, amelinin güzel görmek hâli bulunmaz” buyurmuştur.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri de buyuruyor ki:

“Duanın evlâ olanı, gece karanlıkta, yalnızken yapılanıdır. Çünkü insanlar arasında yapılan dualarda riya, gösteriş ihtimali vardır. Hâlis olmayan böyle dualar, Hak teâlâ indinde müstecâb değildir.”

Netice olarak, dünya nimetleri geçicidir, ömürleri ise, pek kısadır. Bunları ele geçirmek için dînini vermek ahmaklıktır. İnsanların hepsi âcizdir, Allahü teâlâ dilemedikçe, kimse kimseye fayda ve zarar yapamaz. İnsana Allahü teâlâ kâfidir. Bunun için ibadetleri, insanlar görsün diye değil, Allahü teâlânın rızâsı için yapmalıdır. Ebû Muhammed Cerîrî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“İhlâs, âhiretteki nimet ve azaplara yakinen inanmanın alâmetidir. İbadetlerdeki riya, gösteriş de, âhiretteki nimet ve azaplara inanmakta tereddüt olduğunun alâmetidir.”

İbadetleri doğru ve ihlâs ile yapmalıdır **17.11.2014**

İhlâs, ibadetleri, Allahü teâlâ emrettiği için yapmaktır. İlim ve ihlâs ile yapılan ibadet, insanı, dünyada küfürden, gûnahtan, âhirette de, Cehennem azabından kurtarır.

Âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerde, ihlâs ile ibadet yapılması emir olunmaktadır. İhlâs, ibadetleri, Allahü teâlâ emrettiği için yapmaktır. Mansûr bin Ammâr hazretleri, şahit olduğu bir hâdiseyi şöyle anlatmaktadır:

“Bizi ziyarete gelen, ibadetini yapan, geceleri teheccüd namazı kılan, gözünden yaş eksik olmayan bir tanıdığım vardı. Bir müddet onu göremeyince, hasta olduğunu öğrendim ve ziyaretine gittim. Onu yüzü siyahlaşmış, dudakları şişmiş, gözleri masmavi olmuş bir hâlde gördüm. Kendisine, Lâ ilâhe illallah demesini söyleyince, bana kızgın kızgın bakıp gözlerini kapattı. Ben tekrar;

-Eğer Lâ ilâhe illallah demezen, senin cenazeni yıkamam, namazını kılmam deyince, gözlerini açtı ve;

-Kelime-i tevhîd ile benim arama bir engel kondu dedi. Bunun üzerine kendisine;

-Ey arkadaş, sen namaz kılıyordun, oruç tutuyordun, geceleri teheccüd kıldığını söylüyordun ne oldu bu ibadetlerin diye sorunca;

-Evet bunları, Allah için değil, insanlar görsün diye, gösteriş olarak yapıyordum. Kendi başıma evime çekilince, şarap içerdim. Rabbime isyan edip, günah işlerdim. Bir müddet bu hâl üzere devam ettim. Ben bu hâlde iken bir hastalığa yakalandım. Ölmek üzere iken çocuklarıma;

-Beni evin ortasına çıkarın ve elime Kur'ân-ı kerimi verin, dedim. Kur'ân-ı kerimi alıp, okuya okuya Yasın sûresine geldim ve; ‘Ya Rabbî! Bu Kur'ân-ı kerim hürmetine bana şifa ver, bu ağır hastalıktan kurtar. Bir daha günah işlemeyeceğim’ diye dua ettim. Duam kabul olunup hastalıktan kurtuldum. Fakat iyileşince, tekrar eski hâlime dönüp yine günahla ve isyan ile vakit geçirmeye başladım. Şeytan beni yine saptırdı. Tövbemi bozmuş ve günahlara dalmış bir hâlde bir müddet daha gün geçirdim. Yine şiddetli bir hastalığa yakalandım. Neredeyse ölecektim. Yine evin ortasına çıkarmalarını ve Kur'ân-ı kerimi elime vermelerini söyledim. Önceki gibi dua ettim ve hastalıktan yine kurtuldum. Ama bir müddet sonra yine tövbemi bozdum, günahlara daldım. Şiddetli hastalığa bir daha yakalandım. Dua etmek için beni evin ortasına çıkarmalarını söyledim. Bu amansız hastalıktan kurtulmak için dua edince gaybdan bir ses defalarca tövbemi bozduğumu ve artık kurtulamayacağımı söyledi...

Bunları anlatınca, ibret ve dehşet içinde yanından ayrıldım. Biraz uzaklaşınca, öldü haberini aldım. Allahü teâlâdan sonumuzu hayır eylesin dileriz.”

Netice olarak, ibadetleri doğru ve ihlâs ile yapmalıdır. İlim ve ihlâs ile yapılan ibadet, insanı, dünyada küfürden, gûnahtan, âhirette de, Cehennem azabından kurtarır.

Emanete hıyanet etmek **18.11.2014**

Peygamber efendimiz buyurdu ki: "Yâ Ali! Münafıkta üç alâmet olur: Söz söylese yalan söyler. Bir şey vaad etse, vaadinde durmaz. Yanına emanet koysalar, hıyanet eyler."

Güvenilen, itimat edilen kimseye bırakılan mala, söze, emanet denir. Emanet bırakılan şey, emanetçinin olmaz, sahibinindir. Emanet, hıyanetin zıddıdır ve emin olmak demektir. Hıyanet ise, birine kendini emin, güvenilir olarak tanıttıktan sonra, o emniyeti bozacak iş yapmak anlamındadır. Mü'min, herkesin malını, canını, sözünü emniyet ettiği kimsedir. Emanet ve hıyanet, malda olduğu gibi,

sözde de olur. Hadis-i şerifte; **(Meşveret edilen kimse emindir)** buyuruldu. Yani onun doğruyu söyleyeceğine ve sorulani başkalarından gizleyeceğine güvenilir. Yûsuf el-Gürânî hazretlerine talebe olmak için bir kimse gelir ve üç seneye yakın yanında kalır. Bu kimse, Yûsuf el-Gürânî hazretlerinden devamlı Allahü teâlâyâ giden yolu talep eder. Yûsuf el-Gürânî hazretleri ise, ona hiç iltifat etmez. Bir gün o şahsı yanına çağırarak;

-Evladım, ben bu gece bir cana kıydım, onun cesedi, bu torbanın içindedir. Benim senden isteğim, bu torbayı alıp, bu gece falan yere götürmen ve oradaki tepeye gömmendir. Bu işi yaparsan sana birçok altın veririm der.

O şahıs da Yûsuf el-Gürânî hazretlerinin dediğini yapar ve torbayı, denilen yere götürüp gömer. Bu durumdan kimsenin haberi olmaz. Birkaç gün sonra Yûsuf el-Gürânî hazretleri, talebelerine, o şahsı dergahdan çıkarmalarını emreder. Bir süre sonra, o şahıs, durumu valiye anlatır ve valinin adamları Yûsuf el-Gürânî hazretlerinin yanına gelerek;

-Sen birisini öldürmüşsün. Biz öldürdüğün kişiyi gömdüğün yeri biliyoruz derler. Bunun üzerine Yûsuf el-Gürânî hazretleri talebelerinden birkaçına;

-Siz de onlarla gidin ve o tepedeki yeri açın, bakalım ne çıkacak? derler. Talebeleri ve valinin adamları şikayet edenin gösterdiği yeri kazarlar, çıkan torbayı açtıklarında, içinde bir koyun ölüsü olduğunu görürler. Sonra o şahsı, Yûsuf el-Gürânî hazretlerinin yanına götürürler. Yûsuf el-Gürânî hazretleri, o şahsa;

-Kendisine emanet edilen bir sırrı saklayamayan kimse, Allahü teâlâyâ nasıl kavuşur? buyururlar.

Eshâb-ı kirâmdan Abdullah bin Mes'ûd hazretleri; "Dîninizden ilk olarak, ayrılacağınız, elinizden kaçıracağınız şey, emanet olacaktır. Son olarak elinizden kaçacak şey namazdır. Dîni olmadığı hâlde, namaz kılan kimseler olacaktır" buyurmuştur.

Netice olarak, kendisine mal veya söz yahut sır emanet olunan kimsenin bunlara hıyanet etmesi, münafıklık olur. Peygamber efendimizin hazret-i Ali'ye hitaben buyurduğu gibi:

(Yâ Ali! Münafıkta üç alâmet olur: Söz söylese yalan söyler. Bir şey vaad etse, vaadinde durmaz. Yanına emanet koysalar, hıyanet eyler.)

İman, son nefeste belli olur
23.11.2014

"Son nefes korkusundan kurtulan kimse yoktur. Peygamberlerden başka herkesin son nefesi şüphelidir. Son nefeste kurtulabilmek müjdesi ancak vahiy ile bilinir..."

Bir insanın imanlı olarak ölüp ölmeyeceği son nefeste belli olur. Bütün ömrü iman ile geçip, son günlerinde imanı giden, imansız olarak ölen çoktur. Evliyâdan Ali Bekkâ hazretleri, hep ağlarmış. Bu zâtın, sâlih, kendisi gibi velî, hâller ve kerâmetler sahibi bir arkadaşı varmış. Bir senelik yolu, kerâmetleriyle bir saatte alırlarmış. Bu arkadaşı;

-Ben, falan vakitte, falan memlekette öleceğim. O zaman yanımda bulun, diye vasiyette bulunmuş. Fakat bu arkadaşı, son nefeste imanını kaybetmiş. Bu hâdise karşısında Ali Bekkâ hazretleri, Allahü teâlânın rızasına kavuşamamaktan ve son nefes endişesi ile korkarak çok ağlarmış. İmansız giden arkadaşının hâlini, kendisi şöyle anlatır:

"Söylediği vakit gelince yanına gittim. Son anlarını yaşıyordu. Yönünü doğruya çevirmişti. Kibleye çevirdim, tekrar doğruya döndü. Tekrar kibleye çevirince, gözlerini açıp bana;

-Hiç uğraşma, ben bu tarafa dönmüş olarak öleceğim dedi. İmanı gideren sözler söylemeye başladı ve imansız olarak öldü... Ölüsünü kaldırıp, oradaki bir kiliseye götürdük. Bir de gördük ki, kilisede bir kalabalık toplanmış ve çok üzgün bir hâlde idiler. Önlerinde yatan bir cenazenin etrafında duruyorlardı.

-Nedir bu hâl? dediğimizde;

-Bizim meşhur bir ruhbanımız vardı, yüz sene yaşadı. Bugün öldü. Fakat, ölmeden önce dînimiz olan Hristiyanlıktan çıktı. Müslüman olduğunu söyledi ve Müslüman olarak öldü, dediler. Biz de onlara;

-Bizim elimizdeki cenaze de Müslüman idi. Son nefesinde Hristiyanlık dîni üzere öldü. Siz bunu alın, o, Müslüman olarak ölen ruhbanınızın cenazesini de bize verin, dedik. Teklifimizi kabul ettiler. Biz o Müslüman olanın cenazesini alıp, yıkadık, kefenledik, Müslüman mezarlığına defnettik. Onlar da öbürünü alıp, Hristiyan mezarlığına defnettiler...”

Ebû Ali Dekkâk hazretleri de; “Her insanın vücûdunda binlerce damar vardır. Bu damarların hepsi, Peygamber efendimizin Eshâb-ı kirâmına karşı muhabbet üzere bulunsa, yalnız biri, Eshâb-ı kirâmdan birine düşmanlık, sevgisizlik üzere olsa, ölüm zamanında emir gelir ve canını o bir damardan alırlar. Bunun bozukluğu sebebiyle dünyadan imansız gider” buyurmuştur...

Netice olarak, Muhammed Ma'sûm hazretlerinin, bir talebesine hitaben buyurduğu gibi:

“Son nefes korkusundan kurtulan kimse yoktur. Peygamberlerden başka herkesin son nefesi şüphelidir. Son nefeste kurtulabilmek müjdesi ancak vahiy ile bilinir. İyi alâmetler, son nefesin selâmetini haber verirlerse de, zann-ı gâlib hâsıl ederler. Zan, ne kadar gâlib, fazla olursa olsun, insanı bu dertten, bu korkudan kurtaramaz.”

Kalbleri, dilediği gibi çevirir
24.11.2014

Peygamber efendimize tâbi olmaktan yüz çevirenler, şeytanın dostu olur. Böyle kimselerde olağanüstü şeyler görülürse, bunlar keramet değil, mekr ve istidrâçtır.

Başkasına gelen belaya, zarara sevinmeye, şematet denir ki, kötü huylardandır. Hadis-i şerifte; **(Din kardeşinize şematet etmeyiniz! Şematet ederseniz, Allahü teâlâ belâyı ondan alır size verir)** buyuruldu.

Bir kimsenin, düşmanı bile olsa, o belâların gelmesine kendisinin sebep olduğunu düşünmesi ve duasının kabul olduğuna sevinmesi, çok kötüdür. Ona gelen belânın, kendisi için bir mekr yani bir aldatma olabileceğini unutmamalıdır. Şunu da hiçbir zaman unutmamalıdır ki, insanın, işine göre, ömrü ve rızkı değişebilir. İyiler kötü, kötüler iyi olarak değişebilir. Böylece birisi ölümüne yakın, iyi işler yapıp, son nefeste iman ile gidebilir. Bir başkası da kötü amel işleyip, imansız gidebilir. Bunun için, Resulullah efendimiz, her zaman; **(Allahümme, yâ mukallibelkulûb, sebbit kalbî, alâ dînik)** duasını okurlardı ki; “Ey büyük Allahım! Kalbleri iyiden kötüye, kötüden iyiye çeviren, ancak sensin. Kalbimi, dininde sabit kıl, yani dininden döndürme, ayırma!” demektir. Eshâb-ı kiram bunu işitince;

-Yâ Resulallah! Siz de, kalbinizin dönmesinden korkuyor musunuz? dediklerinde;

-Mekr-i ilâhîden, beni kim temin eder? buyurdu. Hadis-i kudside; (İnsanların kalbi Rahmanın kudretindedir. Kalbleri, dilediği gibi çevirir) buyurulmuştur.

Süfyân-ı Sevri hazretlerinin gençliğinde sırtı kamburlaşmıştı. Bunun sebebini sorduklarında;

-Üç üstad talebelik yaptım. Hepsisi de âlimdi. Ölüm zamanında üçü de imansız gitti. Ben onların hâlini görünce, korkudan omurga kemiğim eğildi. Hele üstadımın birine uzun seneler hizmet ettim, talebelik yaptım. Hiçbir edebi terk ettiğini görmedim. Âhirete göçeceği zaman başucunda idim. Gözünü açıp;

-Ey Süfyân! Bana ne olduğunu görüyor musun? dedi. Ben de;

-Ey üstadım, kendinizi nasıl buluyorsunuz? dedim. O;

-Beni dergâhından kovuyorlar, kabul etmiyorlar. Sen buradan git, bize lâayık değilsin diyorlar dedi.

Sonra Süfyân-ı Sevri hazretleri yanındakilerden Kur'ân-ı kerim ister ve elini üzerine koyarak;

-Şahit olunuz ki o, bu mushaftan ve içinde bulunanlardan nasipsiz öldü. Yahudi dinini seçti ve can verdi. Allahü teâlâ dilediğini yapar buyurdu.

Netice olarak, Peygamber efendimize tâbi olmaktan yüz çevirenler, şeytanın dostu ve Rahmanın düşmanı olur. Böyle kimselerde olağanüstü şeyler görülürse, bunlar keramet değil, mekr ve istidraçtır. Allahü teâlânın, bir kulun bütün muradını, isteğini yerine getirmesi, her istediğini vermesi, o kulun Allahü teâlâ katında makbul bir kul olduğunu göstermez. Bunlar, bazı kullarına iyilik ve ihsandır, bazılarına da istidraçtır.

Salih amel işleyenler...
25.11.2014

İslâm âlimleri, insana vâcib olan birinci vazife, iman, amel ve ihlâs sahibi olmasıdır buyurmuşlardır. Çünkü dünya ve âhiret saadetleri, ancak bu üçüne kavuşmakla elde edilir.

İbadet; doğru itikad, doğru söz ve doğru iş olmak üzere üçe ayrılmaktadır. Herkesin bunları öğrenmesi ve ona göre hareket etmesi lâzımdır. Doğru itikad, doğru söz ve amel-i salih, birinci vazife olmalıdır. Necm suresinin 32. âyetinde mealen; **(Allah, salih amel işleyenlere, Cennetini verecektir. Onlar, küçük günahlardan ve büyük günahlardan ve fuhuşlardan sakınanlardır. Senin Rabbinin affı boldur)** buyurulmuştur.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

“A'mâl-i salih, İslâmın beş rûknü, direğidir. İslâmın bu beş temelini, bir kimse hakkı ile, kusursuz yaparsa, Cehennemden kurtulması kuvvetle umulur. Çünkü bunlar, aslında salih işler olup, insanı günahlardan ve çirkin şeyleri yapmaktan korur. Nitekim, Ankebût suresi, 45. âyetinde mealen; **(Kusursuz kılınan bir namaz, insanı pis, çirkin işleri işlemekten korur)** buyuruldu. Bir insana, İslâmın beş şartını yerine getirmek nasib olursa, ni'metlerin şükrünü yapmış olur. Şükrü yapınca, Cehennem azabından kurtulmuş olur. Çünkü Nisâ suresi, 146. âyetinde mealen; **(İman eder ve şükrederseniz, azab yapmam)** buyuruldu. O hâlde, İslâmın beş şartını yerine getirmeye cân ve gönülden çalışmalıdır.”

Abdullah-ı İsfehâni hazretleri, nasihat isteyenlere buyurdu ki:

“Akıllı kimse, imanını korumak için, Allahü teâlânın emir ve yasaklarında gevşeklik göstermez ve salih amellerde kusur etmez. Allahü teâlânın, mü'minlerin kalblerine verdiği iman, tabiat ve heva zulmetiyle perdelenmiştir. Bunun açılması için perdeleri ortadan kaldıracak şeye ihtiyaç vardır. Allahü teâlâ, salih amellerle imanı kuvvetlendirmek için, emir ve yasaklarda bulunmuştur. Kökü, yakîn toprağında bitmeyen, dalları amellerle meydana gelmeyen her iman, Azrail aleyhisselâm canı almaya geldiği zamandaki şiddetli korkular karşısında sabit kalamaz. Böyle kişinin, sonunda imansız ölmesinden korkulur. Bu da ancak son nefeste ve ölüm korkuları zuhur ettiği zaman belli olan bir durumdur. Bu hâl meydana geldiğinde, çok az insan imanında sebat eder. Salih amellerin faydasına kavuşmak, ehl-i sünnet itikadında olmak ve güzel ahlâk sahibi olmakla mümkündür.”

Netice olarak, İslâm âlimleri ve tasavvuf büyükleri, insana vâcib olan birinci vazife, iman, amel ve ihlâs sahibi olmasıdır buyurmuşlardır. Çünkü dünya ve âhiret saadetleri, ancak bu üçüne kavuşmakla elde edilir. Amel, kalb ve dil ile, yani söz ve bedenle yapılacak işler demektir. Kalbin işleri, ahlâktır. İhlâs, amelini yani bütün işlerini, ibadetlerini, yalnız Allahü teâlânın rızasına, sevgisine kavuşmak için yapmak demektir.

Sabır, bütün iyiliklerin anahtarıdır
30.11.2014

Sabır; bütün hayırların, iyiliklerin anahtarıdır. Dünyaya geldiğimiz andan itibaren, her şeye ve her menzile sabırla ulaşılmaktadır. Çocuğun büyümesi ve eğitimi, sabretmeye bağlıdır. İyi bir insan, iyi bir Müslüman olmak, sabırla ele geçer.

Sabır, dinin yarısı, namaz ise dinin direği. Bu ikisine yapışan, hedefine ulaşır, maksadına kavuşur. Peygamber efendimiz; **(Sabreden, zafere kavuşur)** buyurmuşlardır.

Akşemseddîn hazretleri buyuruyor ki:

“Kişinin kadrinin ve kıymetinin varlığı, mihnetlere, bela ve musibetlere sıkıntılara sabretmesiyle ortaya çıkar. Bu mihnet, dünyalığın olmaması veya eksilmesi, elden çıkması ile olur. Sabredenlerin, sabırdaki sebatları sebebiyle iyilikleri yani sabır, tevekkül, kanaat ve hilm, yumuşaklık gibi güzel hasletleri artar. Böylece olgunlaşan insanın kalb aynasındaki kirler, cevherin hâlis hâle getirilmesi gibi temizlenir. Bela günlerinde, bela geldiğinde Eyyûb aleyhisselamın kulluğu iyi bir kulluktur.”

Ebû Süleyman Dârânî hazretleri de; “En zor, ama en makbul şey sabırdır. Sabır, iki kısımdır. Birincisi, Allahü teâlânın yapmamızı emrettiği, fakat nefsimizin istemediği ibadetleri yapmaya devam etmekte sabretmek, ikincisi ise, Allahü teâlânın yapmamızı yasak ettiği, fakat nefsimizin hoşuna giden şeyleri yapmamaya devam etmekteki sabırdır” buyurmuştur.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Her gün insanın karşılaştığı her şey, Allahü teâlânın dilemesi ve yaratması ile var olmaktadır. Bunun için, iradelerimizi Onun iradesine uydurmamız! Karşılaştığımız her şeyi, aradığımız şeyler olarak görmeliyiz ve bunlara kavuştuğumuz için sevinmeliyiz! Kulluk böyle olur. Kul isek, böyle olmalıyız! Böyle olmamak, kulluğu kabul etmemek ve sahibine karşı gelmek olur. Allahü teâlâ, hadis-i kudsîde; **(Kaza ve kaderime razı olmayan, beğenmeyen ve gönderdiğim belâlara sabretmeyen, benden başka Rab arasın. Yeryüzünde kulum olarak bulunmasın!)** buyuruyor.”

Abdülkâdir Geylânî hazretleri, sevenlerine hitaben buyurur ki:

“Halinizden şikayette bulunmayın. Sabredin, feryad etmeyin. Allahü teâlâyâ, rızası için yapılan sabırlar ve tahammüller, asla karşılıksız kalmaz. Onun için bir an olsun sabrediniz, mutlaka, senelerce bu sabrın mükâfatını görürsünüz. Ömrü boyunca kahraman lakabıyla meşhur olan, bu lakabı, bir anlık cesareti neticesinde kazanmıştır.”

Netice olarak Din Büyüklerinin buyurduğu gibi:

“Sabır bütün hayırların, şükür de bereketin anahtarıdır. Kimde bu hasletler bulunursa, o kimse, en yüksek manevi mertebelere, derecelere kavuşur.”

Nefis ve nefsin çılgınlıklarını yatıştırmak **02.12.2014**

Allahü teâlâ, nefsin insanı felâkete sürüklemesine mani olmak için, hem nefsin arzularına uymayı sınırlayan, hem de nefsi temizleyip, taşkın olmaktan kurtaran emir ve yasaklar gönderdi. Allahü teâlâ, hayvanların yaşayabilmeleri ve üremeleri için, onlarda iki kuvvet yaratmıştır. Biri, muhtaç oldukları, lezzet aldıkları şeyleri istemek, onlara kavuşmak kuvvetidir ki buna, şehvet denir. İkincisi, yaşamlarına zararlı olan şeylerden kaçmak, bunlara karşı savunmak kuvvetidir ki bu kuvvete de, gadab denir. Allahü teâlâ, insanlara, çalışabilmeleri ve çalışmaktan usanmamaları için, üçüncü bir kuvvet daha vermiştir ki bu da, nefistir. Bu kuvvet, şehvetlere kavuşmak ve gadab edilenlerle döğüşmek için insanı zorlar. Fakat insanın nefsi, bu işinde bir sınır tanımaz. Yaptığı işler, hep aşırı, hep zararlı olur. Mesela hayvanlar susayınca, temiz suyu kolayca bulur, içer ve doyunca, artık içmez. İnsanı nefsi zorlayarak doyduktan sonra da içirir. Sığır aç olunca, çayırdaki otlar, doyunca, yatar, uyur. İnsan aç olunca, çayırdaki otlayamaz. Bulduğu otlar arasında seçim yapması, seçtiğini soyup, temizleyip, pişirmesi lâzımdır. Nefis, bu yorucu, usandırıcı işleri seve seve yaptırır. Fakat, hoşuna gideni, doyduktan sonra da yedirir.

Allahü teâlâ, nefsin insanı felâkete sürüklemesine mani olmak için, hem nefsin arzularına uymayı sınırlayan, hem de nefsi temizleyip, aşırı, taşkın olmaktan kurtaran emir ve yasaklar gönderdi. Bir insan, işlerini yaparken, İslâm dînine uyarsa, nefsi emmârelikten kurtulup, mutmainne olur. Ayrıca Allahü teâlâ, insanlarda, doğruyu eğriden ve faydalıyı zararlıdan ayırabilen bir kuvvet daha yarattı. Bu çok kıymetli kuvvet, Akıldır. Akl-ı selîm sahibi olan kimse nefsine uymaz, İslâm dînine uyar. Akli dinlemeyen kimse ise, nefsine uyar.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlâ, İslâmiyeti, bozuk âdetleri, çirkin modaları kaldırmak ve nefs-i emmârenin benlik, izzet-i nefis çılgınlıklarını yatıştırmak için gönderdi. Nefs-i emmâreden hâsıl olan kötülükler, insanın kendi hastalığıdır. Dışarıdan gelen kötü istekler, şeytandan gelmiş olmakla beraber, geçici hastalıklardan olur. En büyük düşmanımız, nefsimizdir. Dışarıdaki düşmanımız, bu iç düşmanın yardımı ile bize saldırıyor. Varlıklar içinde en cahil olanı, insanın nefsidir. Çünkü, her isteği, Allahü

teâlânın yasak ettiği şeylerdir. Her işi, sahibi olan ve bütün iyiliklerin sahibi bulunan Allahü teâlâyâ karşı gelmektir.”

Netice olarak, Allahü teâlâ, dinleri, nefsin arzularını, keyiflerini kırmak ve taşkınlıklarını önlemek için göndermiştir. Mücahid bin Cebr hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Nefsini aziz eden dînini yıkar. Nefsini zelil eden kimse ise, dînini aziz eder.”

Keramet ve istidrac

07.12.2014

Hangi peygamberin ümmetinden olursa olsun, evliyada âdet dışı, yani fizik, kimya ve fizyoloji kanunları dışında meydana gelen şeylere, hadiseler keramet denir.

İnsan gücünün üzerinde, insanı hayrette bırakan âdet dışı şaşılacak işlere, olağanüstü, hârikulâde hâller denir. İnsanların bütün hareketleri, işleri, Allahü teâlânın âdet-i ilâhiyyesi içinde, bir sebeple meydana gelmektedir. Allahü teâlâ sevdiği kullarına ikram ve en azılı düşmanlarını aldatmak için, bunlara âdetini bozarak hârikulâde şeyleri yaratmıştır. Seyyid Abdülhakim Arvasi hazretleri; “Hârikulâde şeyler peygamberlerde görülürse mucize, evliya denilen diğer sevdiği kullarında görülürse keramet denir. Hârikulâde şeylerin peygamberlerde görülmesi lâzımdır. Evliyada ise, şart değildir. Müslümanlar arasında evliya olmayanlardan meydana gelen hârikulâde hallere firaset; fasıklardan ve kâfirlerden meydana gelenlere de istidrac ve sihir, yani büyü denir” buyurmuştur.

Hangi peygamberin ümmetinden olursa olsun, evliyada âdet dışı, yani fizik, kimya ve fizyoloji kanunları dışında meydana gelen şeylere, hadiseler keramet, ikram, üstünlük denir. Kâfir ve fasıklarda görülen hârikulâde, olağanüstü haller ise, istidractır.

Seyyid Abdülhakim Arvasi hazretleri buyuruyor ki:

“Evliyadan meydana gelen keramet, tâbi olduğu peygamberin mucizesidir. Keramet ya kâinât içindeki maddi şeylerle yahut Rabbani ilim ve marifetlerle ilgili olur. İkinci kısım kerametler daha yüksektir.”

Keramet, evlialık için şart değildir. Yani kerametın velilerde mutlaka bulunması şartı yoktur. Hârikulâde haller, bazen hâli dîne uygun olmayan kimsede de görülebilir ki bu istidrac veya sihir, büyü yoluyla olur. Buna keramet denmez. Çünkü keramet dînin emirlerine uyup, yasaklarından sakınan kimseden meydana gelir. İstidrac, nimet gibi görünen, aslında sahibi için, felaket olan hârikulâde hâllerdir. Muhyiddîn-i Arabi hazretleri; “Bütün hârikulâde hâller ya isteyerek meydana gelir veya istemeyerek. İstemeyerek meydana gelenlerde keramet sahibi çok mahcûb olur ve kendini gizlemeye çalışır. İsteyerek meydana gelen keramet eğer din için faydalı olacaksa, izhârı, gösterilmesi caizdir. Din için faydalı değilse, keramet sahibi onu göstermeye asla teşebbüs etmez” buyurmuştur.

Netice olarak Allahü teâlâ, her şeyi bir sebep altında yaratmaktadır. Bazen âdetini bozarak sebepsiz de yaratmaktadır. Sebepsiz yaratılan olağanüstü hâller, evliyada olursa keramet, kâfir ve fasıklarda olursa istidrac olmaktadır. İmam-ı Rabbani hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Bir kimse peygamberlere tâbi olmadan doğru yolda yürümek isterse, muhakkak eğri yola sapar. Eğer eline bir şeyler geçerse, istidractır. Sonu zarar ve ziyandır.”

Mekr-i ilâhiden korkmalı

08.12.2014

Mekr-i ilâhi; Allahü teâlânın, mekr, hile yapanların mekrini kendilerine çevirmesi, kurdukları tuzaklarını bozması ve onları cezalandırmasıdır.

Mekr; bir kimseye, hiç beklemediği, ummadığı yerden hile yapmak, tuzak kurmak suretiyle zarar vermeye çalışmak anlamındadır. Mekr-i ilâhi ise; Allahü teâlânın, mekr, hile yapanların mekrini kendilerine çevirmesi, kurdukları tuzaklarını bozması ve onları cezalandırmasıdır. Neml sûresinin 70. âyet-i kerimesinde mealen; **(Habibim, onların, kâfirlerin seni tekzibine, yalanlamalarına ve senden yüz çevirmelerine mahzun olma, üzülme. Onların sana yaptıkları mekrden dolayı, gönlün daralmasın. Çünkü, Allah seni, onların mekrinden muhafaza eder, korur, onlara karşı sana yardım eder)** buyurulmaktadır.

İstidrac yani Allahü teâlânın bir kimseye, hakkında hayırlı olmayan nimetler verip, onun da bunu Allahü teâlânın bir lütfu ve ihsanı olduğunu, kendisi için iyilik zannederek aldandığı, gururlandığı, gaflete daldığı, taşkınlık yaptığı ve günahlara daldığı bir sırada, Allahü teâlânın onu aniden azabı ile yakalayivermesidir. A'râf sûresinin 99. âyet-i kerimesinde mealen; **(Allahü teâlânın mekrinden emin mi oldular. Hüsrana uğrayanlardan, küfr yani imansızlık ve günahlar ile, ibret almamak ve tefekkürü terk etmek suretiyle zararda olanlardan başkası Allahü teâlânın mekrinden emîn olmaz) buyuruldu.**

İnsanın, işine göre, ömür ve rızkı değişir. İyiler kötü, kötüler iyi olarak değiştirilebilir. Böylece birine, ölümüne yakın iyi işler yaptırıp, son nefeste iman ile, başkasına da kötü amel işletip, imansız gönderir. Bunun için, Resulullah efendimiz her zaman; **(Allahümme yâ mukallibelkulûb, sebbit kalbî alâ dînîk)** duasını okurdu ki; (Ey Büyük Allah'ım! Kalbleri iyiden kötüye, kötüden iyiye çeviren, ancak sensin. Kalbimi, dîninde sabit kıl, yani dîninden döndürme, ayırma!) demektir. Eshâb-ı kiram bunu işitince;

-Yâ Resulallah, siz de, kalbinizin dönmesinden korkuyor musunuz dediklerinde;

-Allahü teâlânın mekrinden beni kim temin eder, bana kim garanti, güven verebilir? buyurmuştur.

Çünkü, hadis-i kudside; **(İnsanların kalbi Rahman'ın kudretindedir. Kalbleri, dilediği gibi çevirir)** buyurulmuştur. Yani Allahü teâlâ, Celâl ve Cemâl sıfatları ile kötüye ve iyiye çevirir demektir. Hazret-i Ali; "Şükrünü yerine getirmediği hâlde kendisine çok dünyalık, mal, mülk, makam verilen ve bunların kendisi için Allahü teâlânın mekri olduğunu bilmeyen kimsenin aklında bozukluk vardır" buyurmuştur.

Netice olarak Mekk-i ilâhî, istidrac olarak, yani Allahü teâlânın aldatarak, nimet şeklinde gösterdiği musibetlerdir. Mekk, hile yapanların mekrini kendilerine çevirmesi, kurdukları tuzakları bozması, onları cezalandırmasıdır.

Ölüyü değil, ölü kalpleri diriltmek!
09.12.2014

"İnsanların çoğu ölümleri diriltene büyük bildiğinden, Allahü teâlâyâ yakın olanlar, bunu yapmak istemeyip, ölü ruhları diriltmişler, talebenin ölü kalblerini diriltmeye çalışmışlardır."

Allahü teâlâ, mü'minlerde de, kâfirlerde de, olağanüstü hâller yaratmakta, mü'minlerde olana keramet, fâsık ve kâfirlerde olana da istidrac denmektedir. Keramet sahibi olan, keramet ile meşgul olmaz ve onunla öğünmez. Kendisinden meydana gelen bu hâlin istidrac olabileceği endişesi ile Allahü teâlâdan korkusu artar, yahut bu amellerinin dünyada cezası olabilir diye düşünür. Fakat istidrac sahibi, bu durumu, amellerinin neticesi zanneder, mekr, aldatma değildir diyebilir. Kendinde bir olgunluk, üstünlük olduğu hayali ile insanlara tepeden bakar. Kendini azâb-ı ilâhîden emin bilir. Kötü akıbetten sakınmaz. Bu sebepten Din Büyükleri; "Allahü teâlâdan uzaklaşanların yani dalâlete düşenlerin ekserisi, keramet gösterme makamında düşmüşlerdir" buyurmuşlardır.

Kerametlerin ve hârikulâde hâllerin zuhurundan ve çeşitli belalardan sakınıp, korkanlar, mekre düşmezler ve Allahü teâlâdan uzaklaşmazlar. Onlar yakîn ehli ve âlemlerin Rabbinin makbulüdürler.

Bel'am bin Bâura, Bersîsa ve bunlar gibi kimseler, zamanlarında çok ibadet ve ağır riyazetler yapmaları sebebi ile çeşitli harikalar ve keramet sahibi idiler. Lâkin, bu hâllerin meydana gelmesinden mağrur oldular ve köpek, domuz mertebesine düştüler!..

Nakledilir ki, Firavun bir zaman Nil Nehri'nin yanına gelir, o yürüdükçe Nil akar, durdukça da dururdu. Şübhesiz ki bu gibi hâller, keramet değil, Mekk-i ilâhîdir, aldatmadır. Sahibinin perişan olmasına, Haktan uzaklaşmasına ve mahrumiyetine sebep olur. Bekara sûresinin 26. âyet-i kerimesinde mealen; **(Birçoğunu şaşırtıp, saptırır ve yine onun ile birçoğunu hidayete erdirir)** buyuruldu.

Muhammed Pârisa hazretleri buyuruyor ki:

“İnsanların çoğu ölüleri diriltene büyük bildiğinden, Allahü teâlâyâ yakın olanlar, bunu yapmak istemeyip, ölü ruhları diriltmişler, talebenin ölü kalblerini diriltmeye çalışmışlardır. Doğrusu da, kalbleri, ruhları diriltmek yanında, ölüleri diriltmenin hiç kıymeti yoktur. Hatta abes, yani faydasız şeyle vakit kaybetmek olur. Çünkü ölüyü diriltmek ona birkaç günlük ömür kazandırır. Kalblerin diriltilmesi ise, sonsuz hayata kavuşturur.”

Netice olarak, keramet sahibi olmayı değil, Allahü teâlâyâ yakınlığı tercih eden o büyükleri, yalancılardan ayıran farkların en büyüğü, her sözlerinin, hareketlerinin İslâmiyete uygun olması, yanlarında bulunanların kalblerinde, Allahü teâlânın korkusu ve sevgisi hâsıl olması, başka şeylerden soğumalarıdır. Evliya ile münasebeti olanlarda, bu alâmetler hâsıl olur. Münasebetleri olmayanlar, zaten her şeyden mahrumdur.

Evliyalık, Allahü teâlâyâ yakın olmaktır **14.12.2014**

“Kerametler gösteren biri, mesela su üstünde yürüse, bir anda uzaklara gitse, havada uçsa, İslâmiyete uymadıkça, bunu evliya sanmayınız!”

Din âlimlerinin harikalar göstermesi lâzım olmadığı gibi, evliyanın da, harikalar göstermesi şart değildir. Çünkü evliya olmak, Allahü teâlâyâ yakın olmak demektir. Allahü teâlâ, bu yakın olmayı ise, Allahü teâlâdan başka, her şeyi unuttuktan sonra ihsan etmektedir. Bir kimseye, bu yakınlık ihsan edilip de, bu dünyadaki bilinmeyen şeyler haber verilmeyebilir. Bir başkasına, hem bu verilir, hem de gayblar bildirilir. Bir üçüncü kimseye ise, yakınlıktan bir şey verilmeyip, gayblar bildirilir. Üçüncü kimse, istidrac sahibidir, nefsi cilâlandığı için, bilinmeyen şeyler, kendisine keşfedilmekte, böylece, dalâlet uçurumuna düşürülmektedir. Sûre-i Mücâdelenin 18. âyet-i kerimesinin; **(Onlar iyi bir iş yaptıklarını sanıyor. Biliniz ki, çok yalancıdır. Şeytan onları aldatmış, yoldan çıkarmıştır. Allahü teâlâyı o kadar unutturmuş ki, ne dillerine, ne de gönüllerine getirmezler. Şeytanın askeri, uşakları olmuşlardır. Biliniz ki, şeytanın gürûhü olan bunlar, bitmez tükenmez ni'metleri elden kaçırdı, sonsuz azaplara yakalandı)** meâli, böyle kimselerin hâlini bildirmektedir.

Yakınlık devleti ile şereflenmiş olan birinci ve ikinci kısımdakiler, evliyadır. Gaybdan haber vermek, bunların evliyâlığını arttırmaz ve azaltmaz. İki arasında fark, yakınlık derecelerine göredir. Kendine gaybdan bir şey gösterilmeyen evliya, kendine ihsan edilen yakınlığın üstünlüğü dolayısı ile, daha ileride ve daha üstün olur.

Muhammed Pârisâ hazretleri buyuruyor ki:

“Allahü teâlâyâ yakın olanların vücutları keramettir. İnsanları Allahü teâlâyâ davet etmeleri, Hak teâlânın rahmetlerinden bir rahmettir. Ölü kalbleri diriltmesi, harikaların en büyüğüdür.

İnsanların selameti, onların varlığı iledir. Mahlûkların en kıymetlisi onlardır. Allahü teâlâ, onlarla rahmet yağdırıyor, onlar sebebi ile rızık gönderiyor. Onların sözleri devadır, acıyarak bir bakışları şifâdır. Onlar, celîs-i ilâhî yani Allaha yakın kimselerdir. Allahü teâlânın lütufları, ihsanları, onların bulunduğu yerden eksik olmaz. Yanlarında bulunanlar kötü olmaz. Onları tanıyanlar mahrum kalmaz.”

Allah adamları yani evliya, hangi memlekette bulunursa, oradaki insanlar için büyük bir ni'mettir. Bunların saadete kavuşmaları için büyük müjdedir.

Netice olarak, İslâmiyete uymayan kimse, hârikulâde, olağanüstü şeyler yapabilir. Bunlara keramet denmez, istidrac denir. Bâyezîd-i Bistâmî hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Kerametler gösteren biri, mesela su üstünde yürüse, bir anda uzaklara gitse, havada uçsa, İslâmiyete uymadıkça, bunu evliya sanmayınız!”

Mümin lanet etmez **15.12.2014**

İslâm dîninde, hiç kimseye, hatta kâfirlere bile lanet etmek, ibadet değildir. İnsanlara sövmemek, kimseye lanet etmeyiip susmak, âhirette suç sayılmayacaktır...

Herhangi bir kimseye lanet etmek, o kimsenin, Allahü teâlânın rahmetinden uzak olmasını istemek demektir. Bu sebeple, hiç kimseye lanet etmemelidir. Zira, lanet edilen kimse, o lanete müstahak değil

ise, yapılan lanet, lanet edene geri döner. Hayvanlara dahi lanet etmemelidir. Zira, melekler, hayvanlara lanet edene, lanet ederler. Peygamber efendimiz, hazret-i Ali'ye hitaben; **(Yâ Ali! Hiçbir Müslümana lanet etme. Hiçbir hayvana lanet etme. Lanet sana geri döner)** buyurmuşlardır.

Resûlullah efendimiz, bir Müslümanın ismini söyleyerek, hiçbir zaman lanet etmemiş ve asla kimseyi dövmemiştir. Kendisi için, hiçbir şeyden intikam almamış ancak Allah için intikam almıştır.

Ebû Hüreyre hazretleri şöyle nakleder:

“Bir gazâda, kâfirlerin yok olması için dua buyurmasını söyledik.

-Ben, lanet etmek için, insanların azâb çekmesi için gönderilmedim. Ben, herkese iyilik etmek için, insanların huzûra kavuşması için gönderildim, buyurdu."

Enbiyâ sûresinin 107. âyetinde meâlen; **(Seni, âlemlere rahmet, iyilik için gönderdik)** buyuruldu.

Bir hadis-i şerifte de; **(Mü'mine lanet etmek, onu öldürmek gibidir)** buyuruldu.

Peygamber efendimize ve Eshâb-ı kirâma onüç sene cefa eden, çok sıkıntı veren müşriklere ve hele bunların elebaşları olan azılı zâlimlere bile, sövmek ve lanet etmek emredilmedi. Bu azgınlardan Ebû Cehil'den başkasının isimleri bile unutuldu. Hiçbir dinde insanlara sövmek, lanet etmek emrolunmadı. Bir kimse, Allahü teâlânın emirlerini yapsa ve yasaklarından, haram ettiklerinden kaçınsa, fakat ömründe bir kerre şeytana lanet etmese, bunun için, bu kimse sorguya çekilmeyecek, sen, şeytanın dostu idin, denilmeyecektir. Bir kimse de, emirleri yapmayıp, her gün şeytana yüzlerce lanet etse, âhirette sorguya çekilecek, şeytana lanet etmesi, onu azâbdan kurtarmıyacaktır. Bu kimse, şeytanın düşmanı değil, dostu sayılacaktır.

İbdâ kitâbında diyor ki:

“Lanet etmek ve millete, mezhebe sövmek çok çirkin, pek kötü bir bid'attir. Bunu, önce Yahûdîler söyledi. Müslümanlar arasında da yayıldı. Tirmüzî'deki hadis-i şerifte, **(Mü'min lanet etmez)** buyuruldu.”

Netice olarak, İslâm dîninde, hiç kimseye, hatta kâfirlere bile lanet etmek, ibadet değildir. İnsanlara sövmek, kimseye lanet etmeyip susmak, âhirette suç sayılmayacaktır. Şeytana yani lanete lâayık olan İblîs'e lanet etmemek de suç değildir. İşin doğrusu, hiçbir mahlûka lanet etmemektir. Fâsık olan mü'mine lanet etmek, caiz olmadığı gibi, hayatta olan bir kâfire de lanet, caiz değildir. Çünkü mü'min olarak ölme ihtimali vardır.

İbadet etmemenin sebebi **16.12.2014**

Kişinin iman ve ibadet edememesi, nefsine tâbi olmasındandır. Hâlbuki iman etmek, İslâmiyetin emir ve yasakları, hep, nefsi kırmak, ezmek içindir.

Dünyada ve âhirette saadete kavuşmak, rahat ve neşeli yaşamak için, iman etmek, emirleri yapmak ve yasak edilenlerden sakınmak lâzımdır. İbadet, emirleri yapmak, takva ise haramlardan, yasak edilmiş olanlardan sakınmak demektir. İbadetlerin doğru olması için, nasıl yapılacaklarını öğrenmek ve öğrendiklerine uygun olarak yapmak lâzımdır. İhlâs, gerek beden, gerek mal ile yapılan farz veya nafilâ bütün ibadetleri Allah rızası için yapmaktır. İnsanın nefsi, Allahü teâlâyâ ve Onun emirlerine düşman olduğu için, iman etmek ve emirleri yapmak, haramlardan sakınmak istemez. İbadetleri yapmakta ve haramlardan sakınmakta gevşek davranır.

İmam-ı Rabbani hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“Bütün varlıkların özü olan insan, eğlence için, yiyip içmek, gezmek, yatmak, keyif sürmek için yaratılmadı. Kulluk vazifelerini yapmak, Rabbine itaat, Ona sığınmak ve yalvarmak için yaratıldı. Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği ibadetlerin hepsi, insanlara faydalıdır. İnsanlara yaradığı için emredilmiştir. Yoksa, hiçbir ibadetin Allahü teâlâyâ faydası yoktur. Teşekkür ederek, minnet ile ibadet yapmalı, emirleri yapmaya ve yasaklardan kaçınmaya çalışmalıdır. Allahü teâlâ hiçbir şeye muhtaç olmadığı hâlde, kullarını emir ve yasaklar vermekle şereflendirdi. Biz kulların, bu büyük ihšana, bol bol teşekkür etmemiz, bunun için de, emirleri yapmaya, candan sarılmamız lâzımdır.

İyi biliyorsun ki, dünyada biri, mevki sahibi olsa, emrinde bulunanlardan birine, mühim bir vazife verse, bu vazifenin yapılmasında, emir verene de fayda olduğu hâlde, bu işçi, bu vazifeye ne kadar çok ehemmiyet ve kıymet verir. Bu vazifeyi, bana büyük bir zât verdi diye öğrenir ve seve seve yapmaya çalışır değil mi? Yazıklar olsun! Allahü teâlânın büyüklüğü, yüksekliği, bu kimsenin büyüklüğü kadar değil midir de, İslâm dîninin istediklerini yapmaya, böyle çalışılmıyor. Utanmak, gaflet uykusundan uyanmak lâzımdır.

Allahü teâlânın emirlerini yapmamak, iki sebepten ileri gelir:

1- Allahü teâlânın emirlerine, yasaklarına inanılmamıştır.

2- Allahü teâlânın emirlerine ehemmiyet vermemektir. Bu emirlerin büyüklüğünü, mevki sahibi kimselerin büyüklüğünden aşağı görmektir. Her iki sebeple de, ibadet etmemenin çirkinliğini düşünmek lâzımdır.”

Netice olarak, kişinin iman ve ibadet edememesi, nefsine tâbi olmasındandır. Hâlbuki iman etmek, İslâmiyetin emir ve yasakları, hep, nefsi kırmak, ezmek içindir. İslâmiyete uyuldukça, nefsin istekleri azalır. Bunun içindir ki, İslâmiyete uymak, nefsin isteklerini yok etmektedir.

O gün kıyamet kopacak...

21.12.2014

Allahü teâlâdan başka her şey yok idi ve hepsi yine yok olacaklardır. Kıyamet kopacağı zaman, yıldızlar dağılacak, gökler parçalanacak, yeryüzü ve dağlar da parça parça olacak, hepsi yok olacaklardır. Böyle olacaklarını Kur’ân-ı kerim açıkça bildirmektedir. El-hâkka sûresinin bir âyetinde mealen; **(Sûra bir kerre üfürülünce, yeryüzü ve dağlar, yerlerinden kaldırılıp silkilecektir. O gün kıyamet kopacak, gök yarılacak ve dağılacaktır).** Kasas sûresinin son âyetinde mealen; **(Her şey yok olacaktır. Yalnız O kalacaktır!)** buyurulmuştur.

Kıyamet alâmetlerinin çoğu çıkmıştır. Bu alâmetlerden biri, cahiller çoğalacak, ilim adamları azalacaktır. Cahiller, dinde söz sahibi olup, herkese yanlış yol göstereceklerdir. Peygamber efendimiz, bu alâmetler hakkında buyuruyorlar ki:

(Kıyamet yaklaştıkça, fitneler çoğalır. Gece başlarken karanlığın artması gibi olur. Sabah evinden mü’min olarak çıkan çok kimse akşam kâfir olarak döner. Akşam mü’min iken, gece safâlarında imanları gider. Böyle zamanlarda, evinde kapanmak fitneye karışmaktan hayırlıdır. Kenarda kalan, ileri atılardan hayırlıdır. O gün oklarınızı kırınız, silâhlarınızı, kılıncılarınızı bırakınız! Herkesi tatlı dil, güler yüzle karşılayınız! Evinizden çıkmayınız!)

(Bir zaman gelecek ki, ümmetimde Müslümanlığın yalnız adı kalacak. Mü’min olanlar, yalnız birkaç İslâm âdetini yapacak. İmanları kalmayacak. Kur’ân-ı kerim yalnız okunacak. Emirlerinden, yasaklarından haberleri bile olmayacak. Düşünceleri yalnız yiyip içmek olacak. Allahü teâlâyı unutacaklar. Yalnız paraya tapınacaklar. Kadınlara köle olacaklar. Az kazanmakla kanaat etmeyecekler. Çok kazanınca doymayacaklar.)

(Kıyamet alâmetlerinden biri, ilim yok olacak, din cahilleri çoğalacak, içki içenler ve zina edenler artacak.)

(Allahü teâlâ, sizden ilmi almak için ilmi ile âmil olan âlimleri kaldırır. Cahiller kalır. Dinden sual edenlere, kendi akılları ile cevap verip insanları doğru yoldan ayırırlar.)

Ma’rifetnâme kitabında diyor ki:

“Kıyamet alâmetleri çoktur. Camiler çok, cemaat az olacak. Binalar yüksek, elbiseler ince, kadınlar emîr olacak. Erkekler kadınlaşacak.”

Netice olarak Muhammed aleyhisselâmın kıyametten haber verdiği şeylerin hepsi doğrudur. Kıyamette her şeyin yok olacağı, göklerin yarılabacağı, yıldızların dağılabacakları, yeryüzünün, dağların parçalanması ve herkesin mezardan çıkması, mahşer yerine toplanması yani rûhların cesetlere gelmesi, kıyamet gününün dehşeti, korkusu, kıyamette sual ve hesap, iyiliklerin ve günahların, oraya mahsus bir terazide tartılması haktır, doğrudur.

Bir zaman gelir ki...

22.12.2014

Kıyamet yaklaşınca, din düşmanlarına aldanmış sahte din adamları, İslâm memleketlerinde çoğalır, tatlı, yaldızlı sözlerle ve yazılarla Müslümanları aldatmaya çalışırlar!..

Din bilgileri yani fıkıh bilgileri, dinin emir ve yasakları, ağaçtan elma, armut düşer gibi, insanın kafasına bir yerden gelmez. Bir hakiki rehberin sözlerinden, hâllerinden, hareketlerinden ve ehl-i sünnet âlimlerinin ilm-i hâl kitaplarından öğrenilir. Kıyamet yaklaşınca, hiçbir yerde hakiki rehber görülmeyecek, cahil, yalancı, fâsık din adamları çoğalacaktır. Bunlar Allahü teâlânın sevgisini kazanmak için değil, para, mevki ve şöhret kazanmak için çalışacaklar. Zenginlere, makam sahiplerine yanaşacaklardır. Bu din hırsızlarına aldanmamak, saadete kavuşmak için, meşhur Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarını okuyarak, dinimizi doğru olarak öğrenmelidir.

Bir zamanlar, İblisin rahat, sevinçli oturduğunu, kimseyi aldatmakla uğraşmadığını gören bir zât;

-Niçin insanları aldatmıyorsun, boş oturuyorsun? deyince;

-Bu zamanın kötü din adamları, benim işimi çok güzel yapıyorlar, insanları aldatmak için bana iş bırakmıyorlar demiştir.

İmâm-ı Kurtubi hazretleri buyuruyor ki:

“İslâmın unutulması, İsâ aleyhisselâm gökten inip, öldükten sonra olacaktır. Daha önce, Müslümanlar garib olacak, Kur’ân-ı kerime uyulmayacak ise de, büsbütün unutulmayacaktır.”

Peygamber efendimiz, çeşitli hadis-i şeriflerinde buyuruyorlar ki:

(Âhir zamanda ibadet edenlerin çoğu din cahili olacaktır. Din adamlarının çoğu da fâsık olacaktır.)

(İslâmiyet her tarafa yayılacaktır. Hatta, İslâm tacirleri, ticaret için büyük denizlerde serbest yolculuk yapacaklar ve gazilerin atları başka memleketlere yayılacaklardır. Sonra, hâfızlar türeyecek, benden daha iyi okuyan var mı? Benden daha çok bilen var mı? diyeceklerdir. Cehennem odunları bunlardır.)

(Hâkimler rüşvet alarak haksız karar verir. Adam öldürmek çoğalır. Gençler, ana babalarını, hısım akrabasını aramaz, saymaz olur. Kur’ân-ı kerim mizmarlardan yani çalgı âletlerinden okunur. Tecvit ile, güzel okuyanları, İslâmiyete uyan hâfızları dinlemeyip, mûsiki ile şarkı gibi okuyanları dinlerler.)

(Bir zaman gelir ki, Müslümanlar birbirlerinden ayrılır, parçalanırlar. İslâmiyeti bırakıp, kendi düşüncelerine, görüşlerine uyarlar. Kur’ân-ı kerim mizmarlardan yani çalgılardan, şarkı gibi okurlar. Allah için değil, keyif için okurlar. Böyle okuyanlara ve dinleyenlere hiç sevap verilmez. Allahü teâlâ bunlara lanet eder. Azâb verir!)

Netice olarak, kıyamet yaklaşınca, din düşmanlarına aldanmış sahte din adamları, İslâm memleketlerinde çoğalır, tatlı, yaldızlı sözlerle ve yazılarla Müslümanları aldatmaya çalışırlar. Böylelerinin kitaplarını almamalı, eve sokmamalı, tuzaklarına düşmemelidir.

Müslümanım demek, insanı kurtarmaz
23.12.2014

"İmanım var demek, Müslümanım demek, insanı kurtarmaz. Kalbin inanması, yakîn hâsıl etmesi lâzımdır. Hâlbuki, yakîn nerede? Zan bile yok. Belki vehim bile değil."

Bir kimsenin, dünyada ve âhirette rahata, saadete kavuşması için, lafla Müslümanım demesi, Müslüman görünmesi, kâfi değildir. Bu kimsenin Müslümanlığı iyi öğrenmesi, onu doğru anlaması ve yapması, ona uyması, amel etmesi lâzımdır.

İmam-ı Rabbani hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

"Biz kuluz. Sahibimizin emrindeyiz. Başiboş değiliz. Her istediğimizi yapmaya serbest değiliz. İyi düşünelim! Uzağı gören akıl sahibi olalım! Kıyamet günü utanmaktan, pişman olmaktan başka, ele bir şey geçmez. Gençlik çağı, kazanç zamanıdır. Mert olan, bu vaktin kıymetini bilip, elden kaçırmaz. İhtiyarlık herkese nasip olmaz. Nasip olsa da, rahat, elverişli vakit ele geçmez. Vakit de bulunsa,

kuvvetsizlik, hâlsizlik zamanında, yarar iş yapılamaz. Bugün, her fırsat elde iken, güç kuvvet yerinde iken, hangi özür, hangi sebeple, bugünün işi yarına bırakılabilir? Peygamber efendimiz; **(Yarın yaparım diyen helâk oldu, ziyân etti)** buyurdu. Eğer dünya işlerini yarına bırakırsan ve bugün hep âhiret işlerini yaparsan güzel olur. Fakat, bunun aksini yaparsan çok çirkin olur.

Gençlik zamanında, insanı üç din düşmanı olan, nefis, şeytan ve kötü insanlar aldatmaya uğraşmaktadır. Bunlar karşısında az bir ibadet pek kıymetli olur. İhtiyarlıkta yapılan, bundan kat kat fazla ibadetlerin bu kadar kıymeti olmaz.

Ey evladım! Yalancılığı çok defa görülmüş olan birisi, düşman bu gece filan yerden baskın yapacak dese, idareciler, akıllılar, karşı koyma güçlerini düşünmez mi? O kimsenin yalancı olduğunu bildikleri hâlde, tehlike bulunan işlerde, ihtiyatlı, tedbirli, uyanık bulunmak lâzımdır demezler mi?

Peygamber efendimiz, tekrar tekrar, açıkça, âhiretin sonsuz azâblarını bildiriyor. Buna inanmıyorlar. İnanılsa da, tedbir, kurtulma çaresi düşünmüyorlar. Hâlbuki, Resûlullah efendimiz, kurtuluş yolunu da, göstermektedir. O hâlde, Peygamber efendimizin sözlerine, bir yalancının sözleri kadar kıymet vermemek, nasıl bir imandır? İmanım var demek, Müslümanım demek, insanı kurtarmaz. Kalbin inanması, yakîn hâsıl etmesi lâzımdır. Hâlbuki, yakîn nerede? Zan bile yok. Belki vehim bile değil. Çünkü tehlikeli zamanlarda vehim edilen şeye karşı da, tedbir almak, akıl icabıdır.”

Netice olarak, bir kimsenin Müslüman görünmesi, yalnız Müslümanım demesi, onu âhirette azaptan kurtarmaz. Müslüman olduğunu, dinin emir ve yasaklarını öğrenerek ve bunlara uygun hareket ederek ispat etmesi lâzımdır. Her ibadeti, şartlarına uyarak, severek, ihlâs ile yapmalı ve haramların hepsinden de Allah rızası için sakınmalıdır.

İslamiyetin garip olmasının sebebi **28.12.2014**

İslamiyetin ve Müslümanların garip olmasının sebebi, hep İslam nimetlerinin kıymetlerini bilmeyip, onlara şükretmemenin, arka çevirmenin neticesidir...

İslam dinini ortadan kaldırmak isteyenler, asırlar boyunca yaptıkları kanlı ve acı tecrübelerle anladılar ki, imanını yıkmadıkça, Müslüman milleti yıkmaya, imkân yoktur. Din düşmanları, her ilerlemenin ve yükselmenin hamisi, teşvikçisi olan İslamiyeti, ilmin, fennin, yiğitliğin düşmanı gibi göstermeye yeltendiler. Genç nesillerin, bilgisiz, dinsiz kalmasını, onları manevî cepheden vurmayı hedef edindiler. Bu yolda milyonlar harcadılar. İlim ve iman silahları çürümüş, hırs ve şehvetlerine kapılmış olan bazı cahiller, din düşmanlarının bu hücumları ile hemen bozuldu. Bunlardan bir kısmı, isimlerini siper edip, Müslüman görünerek, fen adamı, kalem sahibi ve din âlimi, hatta Müslümanların hamisi şekline girip, temiz gençlerin imanlarını çalmaya koyuldular. Böylece, gençleri dinden, imandan ayırmaya, İslamiyeti ve Müslümanları yok etmeye çalıştılar. İlimi, fenni, güzel ahlâkı, fazileti ve yiğitliği ile dünyaya şân ve şeref saçan, ecdadımızın sevgisini genç kalblere yerleştiren mukaddes bağları çözmek, gençliği dedelerinin kemâlâtından, ululuğundan mahrum ve habersiz bırakmak için, kalblere, ruhlara, vicdanlara hücum ettiler.

Hâlbuki İslamiyetten uzaklaştıkça, Resûlullah efendimizin yolundan ayrıldıkça, ahlâk bozulduğu gibi, her vasıtayı yapmakta ve her asrın icab ettirdiği yeni bilgilerde, üstünlüğü kaybediyor, ecdadımızın başarılarını gösteremiyor, hatta geri kalmaya başlıyorduk. Bu maskeli din düşmanları, bir taraftan ilimde, fende geri kalmamıza çalışıyor, diğer taraftan da, İslamiyet geriliğe sebep oluyor, bu kara perdeyi kaldırmamız lâzımdır, diyorlardı. Bu suretle maddi ve manevî kıymetlerimizi yıkarak, vatanımıza, milletimize, dışarıdaki düşmanların, asırlarca yapmak istedikleri, fakat yapamadıkları kötülüğü yaptılar. Müslüman ismini taşıyan İslam düşmanlarına zındık denir. Zındıkların İslamiyete zararları, kâfirlerin, misyonerlerin zararlarından daha çok oldu...

Cenâb-ı Hak, bütün insanlara, sayılamıyacak kadar çok nimet, iyilik vermiştir. Bunların en büyüğü ve en kıymetlisi olarak da, Resûller ve Nebiler göndererek, İslamiyeti, ebedi saadet yolunu göstermiştir. Sûre-i İbrahimin 7. âyetinde meâlen; **(Nimetlerimin kıymetini bilir, şükrederseniz, yani emrettiğim gibi kullanırsanız, onları arttırırım. Kıymetlerini bilmez, bunları beğenmezseniz, elinizden alır, şiddetli azâb ederim)** buyurmuştur.

Netice olarak, İslamiyetin ve Müslümanların garip olmasının sebebi, hep İslam nimetlerinin kıymetlerini bilmeyip, onlara şükretmemenin, arka çevirmenin neticesidir...

İslamiyeti yok etmek isteyenler **29.12.2014**

Müslüman olmak, büyük nimettir. Ancak nimetin kıymeti bilinmezse, elden gider. Elbette, İslam nimetlerinin elden çıkmasının sebepleri vardır...

Allahü teâlânın beğendiği razı olduğunu bildirdiği din, İslamiyettir. Bunun için Müslüman olmak, büyük nimettir. Ancak nimetin kıymeti bilinmezse, elden gider. İslam nimetlerinin elden çıkmasına sebep olanlar iki kısımdır:

Birincileri, inkârlarını, düşmanlıklarını açıkça bildirenler olup, bunlar bütün güçleriyle, İslamiyeti yıkmaya uğraşıyorlar. Müslümanlar, bunları biliyor ve onlardan kendini koruyor.

İkinci kısımdakiler, kendilerine Müslüman ismini ve süsünü verip, din adamı tanıttırıp, Müslümanlığı, kendi akılları ile, keyiflerine ve şehvetlerine uygun bir şekle çevirmeye uğraşıyor, Müslümanlık ismi altında, yeni, uydurma bir din kurmak istiyorlar. Hile ve yalanlarla, sözlerini ispat etmeye, Müslümanları aldatmaya çalışıyorlar. Müslümanların çoğu, bunları, bazı sözlerinden ve İslamiyeti yıkıcı davranışlarından seziyor ise de, çok kurnaz idare edildikleri için, birçok sözleri revaç bulup, Müslümanlar arasında yerleşiyor. Müslümanlık dini, yavaş yavaş bozularak, bunların istedikleri, planladıkları şekle dönüyor...

İslam nimetinin elden gitmesine sebep olanlardan bazıları da;

"Bu asırda yaşayabilmemiz için, milletçe, topluca garplılaşmalı, batılılaşmalıyız" diyor. Bu sözlerinden maksat, eğer batının fende, teknolojiye, tecrübede, sanatta, imar ve refah vasıtalarında bulduklarını öğrenmek, yapmak, bunlardan istifadeye çalışmak ise, bunu İslamiyet zaten emretmektedir. Fen bilgilerini öğrenmenin farz olduğu, kitaplarda, vesikaları ile bildirilmiştir.

Nitekim hadis-i şerifte; **(Hikmet yani fen ve sanat, mü'minin kaybettiği malıdır. Nerede bulursa alsın!)** buyuruldu.

Eğer batılılaşmaktan maksat, ecdadımızın doğru ve mukaddes yolunu bırakıp, batının bütün âdetlerini, ahlâksızlıklarını, pisliklerini ve hepsinden daha acısı, dinsizliklerini, putlarını alıp, camileri kilise ve eski sanat eseri şekline sokmak, Müslümanlığa şark dini, gerilik dini, puta tapmaya, ibadete müzik karıştırmaya batı dini, modern ve medeni din demek ve İslamiyeti bırakıp, Hristiyanlığa, mûsiki âletleri ile ibadet etmeye dönmek ise, bunun adı, dinde reform yapmak, İslamiyeti değiştirerek ortadan kaldırmak, yok etmek demektir...

Netice olarak, herkes şunu iyi bilmelidir ki, bu milletin damarlarında dolaşan asil kan sebebi ile, ne bugün, ne de onların ümitte bekledikleri günlerde, dinini bilen ve seven Müslümanlar, bu manâda asla batılılaşmayacak ve dinsiz olmayacak, zındıkların yalanlarına aldanmayacaktır. İslamiyete asırlarca hizmet eden ecdadının mukaddesatını ayaklar altında çiğnetmeyecektir!..

Nimetin kıymetini bilmeli **30.12.2014**

Müslümanların kavuştuğu her nimet, hep Hakka imanın hasıl ettiği kardeşliğin neticesi ve Allahü teâlânın merhameti, ihsanıdır.

Allahü teâlâ, sevdiklerini hayırlı işlere vasıta kıldığı gibi, kendisine inanmayan, düşmanlık edenleri de, fena, kötü işlere vasıta kılmaktadır. Bunun için insan, neye vasıta olduğuna dikkat etmelidir. İslam nimeti ile şereflenenler, bunun kıymetini bilmelidir. Çünkü nimetin kıymeti bilinmeyince, hakkı gözetilmeyince elden gider. Şükredilince, hakkı gözetilince elde kalır ve artar. İbrahim süresinin 7. âyetinde mealen; **(Şükrederseniz, verdiğim nimetleri elbette arttırırım)** buyuruluyor.

Müslümanların kavuştuğu her nimet, hep Hakka imanın hâsıl ettiği kardeşliğin neticesi ve Allahü teâlânın merhameti, ihsanıdır. Müslümanların gördüğü her musibet ve felâket de, hep kızgınlığın,

nefretin, düşmanlığın neticesidir. Bunlar ise, hakkı tanımamanın, zulüm ve haksızlık etmenin cezasıdır. Nimetin kıymetini bilmemek, nimet verenin azab etmesine sebep olacak büyük bir suçtur.

İmam-ı Rabbani hazretleri bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“Bugün, öyle bir gündür ki, az bir hareket, bir söz, bir yazı hemen kabul olunup pekçok sevap verilir. Eshâb-ı Kehf'in, bu kadar kıymet ve şöhrat kazanmasının sebebi, yalnız hicret etmeleri idi. Düşman saldırdığı zaman, süvarilerin az bir hareketi, çok kıymetli olur. Sulh zamanında, pek ince, güç talimleri, bu kıymeti alamaz. Bugün sizin, söz ile yaptığınız cihad, cihad-ı ekberdir. Size nasip olan bu nimetin kıymetini biliniz. Var kuvvetinizle, din düşmanlarını rezil edip, İslamiyetin emirlerinin yapılmasına, haramların çirkinliğinin, zararlarının anlaşılacak kaçınılmasına, hakkı söylemeye çalışınız! Bu söz ile ve kalem ile olan cihadı, top ile kılıncı ile olan cihaddan daha kârlı biliniz! Hâce-i Ahrâr Ubeydullah-i Taşkendi hazretleri buyurdu ki: 'Eğer şeyhlik yapsaydım, hiçbir şeyh, bir yerde, bir mürid bulamazdı. Fakat, bana başka vazife verildi. O vazife de, İslamiyeti yaymak ve İslamiyeti kuvvetlendirmektir...' Bunun için, sultanlara, devlet reislerine gidip nasihat verirdi. Tesirli sözleri ile, hepsini doğru yola getirirdi. Onlar vasıtası ile İslamiyeti yayardı.”

Her nimet, külfet karşılığıdır. Allahü teâlânın rızasına ve Cennet nimetlerine kavuşmak isteyen, emredilen ibadetleri yapmak, yasak edilen haramlardan sakınmak ve İslamiyeti yaymak sıkıntısına katlanması ve sabırlı olması lâzımdır.

Netice olarak, iyilik yapana teşekkür edileceğini, herkes bilir. İyilik edenlere hürmet edilir, nimet sahipleri büyük bilinir. O hâlde, her nimetin hakiki sahibi olan Allahü teâlâyâ şükretmek, insanlık icabıdır, aklın lüzum gösterdiği bir vazifedir.